

DGH üyesine polis tehdidi	Pakistan’da sular durulmuyor	İntihar mı, cinayet mi?
Kendilerini ‘üniversite sosyal polisi’ olarak tanıtan sivil polisler Denizli Demokratik Haklar Derneği çalışanı bir öğrenciye ajanlık yapması için baskı uyguladı. Konuya ilişkin açıklama yapan Demokratik Haklar Derneği, bu saldırıların yeni olmadığını, daha önce de üyelerinin evlerine, iş yerlerine gidilerek baskı oluşturulmaya çalışıldığını dikkat çekerek, demokratik hakların suç sayıldığı bir ülkede bu tür baskıların kendilerini şaşırtmadığını ifade etti.	“Terörle” yeterince mücadele etmediği için ABD’den tehdit alan Pakistan’da art arda meydana gelen bombalı saldırılarla siyasi belirsizlik artıyor. Şiddet olaylarından Keşmirli Müslümanların sorumlu tutan Devlet Başkanı Zerdari, politika değişikliğine gideceğinin işaretlerini verdi.	Ülkemizde ve dünyanın birçok ülkesinde verili istatistiklere her gün yenilerinin eklendiği inkâr edilemez bir gerçekliktir kadın intiharları ya da daha doğru ifadeyle cinayetleri. Kadın cinayetleri diyoruz çünkü kadın intiharları olarak bahsedilen sorun, yalnızca kadınların yaşamlarına son vermelerinden ibaret, basit bir olgu olarak ele alınamayacak kadar çok yönlü ve derinlikli nedenler zincirinden oluşuyor.
GÜNCEL	DÜNYA	KADIN
2	10	7

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

•Yıl: 7

•Sayı: 141

•19-31 Ekim 2008

• Fiyatı: 1 YTL

• e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com



İmha-inkar saldırısı büyüyor: Öcalan’a fiziki saldırı

■ TMYK kararlarıyla Kürt ulusuna yönelik saldırıları yoğunlaştıran devlet, Kuzey Kürdistan illerinde OHAL uygulanması getirirken, Güney Kürdistan’ı bombalıyor. Devletin, imha ve inkâr saldırılarını yoğunlaştıran kararı ile birlikte Abdullah Öcalan’a yönelik saldırılar da boyutlanıyor.

Öcalan’a fiziki saldırı: İmralı Hapishanesi’nde tutulan Öcalan’a hapishane görevlilerince fiziki saldırı uygulandı. Öcalan’a yönelik saldırı gerçekleştirildiğini duyuran Asrın Hukuk Bürosu avukatları, müvekkillerine yapılan saldırının artan çatışmalı ortama paralellik göstermesinin tesadüf olmadığını belirtti. Saldırı, Kuzey Kürdistan illerini ayağa kaldırdı. Öcalan’a yönelik saldırının ardından Kürt halkı yurt içi ve yurt dışında kitlesel protestolar gerçekleştirdi. BM binasının ve birçok kurumun işgal edildiği, bazıların molotoflandığı protesto eylemlerinde çatışmalar yaşandı.

Amed’de on binler saldırıyı protesto etti: Amed’de on binlerce kişi, düzenlenen yürüyüşle Öcalan’a yönelik fiziki saldırıyı kınadı. “Öcalan’sız dünyayı başınıza yıkarız” sloganlarının atıldığı eylemde polisle kitle arasında çatışma yaşandı. Açıklama yapan DTP İl Başkanı Nejdet Atalay, saldırının, geliştirilmek istenen konseptin bir parçası olduğunu belirterek, olası infalden AKP’nin sorumlu olacağını vurguladı.

“Ateşle Oynamayın!”: Kürdistan Yürütme Konseyi (KCK) ve PKK, Öcalan’a yönelik saldırı ve ölüm tehdidini kınayarak; AKP hükümeti ve Türk Genelkurmayı’nun ateşle oynadığını belirtti. Öcalan’a yönelik saldırının hükümetin bilgisi dahilinde olduğunu, bunun Türk devletinin TMYK zirvesinde Kürt halkına karşı topyekûn savaş kararı kapsamında alındığının altı çizildi. AKP hükümeti ve Türk Genelkurmayı sorumluluğundaki saldırının tüm Kürt ulusuna yapıldığının vurgulandığı açıklamada, saldırılara devam edilmesi durumunda Kürt ulusunun infial durumuna önüne kimsenin geçemeyeceği ve devlet yöneticilerinin de yaşam güvencesinin kalmayacağı belirtildi.

“Provokasyon Politikası Yürütülmektedir: Öcalan’a yönelik saldırıya tepki gösteren DTP, Öcalan’a sistemli bir baskı uygulanarak, gelişecek provokasyon üzerinden politika yürütüldüğünü söyledi. Türk devletinin derin bir kaosun eşiğinde olduğunu dikkat çeken DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk, devlet nezdinde gerçekleştirilen bütün ilişki ve düzenlemelerin bu kaos aşmaya değil, derinleştirmeye dönük olduğunu belirtti.



(PERSPEKTİF sayfa 8-9) Mali kriz kapitalist sistemin sonu mu olacak?

Bıçak sırtında ilerleyen dünya ekonomik sisteminin yeni bir daralma ve kriz sürecine tanıklık ediyoruz. Üstelik bu kez öncü sarsıntılar dahi dünya ekonomisinin gardını düşürmeye yeten bu krizin, 1929’da patlak veren ve dünya emperyalist güçlerini 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na sürükleyen

ekonomik krizi dahi gölgede bırakacağı dillendiriliyor. Bu yorum gerçekleşir mi bilinmez ama dünya ekonomisinin sarsılmaz kaleleri olarak gösterilen çok uluslu sermaye kuruluşlarının kimilerini çoktan yutan ve istihlal etmiş avlar peşine düşmüş bulunan bu krizin hissedilir etkilerinin olacağından kuşku yok. Yine kuşku götürmeye-

cek bir başka gerçeklik ise, bu ekonomik krizin dünya siyasal rotasında da belirli bir kırılmaya yol açacağıdır. Emperyalist-kapitalist sistemde çeşitli düzeylerde kırılmalara yol açması kaçınılmaz olan bu kriz de, daha öncelikler gibi özel mülk dünyasının aşılması ve özgür bir geleceğin yaratılması için muazzam fırsatlar sunmakta.

Devletin Kürt ulusal sorununa ‘çözümü’: imha ve inkar

Devletin yapılandırılması sürecinde yansıtılan AKP-ordu arasındaki çatışmanın esasında suni bir durum olduğu bugün için daha iyi görülmüyor. “Terörle mücadele” adı altında Kürt ulusuna yönelik imha saldırısında ordunun taleplerini karşılayan, tezkereyi uzatan ve OHAL’i hatırlatan uygulamalara onay veren AKP, bu saldırılar için orduyla uyumlu bir pratik sergileyeceğini de ilan etmiş oldu. Ordunun ihtiyaçları konusunda peş peşe zirveler düzenleyen AKP’nin, Kürt sorununda ‘demokratik’ çözüm söyleminin, Kürt ulusal hareketine yönelik topyekûn saldırı şek-

linde anlaşılması gerektiği pratikte görülmelidir. Öyle ki, yapılandırma sürecinin sunduğu yanlışlamalı ‘demokratikleşme’ algısının meyvelerini yiyen kesimlerin orduya dair eleştirileri, devletin Kürt sorunundaki siyasetinin değişmesi gerektiği tartışmaları karşısında AKP, ilk elden orduya arka çıktı. Başbakan Erdoğan, Aktütün saldırısı sonrası “Türk Silahlı Kuvvetleri’ne ölçsüz ve önyargılı eleştiriler yapıldığını söyledi ve “Herkes nerede durduğunu iyi bilmelidir. Biz haklıyız ve doğru yereyiz. Gerisini yanlış yerde duranlar düşünsün” diyerek Bağbuğ’un tehditlerini sürdürdü. SAYFA 3

(KÜLTÜR-SANAT) SAYFA 12 Filistinli militan, koca yürekli, isyancı ozan Mahmut Derviş



Savaş tezkeresi mecliste kabul edildi

‘Geleneksel’ çizgisinde devam edeceğini bir kez daha gösteren Türk devleti, ‘PKK ile mücadele’ adı altında Güney Kürdistan’a saldırı amaçlı çıkardığı savaş tezkeresini 1 yıl daha uzattı. PKK’nin karakol baskınlarını bahane eden devletin apar topar süresini uzattığı tezkereyi, peş peşe yapılan ‘PKK zirveleri’ takip etti. Ordu-AKP uyumunun dikkat çektiği zirvede, PKK’yi imha etmek için Kürt Böl-

gesel Yönetimi’yle doğrudan ilişki kurulması ve ‘PKK ile mücadele’ açık destek istenmesi kararlaştırıldı. Tezkerenin uzatılmasından hemen sonra sınırın ötesi ve berisini bombalayan Türk devleti, Kürt ulusal hareketine yönelik topyekûn imha saldırısını sürecine girdiğinin mesajını verdi. AKP, içine girdiği imha seferberliğini ‘önlemlerimizde demokrasiden ve özgürlüklerden taviz vermeyeceğiz’

aymazlığıyla açıklıyor. Kürt kurumları ise, AKP ve ordunun bölgesel bir savaşa sürüklenmeye doğru gittiğini, provokasyon politikası izleyerek Türk-Kürt çatışmasına hizmet ettiğini, ‘demokratik ve barışçıl çözüme’ yanaşmadığını, kültürel ve demokratik hak taleplerine topyekûn imha ve inkar saldırılarıyla karşılık verdiğini açıklıyor.

TMYK’ dan OHAL’i aratmayan kararlar

■ Askerin bölgedeki inisiyatifini hükümet denetimine almayı sağlayacak olan İçişleri Bakanlığı bünyesinde oluşturulacak ‘güvenlik müsteşarlığı koordinasyonu’nun kurulması kararı alındı.

■ İçişleri Bakanlığı’na bağlı olan valilerin bölgede daha fazla inisiyatif sahibi olması sağlanacak. Kurulacak olan güvenlik müsteşarlığı koordinasyonunun ‘sivil’ temsilcilerinden olan valiler, illerde ve bir bütün olarak askerin inisiyatifinin önde olduğu bölgede daha fazla sorumluluk alacak.

■ Kürt illerinde daha önce jandarma ile birlikte hareket eden, faili meğhuller ve katliamlarla bilinen polis özel timleri 11 yıl aradan sonra özel yetkilerle donatılarak yeniden aktifleştirilecek.

■ Gözaltı süresi ve prosedürü değiştirilecek. Buna göre, gözaltı süresi 4 günden 9 güne çıkacak. Asker ve polise ‘engel çıkaran’(!) arama, gözaltına alma vb. mevzuatlar ‘engel çıkarmayacak’ şekilde değiştirilecek

Ordu, kalemşor yetiştiriyor

Bugünlerde medya üzerinde sıkça söz söylenen konulardan biri, ordunun “Nasıl terör haberi yapılır?” sorusu üzerine şekilleniyor. Genelkurmay’ın çalışmasına göre burjuva basın kuruluşları bu konuda daha deneyimli hareket edebilmek için ‘savunma muhabirleri’ yetiştirecek. Bunların yetiştirilmesini ise Harp Akademileri Komutanlığı’na bağlı olan Milli Güvenlik Akademisi üstleniyor. SAYFA 5

Türk ordusuna gerilla darbesi

Türk ordusunun sınır ötesi saldırı hazırlıkları yaptığı şu süreçte, saldırının hedefindeki Kürt ulusal hareketi, Hakkari’nin sınır karakolu Bezele’ye yönelik eylem düzenledi. 3 Ekim günü yapılan eylemde, jandarma özel hareketin bulunduğu karakol savunma tepelerini ele geçiren gerillalar, uzun süre Bezele karakolunu ateş altında tuttular. SAYFA 5

YAZARLAR

- 3 SINIF TAVRİ/ ismail uçar Maoistlerin birliği-II
- 6 EMEĞİN KÜRSÜSÜ/ dursun baştuğ Her faaliyet merkezi yönelimin...
- 9 GENÇ YORUM/ sinan çakıroğlu Yerelleşme ve kitleselleşme III
- 13 UFUK ÇİZGİSİ/ bakış can Emperyalist kriz...
- 16 KONUK YAZAR/ adil okay Engin’i öldürdüler

Dink davasında gizlenen ‘hayati’ belgeler

Erhan Tuncel’in de kod isimleriyle dava dilekçesinde belirttiği istihbaratçı polislerin gerçek kimlik bilgilerinin mahkemeye ulaştırıldığı, ancak hâkimin belgeleri gizlilik gerekçesiyle dosyaya koymadığını ortaya çıktı. Mahkemenin talebi üzerine İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek tarafından davanın görüldüğü 14. Ağır

Ceza Mahkemesi’ne gönderilen 90 sayfalık belgelerdeki iki sayfalık gizli ibareli bilgi notunda, belgelerin hayati önem taşıdığı ve deşifre olması halinde istenmeyen sonuçlara yol açabileceği ifadelerinin yer aldığı ortaya çıktı. Mahkeme de bu bilgi notu üzerine belgelerin 88 sayfalık bölümünü dosyaya koymayarak belgeleri Akyürek’e geri gönderdi. Trabzon Emniyeti tarafından mahkemeye gönderilen belgelerle

polislerin gerçek kimlik bilgilerinin de bilindiği anlaşıldı. Trabzon Emniyet Müdürü Feridun Boz’un mahkemeye gönderdiği gizli ibareli belgede “Memduh kod isminin Mehmet Ayhan’a, Özgür kod isminin Özkan Mumcu’ya, Kürşat kod isminin Onur Karakaya’ya ve Ahmet kod isminin ise Muhittin Zenit’e ait olabileceği değerlendirilmektedir” ifadesine yer verildi. SAYFA 15

30 ağustosta Genelkurmay Başkanlığı'na getirilen İlker Başbuğ'un açıklamalarını hep birlikte izledik. Basının karşısına geçen Başbuğ, Kürt ulusu başta olmak üzere tüm devrimcilerici güçlere dönük yeni bir saldırı konseptinin başlatılacağını işaretlerini verdi. Ayvalık'ta tezgâhlanan linç girişimi ve hemen ardından Adana ve İzmir'de yaşanan olaylar yapılan açıklamaların berrak birer tezahürüydü. Hiç kuşkusuz yaşanan bu olaylar Türk devletinin özüne ve emperyalizmin bölgedeki politikalarına uygun olarak boyutlanarak devam edecektir. Hazırlanan bu konsept, halkları birbirine kırdırarak emekçilerin gerçek gündemlerinden uzaklaşmasının ve suni bir çatışmaya itilmesinin zeminini hazırlayacak. Ki bu da faşist Türk devletinin devamlılığını sağlayarak sömürü ve zulüm politikalarının üstünün örtülmesinde çok iyi bir işlev görecektir.

Bir yıldır süren ve süresi dolmak üzere olan imha ve inkâr

saldırı tezkeresi meclisin açılmasıyla birlikte ilk ele alınan meselelerden oldu. Geçen bir yıllık süreçte Türk ordusu sınır ötesinde büyük bir yenilgi aldı. Büyük bir psikolojik savaşla yenilgisinin üstünü örtmeye çalışan Türk devleti, saldırının sınırlarını genişleterek Kürt ulusal hareketini denetim altına almak istiyor.

Gerillanın saldırılarıyla sarsılan Türk ordusu yetkilerinin genişletilmesini istemektir. PKK ile mücadelede aldığı yenilgilerin öfkesi ile, "terörle mücadele" adı altında harekete geçen Türk devleti, imha ve inkâr saldırılarının bir yıl daha uzatılmasını sağlayan tezkereyi alelacele meclisten geçirirken, yaptığı Terörle Mücadele Yüksek Kurulu (TMYK), 11 yıl aradan sonra bölgeye 7 bin kişilik polis özel timinin bölgeye gönderilmesini karar altına aldı. Bölgeye gönderilecek bu timlerin, 24 saat boyunca il ve ilçelerde araç ve kişilerin üzerini arayabilmeleri için gerekli yetkinin verilmesi de ihmal

edilmedi. Ayrıca TMYK toplantısıyla birlikte 4 gün olan gözaltı süresi 9 güne çıkartıldı. Kısacası Kuzey Kürdistan'da OHAL uygulamaları fiilen bir kez daha devreye sokularak hak ihlalleri ve katliamların önü açılacak.

AKP hükümetinin diline doladığı demokratikleşme, işkenceye sıfır tolerans vb söylemlerin kofluğunu pratikleriyle görmüş bulunmaktayız. Mardin Hapishanesi'nde Abdülaziz Ekinçi adlı tutuklunun gardiyanların dayığı sonucu ölmesi, Sincan Hapishanesi'nde kardeşini ziyaret eden Derya Bakır ve diğer tutuklu yakınlarının dövülmesi ve bunun sonucunda Derya Bakır'ın bacağına kırılması, ziyarete giden ailelerin onur kırıcı bir biçimde aranmak istenmesi, polis tarafından vurularak felç kalan Ferhat Gerçek'in durumunu protesto eden ve daha sonrasında dergi dağıtırken gözaltına alınan

Engin Ceber'in karakolda ve hapishanede gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirmesi, AKP'nin riyakârlığını göstermektedir. Tüm bu yaşanan katliamlar TMYK kararlarının hayata geçirilmesi ile birlikte boyutlanarak devam edecek. Bu tabloya, yaklaşan ekonomik krizi, ABD'nin Ortadoğu politikaları çerçevesinde atılacak adımları da eklediğimizde, önümüzdeki sürecin ülkemiz halklarına dönük topyekun bir saldırıya tanıklık edeceğini söylemek mümkündür.

Halkın örgütsüzlüğünden cesaret alınarak birbirinin peşi sıra hayata geçirilen bu saldırıları toplumsal tepkiyi iktidar bilinci ile açığa çıkartılmadan, geniş katımlı devrimci bir mücadele olmadan püskürtmek mümkün değildir. Zulme karşı isyan etmek, insan olmanın önemli bir ölçütü halin gelmiştir. Bu zulmü ve bu zulmü yaratan sistemi silkeleyip atmak, üretken ve yöneten olmak için yürekler birleştirilmeli, saflar sıklaştırılmalıdır.

ODTÜ'lüler yine "DEVİRİM"i yazdı

ANKARA- 68 kuşağının devrimci önderlerinden Taylan Özgür ve Hüseyin İnan'ın da aralarında olduğu devrimci öğrenciler, 1968 yılında ODTÜ stadına "DEVİRİM"i yazmışlardı. Aradan geçen 40 yıllık sürede birçok kez silinmeye çalışılan yazı, ODTÜ'lüler tarafından yeniden yazıldı.

Üniversite işgalleri, Amerikan Büyükelçisi Robert Commer'in arabasının yakılması, birçok devrimcinin ODTÜ'de faaliyet yürütmesi, THKO ve THKP-C gibi örgütlerin kuruluş tartışmalarına zemin oluşturması gibi birçok konudan dolayı adından söz ettiren ODTÜ, dünden bu güne geleneğini sürdürüyor.

Taylan Özgür ve Hüseyin İnan gibi devrimcilerin de aralarında bulunduğu bir grup öğrenci, 1968 yılında ODTÜ stadına en değerli idealilerini yazdılar; "DEVİRİM". Birçok defa silinmeye çalışılmış olan yazı, ODTÜ'ye 68'den kalan miras oldu. ODTÜ stadındaki yazı birçok kez si-

linmeye çalışıldığından dolayı yıpranmıştı. Bundan kaynaklı ODTÜ'lüler "DEVİRİM"i tekrar yazdılar.

10 Ekim Cuma günü hazırlık binası önünden yürüyüşe geçen öğrenciler, 1977 yılında ODTÜ'ye rektör olan Hasan Tan'ın işe aldığı faşist işçiler tarafından atılan el bombasıyla katledilen 9 öğrencinin anısına yapılmış "9 direk" anıtı önünde bir anma gerçekleştirdiler.

Daha sonra "Yaşasın devrimci ODTÜ", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Faşizme ölüm tek yol devrim", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganlarıyla stada yüründü.

Statta, "DEVİRİM'in kimyasal karışımı yeniden, dönemin kimya bölümü öğrencisi Mete Ertekin'in yardımıyla hazırlandı. Daha sonra yazıya yıllardan sonra ilk defa yine boyayı Mete Ertekin sürdü. Ardından öğrenciler de ellerine

boyaları olarak bu büyük mirası tekrar boyadılar. ODTÜ öğrencileri bir kez daha "DEVİRİM"de ısrar edeceklerini duyurdular.

Günün coşkusu daha sonrasında bu sene ikincisi düzenlenen ODTÜ Mezunlar Derneği Vişnelik Amfisi'nde yapılan 2. Öğrenci Şenliği ile devam etti. Konser öncesinde devrim şehitleri anıldı. Kızılırmak, Yaşar Kurt ve Ezginin Günlüğü'nün yer aldığı konserde öğrenciler ve öğretim görevlileri şarkılarla ve sloganlarla 40. yılında "DEVİRİM" yazısını tekrardan selamladılar.

Ankara Üniversitesi'nde yemekhanelerde süren boykotlar ve grevler, işçilerin konsere gelmesi, konuşma yapmaları ve öğrencilerle birlikte attıkları sloganlar ile kamuoyuna bir kez daha duyurulmuş oldu. ODTÜ öğrencileri de TADAL işçilerinin yanında olacaklarını belirttiler. Etkinlik konserlerin sona ermesiyle sonlandı.

Sürgünler sistematik bir hale dönüşüyor

Ekonomik, demokratik haklar için mücadele eden kamu emekçilerinin sürgün edilmesi, Dersim'de sistemli bir hal almaya başladı

DERSİM- Ekonomik, demokratik haklar için mücadele eden kamu emekçilerinin sürgün edilmesi, Dersim'de sistemli bir hal almaya başladı. Son olarak, Eğitim-Sen Dersim Şubesi yöneticisi ve Eski Şube Başkanı olan fizik öğretmeni Süleyman Güler, yaptığı bir açıklamadan dolayı Çankırı'ya sürgün edildi. Sürgüne gerekçe olarak gösterilen açıklamada Güler, Dersim'de yapılan fen lisesinin camiye benzer olmasını eleştirmiş ve Dersimlilerin bundan rahatsızlık duyduğunu belirtmişti. Yaptığı açıklama nedeniyle Milli Eğitim Bakanlığı Güler hakkında soruşturma başlattı ve Güler, "yetkili olmadığı halde basına, haber ajanslarına, radyo ve televizyon kurumlarına bilgi veya demeç vermek suçu"nu işlediği gerekçesiyle 'kınama cezası' aldı. Buna itiraz eden Güler'in MEB'e yaptığı başvuru ise, itiraz süresi dolduğu gerekçe-

siyle kabul edilmedi. 'Kınama cezası' ile birlikte Güler'in görev yeri Çankırı olarak değiştirildi.

Sürgün protesto edildi

Güler'in sürgün edilmesini protesto eden Eğitim-Sen, Yeraltı Çarşısı üzerinde DHF, Partizan, ESP, EMEP, DTP, KESK, DISK, HKM ve Tunceli Belediyesi ile birlikte basın açıklaması yaptı. Tunceli Devlet Hastanesi önünde toplanarak Yeraltı Çarşısı'na yürüyen grup, "Eğitim hakkımız engellenemez", "Sürgünler durdurulsun", "Vali istifa" sloganları attı.

Burada açıklama yapan fizik öğretmeni Süleyman Güler, sürgünün nedeninin, Milli Eğitim Bakanlığı ile ilgili gerçekleri açıklamış olmak, bu gerçeklerden biri olan Dersim'de cemaat evleri yaratma çabalarını eleştirmiş olmak olduğunu ifade etti. Güler, ayrıca gerekçeler arasında Tunceli Anadolu

Lisesi'nde %60 görme engelli bir kişinin 8 saat yerine 24 saat çalıştırılmasını eleştirmiş olmasının da yer aldığını belirtti. Güler, Eğitim-Sen Tunceli Şubesi'nde yaptığı açıklamanın Bakanlık tutanaklarında, Roj TV'de katıldığı bir programda yapılmış gibi yansıtıldığını da belirtti.

Eğitim-Sen Genel Sekreteri: Karar siyasi

Eylemde Eğitim-Sen Genel Sekreteri Mehmet Bozgeyik de bir açıklama yaparak, MEB'in örgütlenen ve demokratik haklarını kullanmak isteyen eğitim emekçilerine karşı başından beri sürdürdüğü baskıcı tutumun hala devam ettiğini dile getirerek, Süleyman Güler'in sürgün kararının geri alınmasını talep ettiklerini belirtti. Bozgeyik, "AKP hükümeti ile birlikte gerici bir kadro ile yönetiliyor. Tunceli'de okullarda yaşanan sorunlar ve antidemokratik uygulamalara karşı çıkan önceki Şube Başkanı Hanifi Bekmezci sürgün edildi. Buna karşı idari hukuk sürecini başlattık. Şimdi de Süleyman Güler arkadaşımız ildeki anti-demokratik uygulamalar karşısında yaptığı açıklamalar nedeniyle sürgün edildi" diye konuştu.

Sürgünlerle toplum cezalandırılıyor

Yaptığı açıklamalardan ve getirdiği eleştirilerden dolayı Çankırı'ya sürgün edilen Tunceli Namık Kemal Endüstri ve Meslek Lisesi fizik öğretmeni Süleyman Güler'den sürgün edilmesine dair görüşlerini aldı.

İzlenen baskı, sindirme ve sürgün politikalarıyla sizce ne hedefleniyor?

Bu politika esasen Osmanlı'dan bu yana bu coğrafyada uygulanagelen bir devlet politikası niteliğindedir. Bu, Dersim'de en yakıcı hali ile 1938'de gerçekleştirildi. Sürgün ve kıyım... 1938'in bir diğer önemli yönü aslında bu politikanın cumhuriyete geçmekle övünenlerin sürgün ve kıyımı bir devlet politikası olarak sürdürceğinin vurgulanmış olmasıdır ve derin devletin yaklaşımının bir parçası olarak o günden bu güne devam edegelmıştır. İktidarlar ve yerel iktidar odakları ile devletin derin

yüzü aslında bu uygulama ile toplumu sindirme, örgütsüzleştirme, bilincinden koparma, gerçeklerin üzerini örtme ve kendi varlıklarını sürdürmek istiyor. Sürgün, ceza yöntemi olarak sadece bireyin ya da bireylerin değil, bir bütün olarak toplumun cezalandırılmasıdır. Değiflenen toplumsal duyarlılığın ve bilincin yok edilmesidir.

Birçok aydın-sanatçı-yazar sürgüne maruz kaldı, şimdi de kalıyor. Sizce bu politika insanları susturabiliyor mu, düşünceleri yok edebiliyor mu?

Özellikle sürgün uygulaması en fazla halkın öncü kesimlerine yönelerek bu ülkede aydınları, sanatçıları, bilim insanlarını ve emekçileri hedef almıştır. Ki burada amaçlanan toplumsal aydınlanmanın, halkın özgürlük, demokrasi, kardeşlik istem ve taleplerinin sözcülerinin halkla bağlarını kopa-

arak, halkı cezalandırmak, halkı sessiz kılmak, aydınları, sanatçıları, bilim insanlarını ve emekçileri yalnızlaştırmaktır.

Ancak bu politikanın amacına ulaşmadığı görülmelidir. Her sürgün edilen, kendi bulunduğu alandan doğru halkın taleplerini haykırmış ve bu politikayı boşa çıkarmaya çalışmıştır. Birçoğu halkın yüreğinde, beyinde ve özgürlükler mücadelesi tarihinde ölümsüzleşmiştir.

Son olarak belirtmek istediğiniz bir şey var mı?

Son olarak benim sürgünüme ilişkin demokratik tepkisini ortaya koyan tüm Dersim halkına, destek veren dostlara, öğrenci ve velilere, gösterdikleri duyarlılık ve sahiplenme, insan onuruna yakışır tavırları için teşekkür ediyorum.

Evrım'i 'çürüten' Adnan Hoca'nın vakfı 'uzay ve yer bilimleri'ni anlatacak (!)

İZMİR- Evrim Teorisini çürüttüğünü savunanarak, 'Harun Yahya' rumuzuyla kitaplar bastırıp, bunları okul önlerinde bedava dağıtıran Adnan Oktar'ın fahri başkanı olduğu Milli Değerleri Koruma Vakfı'nın, Konak Milli Eğitim Müdürlüğü'nün izniyle okullarda vereceği 'uzay ve yer bilimleri' adlı 'konferans'a Eğitim-Sen tepki gösterdi. Vakıf, şimdiden Kenan Evren

Anadolu Lisesi ve Konak Anadolu Lisesi'nde 'konferans'larını gerçekleştirdi. Evrim Teorisini karalama amacıyla bilimsel temelden yoksun çabaları olan Adnan Hoca'nın fahri başkanlığını yaptığı kurumun liselerde vereceği Milli Eğitim iznini 'konferans'a tepki gösteren Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Sekreteri Abdullah Tunalı, "Bilindiği üzere bu vakıf ve başkanı Adnan Oktar bilimin temel teorilerinden olan Evrim Teorisini karalamaya yönelik, bilimsel temellerden yoksun kitap, konferans gibi çalışmalar yapmaktadır. Bu vakfın başkanı Adnan Oktar, 1980'li yıllarda basında sosyete tarikatı iddialı haberlere konu olmuş, laikliğe aykırı hareket ve şahsi amaçlı dini

propaganda yapmaktan yargılanarak, 'Harun Yahya' rumuzuyla kitaplar bastırıp, bunları okul önlerinde bedava dağıtıran Adnan Oktar'ın fahri başkanı olduğu Milli Değerleri Koruma Vakfı'nın, Konak Milli Eğitim Müdürlüğü'nün izniyle okullarda vereceği 'uzay ve yer bilimleri' adlı 'konferans'a Eğitim-Sen tepki gösterdi. Vakıf, şimdiden Kenan Evren

Anadolu Lisesi ve Konak Anadolu Lisesi'nde 'konferans'larını gerçekleştirdi. Evrim Teorisini karalama amacıyla bilimsel temelden yoksun çabaları olan Adnan Hoca'nın fahri başkanlığını yaptığı kurumun liselerde vereceği Milli Eğitim iznini 'konferans'a tepki gösteren Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Sekreteri Abdullah Tunalı, "Bilindiği üzere bu vakıf ve başkanı Adnan Oktar bilimin temel teorilerinden olan Evrim Teorisini karalamaya yönelik, bilimsel temellerden yoksun kitap, konferans gibi çalışmalar yapmaktadır. Bu vakfın başkanı Adnan Oktar, 1980'li yıllarda basında sosyete tarikatı iddialı haberlere konu olmuş, laikliğe aykırı hareket ve şahsi amaçlı dini



DHD üyesine 'sosyal polis' tehdidi

DENİZLİ- Kendini 'üniversite sosyal polisi' olarak tanıtan sivil polisler Demokratik Haklar Derneği çalışanı bir öğrenciye ajanlık yapması için baskı uyguladı. Okul çıkışında 'sosyal polisler' tarafından durdurulan DHD üyesi, "Seni biliyoruz, nerede oturduğunu, yazın nerelerde çalıştığını, hangi gruptan olduğunu, grubunuzda kimlerin olduğunu biliyoruz. Daha önce 6 Haziran'daki basın açıklamasında arkadaşların soruşturma aldı. Senin de adın sonradan gönderildi. Eğer yarın gelip bizimle görüşmezsen senin de adını

terörle mücadeleye veririm. Hakkında soruşturma açılarak iki dönem uzaklaştırma alırsın" sözleriyle tehdit edildi. Konuya ilişkin açıklama yapan Denizli Demokratik Haklar Derneği, bu saldırıların yeni olmadığını, daha önce de üyelerinin evlerine, iş yerlerine gidilerek baskı oluşturulmaya çalışıldığını belirtti. Açıklamada, "En demokratik, meşru talepler için çalışmanın suç sayıldığı bir ülkede bu tür baskılar bizi şaşırtmamaktadır. Bu tür baskılar bizleri yıldırmayacaktır" denildi.

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

Devletin Kürt Ulusal Sorununa “Çözümü”: İMHA VE İNKAR

Kürt ulusal hareketine karşı topyekûn imha siyasetinde ‘kararlı’ olan devlet, İlker Başbuğ’un ağzından ‘terörle mücadele’ adı altında Kürt ulusal hareketine, siyasal, kültürel ve demokratik taleplerine karşı imha saldırılarının önümüzdeki günlerde yoğunluk kazana-acağına işaret etmişti. Sivil toplum örgütlerini, medyayı hizmetine almak için dişini gösteren ordu, izlenecek yol haritasını da deklare etmiş oldu

Devletin yapılandırılması sürecinde yansıtılan AKP-or-du arasındaki çatışmanın esasında suni bir durum olduğu bugün için daha iyi görülüyor. ‘Terörle mücadele’ adı altında Kürt ulusuna yönelik imha saldırısında ordunun taleplerini karşılayan, tezkereyi uzatan ve OHAL uygulamasına onay veren AKP, bu saldırılar için orduyla uyumlu bir pratik sergileyeceğini de ilan etmiş oldu. Ordunun ihtiyaçları konusunda peş peşe zirveler düzenleyen AKP’nin, Kürt sorununda ‘de-

demokratik’ çözüm söyleminin Kürt ulusal hareketine yönelik topye-kûn saldırılar şeklinde anlaşılması gerektiği pratikte görülmelidir. Öyle ki yapılandırma sürecinin sunduğu yarılsamalı ‘demokratikleşme’ algısının meyve-lerini yiyen kesimlerin orduya dair eleştirileri, devletin Kürt sorunundaki siyasetinin değiş-mesi gerektiği tartışma-ları karşısında AKP, ilk elden orduya arka çıktı. Başbakan Erdoğan, Aktütün saldırısı sonrası “Türk Silahlı Kuvvetle-ri’ne ölçsüz ve önyar-gılı eleştiriler” yapıldığı-nı söylemiş, “Herkes nerede durduğunu iyi bilmelidir. Biz haklıyız ve doğru yerdeyiz. Geri-sini yanlış yerde duran-lar düşünsün” diyerek Başbuğ’un tehditlerini sürdürdü. Ordunun arkasında olduklarını Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve Meclis Başkan-ı Köksal Toptan da be-lirtmişlerdi. Ordu ve AKP ortak hareket ede-ceklerini beyan ederler-ken, madalyonun diğer yüzünde ise AKP’nin hesapları görünür. Bu da, AKP’nin Kürt ulusal hareketi, Ortadoğu’da izlenecek siyaset ve di-ğer siyasî meselelerde etkinliğini-inisiyatifini geliştirme, ordunun sert kabuğunu yumu-şatıp etki alanı içerisinde sokma çabasıdır. Son TMYK toplantısında, PKK ile mücadelede ini-siyatifi elinde bulunduran Genelkurmay’ın bu yetkisinin, İçişleri Bakan-

lığı’na bağlı bir ‘terörle mücadele koordinasyonu’na devredilmesi, yani sivil bir yönetime devredilmesi önemli bir gelişmedir. Zira bu kurululan TMYK’dan ayrı ve ‘sivil’ bir şekilde 15 günde bir toplanma-sı öngörülmüyor.



TMYK Toplantısından Çıkan Yol Haritası

PKK’nin eylemlerinden sonra gerçekleştirilen Terörle Mücadele Yüksek Kurulu (TMYK) toplantısı, Zap’a yönelik saldırı harekâtı öncesinde toplanan Millî Güvenlik Kurulu (MGK)’nda belirlenen ve ABD tarafından caiz görülen politikaların devamı niteliğinde. Hatırlanacağı üzere toplantıda PKK’ye yönelik imha saldırıları, bunun için Güney Kürdistan’a saldırı operasyonu yapılması, Kürt Bölgesel Yönetimi’yle ‘PKK ile mücadele için’ ilişki geliştirme kararları alınmıştı. Ardından Erdoğan, temmuz ayında merkezi Irak hükümetiyle, Gül ise, Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani’yle görüşmüştü. Son TMYK toplantısında çıkan en önemli kararlardan birisi, Kürt Bölgesel Yönetimi’yle doğrudan temaslar ve acil bir şekilde temas kurulması oldu. Bir önceki karardan farklı olarak Kürt yönetimiyle kurulan temas merkeze Irak hükümeti aracılığıyla sağlanırken, bu sefer temas doğrudan Türk devletinin tanımamakta ısrar ettiği, hiç de haz almadığı Kürt yönetimiyle (bir nevi Barzani’yle) sağlanacak. PKK ile mücadelede Kürt yönetiminden çeşitli taleplerde bulunan Türk devleti, açık bir destek istemektedir. Bu istek Cemil Çiçek tarafından, “Artık beyandan çok eyleme yönelik tedbirleri görmek istiyoruz” sözleriyle belirtildi. Türk devleti, Kürt ulusal sorununu PKK’yi imha etmekle çöze-bileceği yanılsaması içerisindedir. PKK’yi tasfiye etmeden Kürt ulusunu denetimi altına alamayacağını, Ortadoğu’da rahat icraat yürütemeyeceğini bilen Türk devleti, bu sorunu çözme noktasında KDP ve KYB’ye de göz dikmiştir. Zira Türk devleti KDP ve KYB’yi yanına alarak PKK’ye karşı başını elde etme çabası içerisindedir.

TMYK toplantısından çıkan kararlar, devletin adeta Kürt ulusal hareketine yönelik tüm yoğunluğuyla devreye sokacağı imha ve inkâr saldırılarının yol haritası özelliklerini taşıyor. Valilerin ‘süper yetkililer’le’ donatılması, Güvenlik Müsteşarlığı Koordinasyon Kurulu oluşturulması, operasyonların büyük ölçüde emniyete bağlı polis özel harekâtınca, geniş yetkilerle yapılması (daha önce öngörülen profesyonel ordu düşüncesi akla gelmелidin), gözaltı sürelerinin uzatılması, ordunun ihtiyacı karşılayacak yönetmelik qkurtılması karan, kısacası OHAL’i aratmayacak uygulamaların devreye sokulması Türk devletinin topyekûn bir saldırı-savaş seferberliğinden başka bir şeyi ifade etmemektedir. Sözün kıymeti yoktur, yalandan kimse ölmez vecizlerinden hareketle; hâkim sınıfların ‘demokrasi, insan hakları’ söylemleri-yanalran Kürt ulusuna, emekçi halklara, devrimci-demokrat-ilerici kesimlere yönelik saldırı politikalarının uygulanmasında bir engel teşkil etmeyeceği tarih ve pratikle sabittir.

Ortadoğu Hesapları ve Güçlerin Politik Yönelimleri

Bugün için ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki stratejik politikalarından doğan hesaplar söz konusudur. Ve bu hesaplar çerçevesinde verilen güç-denge durumu vardır. Bu durum çerçevesinde mevcut her güç kendi icraatını sergilemektedir. Gerek Türk devletinin izlediği siyaset gerekse de PKK’nin izlediği taktik politikaların yukarıda ifade etmeye çalıştığımız somut durum-

dan ayrı tutulamayacağı bir gerçeklik.

PKK eylemlerinin özellikle medya tarafından temelsiz, gelişmelerden azade bir şekilde, neredeyse komplolardan ibaret değerlendirilmesi kitleleri yanıltmanın hamlesidir. İstihbaratı kim verdi, niye önlem alınmadı, bilinci bir şekilde izin verildi ve buna benzer tonlarca değerlendirme, muvazzaflık döneminden kendini ayrı tutan, övünen emekli askerlerin salyali ağızlarından düşmüyor. Eylemlerin nasıl gerçekleştiği gibi ‘komplo jimnastiği’nden çok bölgede cereyan eden gelişmeler, güçlerin politik yönelimleri, bununla ilintili somut durumlar ışığında olguları değerlendirmek esas bir yerde durmaktadır.

Şu bir gerçek ki Türk devletinin Kürt ulusal sorunu noktasındaki politikası (Güney Kürdistan siyaseti dâhil) efendisi ABD’den bağımsız gelişmemektedir. Güney Kürdistan’a dönük saldırı operasyonları gerçekleştirilebilmek için ABD’den izin aldığı malum. Yani sıra izleyeceği politikaların tayininde Ankara’ya bir ABD bakanı ve generalinin gelerek nezaret ettiği de malum. Neticede bölgede ipler ABD’nin elinde. Türk devletinin PKK ile mücadelesinde ABD, PKK’nin Güney’de darbe almasını, Türk devletinin kuzey ile güney arasında bir tampon bölge oluşturmasını, buna karşılık PKK’yi kontrol edebileceği Kandil gibi bir bölgede hapsoolmasını istemektedir. Dolayısıyla İran, Türk devleti ve Suriye’de ciddi bir nüfuz sahibi PKK’nin kontrol altına alınması aynı zamanda Kürt ulusal sorununda iplerin ABD’nin eline geçmesi anlamına gelecek. Pazarlık yapma araçlarının birisini bu durum oluşturmuyor. ABD’nin Türk devletine operasyon izni vermesinin anlamı tam da İran’a karşı Türk devleti, Güney Kürdistan ve merkezi Irak hükümetinden oluşan bir blok oluşturma çabasıdır. Türk devletinden, Kürt yönetimiyle ilişki kurmasını zorlaması bu nedenle olsa gerek. Kürt ulusal sorununu bir tehdit olarak gören ve bu tehdidi ortadan kaldırmak için bugüne kadar imha ve inkar politikasını uygulayan Türk devleti bu mesele noktasında kendisini ABD’ye muhtaç görüyor. Güney Kürdistan’ı ciddi bir tehdit gören Türk devletinin buna rağmen ‘iyi’ ilişkiler kurması dikkat çekici. Güney Kürdistan yönetimi ise kendisinin varlığı ve nüfuza sahip olma derdi nedeniyle, ABD’nin icazetiyle, Türk devletiy-le ilişki kurmaya yönelmekte. Zira bunu açık açık dillendirmiyor.

PKK’nin Son Eylemlerinin Anlatıkları

Üzerinde yoğun tartışmaların olduğu Bezele karakolu ve ardından Amed’deki eylem hem Türk devletinin Kürt ulusal meselesinde oluşturduğu yeni dönem siyasî yönelimini hem de PKK’nin buna karşı belirlediği politik-taktik yönelimi göstermesi açısından önemli veriler sunuyor. Türk devleti ‘geleneksel’ çizgiyi devam ettireceğini, bunun için seferberlik ilan ettiğini açık açık beyan etmiştir. Ortadoğu’da azımsanmayacak bir güce, siyaset yapma geleneğine ve politik manevra yeteneğine sahip PKK ise doğasında gerek Türk devletinin izlediği siyasete, gerekse de bölgedeki hesaplar içerisinde konum almakta. Kürt ulusal meselesinin çözümü noktasında

çeşitli politikalar uygulayan PKK, Türk devletinin geleneksel politikalarındaki ısrarına karşılık taktik eylemler gerçekleştirerek, Türk devletini bu konuda taleplerini dikkate alacağı bir tutum takınması için zorlamaktadır. Eylemlerin mesajı bu yönde. KCK Başkanı Murat Karayılan yaptığı açıklamada bu mesajı şöyle anlatmıştı: “Bu eylemlerle adeta ‘sorunu öyle Irak’ta veya başka yerde aramayın, sorun burada, Amed’in merkezindedir’ denilmiştir. Bu açıdan bu eylemin de bu anlamıyla siyasî bir mesaj içermesi durumu söz konusudur.”

Kürt ulusal sorununda bugüne kadar Türk devletinin izlediği siyasetin bir çıkmaz yaşadığı, PKK ile mücadele zeminin açıklanmasında bir tıkanma yaşadığı aşikâr. Bunu gören PKK, bu verili durumdan hareketle Türk devletini belirli bir noktaya getirmeye zorlamaktadır. Son günlerde yoğunlaştığı, aynı zamanda bu eylemleriyle özellikle Türk ordusunu zor durumda bıraktığı eylemler, PKK’nin söz konusu yakalanan politik-taktik yönelimiyle ilintilidir. Bu yolla Türk devletini pazarlık masasına oturtmak için zorlamayı ve de kendisinin bir şekilde muhatap alınmasının hesapları içerisindedir. PKK’nin sınıfsal karakteri ve siyasal çizgisi ve dönemsel politikaları hesaba katıldığında böylesi bir tablonun anlaşılır bir duruma işaret ettiği görülebilir. Bunu Murat Karayılan’dan dinleyelim: “...Temel faktör içseldir, yapısaldir, toplumsaldır. Bunun görülmemesi çözümü götürmez. Her şeyden önce bunun görülmesi gerekmektedir. Bu anlamda Türkiye’de de bazı çevreler sorunu tartışmaktadır. Bu olumludur. Biz sorunun demokratik yöntemlerle çözümden yana olan bütün kesimlerle, güçlerle -devlet dâhil- iyi ilişkiler geliştirmeye açığız ve demokratik çözümdeki ısrarımız hiçbir zaman aşınmamıştır. Biz demokratik çözümden yana politikaları her zaman olumlamışızdır.” “Kürt halkının kültür sorunu vardır, Kürt halkının siyasî temsil sorunu vardır, Kürt halkının kültürel hakları vardır. Ulu-sal demokratik hakları vardır. Sen bunu çözmedikçe bu halkın değişik biçimlerde senin siyasetine karşı direnme hakkı da vardır, olacaktı. İşin esası budur. Kalkıp meseleyi buradan başka bir yere kaydırmanın hiçbir anlamı yoktur, bu işi rayından çıkarmaz. Bu aşamada Türk devletinin yasal zemimlerde Kürt halkının temsil edilmesine imkân vermesini kopuşu hızlandıran bir sürecin gelişmesini de beraberinde getirebilir.”

Meseleyi özetlersek; Kürt ulusal sorununda Türk devletinin geleneksel politikasında ısrar ederek imha saldırılarını ileri taşıma gayreti karşısında PKK, bir konsept belirlemekte ve bu mücadeleyi meşruiyet temeli üzerinden kendi lehine çevirerek, nitelik kazanma düşüncesindedir. Gözden kaçmaması gereken bir durum bölgede ABD emperyalizminin tahakkümünün olmasıdır. Belirleyiciliği açık olan bu faktör, durumun, dengelerin ve politikaların değişmesinde etki gücüne sahiptir. Aynı şekilde bölgedeki güçlerin tek taraflı, insiyatüfil, bağımsız politikalar sergilemesi (ABD emperyalizmine rağmen) olası değildir. Olasılık ancak ve ancak bölge halklarının, emperyalizme ve uşağı iktidarlarına karşı halkların birliği ve kardeşliği temelinde verecekleri bir mücadeleyle sağlanabilir.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Yazımızın önceki bölümünde birlik meselesine ilişkin genel yaklaşımımızdan hareketle bunun zorunluluğuna değindik. Bir kez daha tekrarlamakta fayda görüyoruz; Biliyor ve inanıyoruz ki birlik çağlarının ve bu tartışmaların muhatapları yegane amaç için bilinen programatik görüşler doğrultusunda komünizm perspektifiyle can bedeli bir mücadele yürütüyorlar. Ancak bilinen bir gerçek var ki bu da tali anlamdaki farklılıklara karşın esasta aynı ideolojik dokudan gelen ve halen bu dokunun değişik parçaları olarak mücadele yürüten güçlerin aynı program ve bu programın ön gördüğü örgütsel bir bütünlük içerisinde bölünmüş güçleri birleştirmeden, mevcut durumdan “memnun” misali bir duruş içerisinde olmaları kabul edilemeyecek bir dezavantaj değil mi. Eğer buna cevabımız ‘evet’ ise, o zaman bu ayak diremenin, ilgisiz görünmenin anlamı nedir.

Şunun açıkça bilinmesi gerekir ki Kaypakaya’nın temsil ettiği

MAOİSTLERİN BİRLİĞİ KEYFİ BİR TERCİH DEĞİL DEVRİMCİ AMAÇLARIN ZORUNLULUĞUDUR -II-

çizgiyi değil, ancak pragmatistçe ismini kendi küçük burjuva çizgilerini güçlendirme zemininde kullanmaya çalışanlar değil ama Maoizm’in ışığında Kaypakaya güzergahında mücadele yürüten güçlerin birliğini savunmayan, bunun pratik çabası içerisinde girmeyenlerin kazanma şansı olmayacaktır. Dolayısıyla mesele bir ‘keyfiyet’ veya ‘yalvarma’ değil, birlik meselesini stratejik bir konu olarak ele alma ve bunun sorumluluğunun yerine getirilmesi olarak görülmesi gerekir.

Birlik önünde engel teşkil eden gerekçeler yaratmak zorlamadır. Bu birlikten anlamsız bir kaçıştır. Birliğin gerçekleşmemesi için söylenen ya da söylenebilecek sebepler yetersiz ve iknadan uzaktır. Birliği gündemine almayı reddeden yaklaşım, bu tutumunu haklı, güçlü ve bilimsel dayuruculukla ortaya koymak durumundadır. Bu konuda ‘bizim birlik gibi bir gündemimiz yok’ demek ve mevcut durumdan memnun misali ısrarla birlik gibi önemli bir konuyu tartışmadan dahi imtina eden konunun muhataplarına hakkı olarak neden birliği reddediyor, gündeminize almıyor, birliği gerek duymuyorsunuz sorusunu sormak ve yanıt almak istiyoruz. Ki bu soruyu sadece biz değil, Kaypakaya geleneğinin her bir bireyi ve esasta da kitlelerinin tabanını sorması gerekir.

Maoist güçlerin birliği karşısında derin bir sorumluluk taşıyoruz. Bu devrimci sorumluluktur. İsranımız bu sorumluluktan ileri gelmektedir. Ama bu birliğe gereken önemi vermeyenler ve kayıtsız kalanlar açık ki, devrimci sorumluluktan uzaktırlar.

Muhataplar yanıt vermek durumundadırlar. Program ve tüzük alenidir, mücadele ve örgütlenme esasları yine bilinenidir. Devrim stratejimiz, taktik siyasetlerimiz, örgütsel ilkelerimiz ve eylemimizin içeriği açık ortadadır. Bütün bunlarda ne kadar-hangi ölçülerde farklıyız? Farklı söyledığımız nedir? Bunlar birlik önünde engel midir?

Bir partinin program ve eyleminin içeriğine bakmaktan başka neye bakarak değerlendiriyorsunuz, ölçüleriniz nedir? Bunlar yetmiyor mu bir partinin niteliğini belirlemek-değerlendirmek için? Bunlarda birleştikten sonra, diğer farklılıklar birlik içinde giderilebilecek meseleler değil midir?

İşte program ve tüzük! Neyine, neresine, ne kadarına katılmıyorsunuz? Ve pratik çalışma eylemimiz bu programı yadsıyan başka bir nitelik midir? Bunun yanıtlanmasını isteriz!

Bunlarda tali oranda hatalarımızın olduğunu ve diğer birçok hatamızın olduğunu mu söylüyorsunuz. Bunun tamamen mümkün ve olanaklı olduğunu söylüyorsunuz. Sizlerin birçok hatasının

olduğunu söyledığımız gibi, kendimizin de birçok hata ve eksiğimizin olabileceğini kabul ediyoruz. Tersini savunmak bilimsel değildir. Bu hataların ideolojik mücadeleyle-iki çizgi mücadele-siyle giderilebileceğini savunuyor, buna inanıyoruz. Birlik halinde çizgi mücadelesiyle bu farklılıkları aza indirilmesi ve birlik halinin bu farklılıklara kapalı olmadığını düşünüyoruz. Farklı fikirler sürekli olacaktır. Bunu reddetmek ve tersini hayal etmek, Maoist parti anlayışı dışında Hocası anlayış ve idealist yaklaşımdır.

Maoistlerin bu konudaki yol işaretleri, Mao’nun “birleşilebilecek tüm güçlerle birleşme” perspektifidir. Haklı ve inandırıcı gerekçelerden uzak bir şekilde birliğin reddedilmesi yaklaşımı, haklı olarak; “Maoist geleneğin terk edilmesi eğilimi mi güdü-lüyor?” sorusunu akıllara getirir. Dolayısıyla birlik konusunda net, açık ve ikna edici bir tutumun takınılması şarttır. Aksi halde soruların sorulması kaçınılmazdır, bu yadırganmamalıdır. Maoizm ideolojisinde, devrim programı ve stratejisinde, buna uygun örgütlenme esaslarında vb. birleştığımız halde, birliği gündeme almamak nasıl izah bulabilir?

Devrimci sorumluluk politik olgunluğu besler, büyütür. Maoist Komünistlerin birliğine sekte ve kayıtsız yaklaşım devrimci sorumlulukla örtüşmez. Ortak ideolojik zemin üzerinde ilkel birlik, stratejik bir görev ve zorunluluktur. Bundan kaçmak devrimi örgütlemeye iddiasıyla çatır.

BİTTİ...

‘İşkenceye sıfır tolerans’ ayanı öldürüyor

Polisin düzmece iddialarıyla tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne konulan Yürüyüş dergisi dağıtım-cısı Engin Çeber, gözaltına alındığı andan itibaren başlayarak hapishanede daha ağır bir biçimde devam eden işkenceler sonucu beyin kanaması geçirerek yaşamını yitirdi. Olay ile ilgili yapılan açıklamalarda, 'işkenceye sıfır tolerans' ayanı verdiğini unutan AKP hükümetinin sözcüsü Cemil Çiçek, "0 işi araştırarak olan yargıdır" diyerek, hükümete düşen bir görev olmadığını savundu. İşkenceli ölümünün gündem olması nedeniyle açıklama yapmak zorunda kalan Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin ise, işkenceyi kabul ederek, "Devletim ve hükümetim adına özür diliyorum" dedi.

Yürüyüş dergisi dağıtarken polislin açtığı ateşle felç kalan Ferhat Gerçek için 28 Eylül 2008'de San'yer Derbent Mahallesi'nde gerçekleştirilen basın açıklamasına katılan ve Gerçek'i vuranların yargılanmasını isteyen Ceber'in bu haklı talebi yaşamına mal oldu.

Engin Çeber 'polise mukavemet' iddiasıyla arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alınırken dövüldü ve İstinye Karakolu'na götürüldü. San'yer Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanıp gönderildiği Metris Hapishanesi'nin ka-

AB'ye üyelik süreci içerisinde halkın hoşuna gidecek sözleri bolca sarfeden AKP hükümetinin kavramları son derece tehlikeli. 'Demokrasi ve özgürlüklerden taviz yok' dediğinde, demokrat çizgideki gazeteler onlarca kez kapatıldı, Hrant Dink 'Ermeni soykırımını var' dediği için öldürüldü, 'bayrak yakıyorlar' yalanıyla devrimciler linç edildi, kolluk güçlerinin orantısız şiddet uygulaması ve yargısız infazlar arttı. 'İşken-ceye sıfır tolerans' sözü ise, hala karakol ve hapishanelerdeki hoş bir seda

bul bölümünde jandarmanın şiddetiyle karşılandı. Hapishanede kaldığı günler boyunca günde en az iki defa tahta cop ve demir çubuklarla işkenceye maruz kalan Çeber'in avukatlarının çabaları da sonuç vermedi. Çeber, avukatları ile yaptığı görüşmelerde, kendisi ile birlikte tutuklanan arkadaşlarının da aynı muamelelere maruz kaldığını söylemiş ve "Buradan sağ çıkamayabiliriz" demişti. Dedigi gibi de oldu, Çeber'in hapishane-den tahliyesi ancak beyin ölümünün gerçekleştiği akşam yapıldı.

İşkence gözaltına alınırken başladı: Gözaltına alındığından

itibaren polisler tarafından Çeber'e uygulanan işkence, hapishanede yaşamını kaybetmesine neden olan beyin kanaması gerçekleşip, hastane-ye kaldırılınca kadar devam etti. 28 Eylül'de gözaltına alınan Çeber ve arkadaşları Cihan Gün, Aysu Baykal ile Gözde Buldu gözaltı sırasında polislerce dövüldüler. Aynı gün İstinye Karakolu'na götürülen Çeber ve arkadaşlarının maruz kaldığı fiziki saldırı, gözaltı prosedürü gereği sağlık muayenesi için götürüldükleri İstinye Devlet Hastanesi'nde verilen rapor-daki şu ifadelerle spatlanıyordu: "Üst duğunda sıyrık, sol üst gözka-pa-ğında kızamık, sağ diz ve dirseğinde cilt soyulması ve kafasının arka böl-

gesinde 4x5 santimlik şişik..." Ertesi gün aynı hastaneye yine götürülen Çeber'in raporunda yer alan ifadelere bakıldığında işkencenin dozunun artındığı görülmüyor. Raporda, "Sağ üst göz kapağında 5x5 santimlik ezil-me, sol üst gözka-pağında 1x1 santimlik dermaobrazyon (cilt sıynğı), sağ frontal (şakak) ve sağ temporalde (alın) şişik. Baş ağrsından şikâyetçi olan hastaya NRŞ (beyin cerrahisi konsültasyonu) istendi. Sağ dizde 1x1 santimlik abrozyon (sıyrık) mevcut. Sürüklenme veya tekme sonucu ol-muş olabilir" ifadeleri yer alıyor. Ertesi gün raporunda yer alan bu ifade-ler Ceber için ölümü getiren sürecin ilk adımıydı daha. Sonra Şişli Etfal Hastanesi'ne de götürülen Çeber için buradan verilen raporda da kafa bölgesine yoğun bir şiddet görüldüğü belirtildi. Aynı gün Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkartılan Çeber ve arkadaşları -Gözde Buldu dışındaki- tutukla-narak Metris Hapishanesi'ne gönderildiler.

Karşılama Merasimi: Ceber'in arkadaşı Cihan Gün, ifadesinde Ceber'in savdıkları işkence gördüğüne dair dilekçe yazmak istediğini, fakat bir infaz koruma memurunun "dilekçenizi göndermeyiz" demesi üzerine dilekçe yazmaktan vazgeçtiğini ifade etti. Gün, Metris'e getirildiklerinde kabul bölümünde jandarmanın tüm elbiselerini çıkartmalarını istediğini, fakat kabul etmeyince bir astsubayın ahşap copla vücutlarına ve kafala-rına vurduğunu belirtti. Gün, kendilerine uygulanan işkenceyi şöyle anl-lattı "Elbiselerimiz zorla çıkartıldı... Sali sabahı koğuş sayımında ayağa kalkıp sıraya girmedikimiz için 4-5 infaz memuru su doldurma masra-pası, kapı açmakta kullanılan demir kol, plastik sandalye, tekme tokatla vü-cudumuza 5 dakika; Sali akşam yoklamada aynı gerekçe ve aletlerle 15 infaz koruma memuru 15 dakika darp etti. Çarşamba sabahki sayımda 15 infaz koruma ekibi aynı aletlerle 30 dakika..." dedi.

"Buradan sağ çıkamayabiliriz": Ceber'in katledilmesine ilişkin açıklamada bulunan avukat Taylan Tanay, müvekkiline uzun zamandır düzenli işkence uygulandığını ifade ederek, bu süreçte verdikleri müca-deleyi anlattı. Bayram sonrasında Metris Hapishanesi'ne Ceber ile görüş-meye gittiğinde Çeber'in durumunun kötü göründüğünü belirten Tanay, Çeber'in "Bizim durumumuz çok kötü, işimiz yaş, buradan çıkamayabili-riz" dediğini ifade etti. Bunun üzerine Taylan Tanay ve Oya Aslan, İstan-bul Tabip Odası ve Çağdaş Hukukçular Derneği'nden bir heyet oluşturma-sını istedi. Oluşturulan ÇHD heyeti hemen Metris Hapishanesi'ne gide-rek Karakaya ve Gün ile görüşti. Bu görüşmelerin ardından Çeber'le gö-rüşmek isteyen heyet Çeber'in öldüğü haberi'ni aldı. Bir gün önce fena-laşarak Şişli Etfal'e kaldırılan Çeber'in beyin kanaması geçirdiği ve bir sü-re sonra da beyin ölümünün gerçekleştiği anlaşıldı. Durumu öğrenen ai-lesi hemen İstanbul'a geldi ve Çeber'in arkadaşları ile birlikte hastane önünde uzun bir bekleyiş başladı. Aldığı ağır darbeler sonrasında beyin kanaması geçiren Çeber'e yapılan müdahaleler cevap vermedi ve ger-çekleşen beyin ölümünün ardından 10 Ekim'de yaşamını yitirdi.

'Öldürdük, özür dileriz': Hapishanelerde uygulanan ve bizzat devletin önünü açtığı, uygulattığı işkenceler her fırsatta kamuoyu önün-de reddedilmişti. İşkence ile defalarca katleden, sürekli hatırlanacak izler bırakan devlet, Çeber için özür dilemek zorunda kaldı. Hükümet sözcü-sü Çiçek, hükümetinin vaatlerini unutmuşçasına sorumluluklarını göz ar-dı eden açıklamasını yaptıysa da, sermaye grupları arasındaki çelişkinin sonucu olarak medyaya yoğun olarak yansıtılan Çeber'in durumu nede-niyle Adalet Bakanlığı, 'işkenceye sıfır tolerans' vaadini hatırlamış gibi, açıklama yapma gereği duydu. Bakanlık, olayla ilgili soruşturma başlatıl-dığını, işkenceyi gerçekleştiren bazı görevlilerin ve hapishane ikinci mü-dürlerinin geçici olarak açığa alındığını duyurdu. Çeber'in avukatı Taylan Tanay ise, Bakırköy Adliyesi'nde Metris Hapishanesi'nden sorumlu infaz savcısı Cevdet Doğan'ın Çeber'in ölümünü soruşturmasına itiraz ediyor. Tanay, Çeber'in ölümünden sorumlu olanlardan birisi olan Doğan hak-kında Savcılar Yüksek Kurulu'na şikâyetle bulunacaklarını belirtti. Soruş-turmanın adil yürütülemeyeceğini düşündüklerini ifade eden Tanay, Çe-ber'in tutuklu arkadaşlarına "İşkence cezasinde değil, karakolda yapıldı" şeklinde ifade vermeleri için baskı uygulandığını da belirtti. Bakanlık tarafından yapılan son açıklamada ise işkence tamamen kabul edilerek özür dilendi. Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin yaptığı açıklamada Çeber'in hayatını işkence sonucunda kaybettiğini kabul ederek, "Devletim ve hü-kümetim adına özür diliyorum" dedi. Metris Hapishanesi'nde gerçekle-şen işkence olayı için görevlendirdiği müfettişlerin hazırladığı raporu okuyan Şahin, "Yasalann kendine verdiği yetkiler sonucunda, ölüm olayında sorumluluklan olabileceği düşüncesiyle, iki infaz koruma ikinci müdürü, koruma baş memuru, infaz koruma memuru ve tutukluym gör-me-den sağlam raporu veren doktorun da aralarında bulunduğu 19 gö-revlinin, geçici olarak görevden uzaklaştırılması karar alındı" dedi. Soruş-turmanın sonuna kadar gideceğini belirten Şahin, konunun artık mah-kemelere intikal ettiğini dile getirerek, "üzüntüsünün sonsuz" olduğunu söyledi.

"İşkenceye sıfır tolerans": Avrupa Birliği (AB)'ne üyelik çabaları nedeniyle 'ülkede işkence yok, münferit bir olay' diyen Adalet Bakanlığı'nın bu ya-lanının aksine, bu ülke hapishanelerinde özellikle devrimcilere yönelik işkence vardı ve hala da var. AKP hükümet olmadan önce seçim mey-danlarında "işkenceye sıfır tolerans" derken, hükümete geldikten sonra bunu hiç söylememiş gibi yaptı ve tam aksine hapishanelerde uygula-nan tecrit ve işkenceyi artıran her yasanın altına imzasını attı. Ülkemiz-de belirlenebilen rakamlara göre sadece 2006 ve 2007'de 4 bin 719 kişi işkenceye maruz kaldığını belirterek suç duyurusunda bulundu.

Bu iddialarla ilgili 3 bin 866 dosya açıldı, 9 bin 324 polis, jandarma ya da diğer kamu görevlisi suçlandı. 2005'ten devrolan 796 dosya ile birlikte sonuçlandırılan soruşturmalarda 6 bin 397 görevliyle ilgili 2 bin 654 dosya için "kovuşturmaya gerek olmadığı" kararı çıktı. 614 soruşturmada 1423 zanlıya kamu davası açılması kararlaştırıldı. Uluslararası Af Örgü-tü'nün ülkemizde insan hakları ve işkenceye yönelik geçen yıl yapmış olduğu araştırma raporunda da yine binlerce işkence mağduru yer al-mıştı. Raporda, ülkemizde polisler ve jandarmalar tarafından yapılan in-san hakları ihlallerinin soruşturmaları ve adli takibinin oldukça yetersiz olduğu, savcılar ve hakimlerin tutarsız davranışları ile işkence suçlarını desteklediği yer almıştı. 2006 yılının Mart ayında Kuzey Kürdistan böl-gesinde gerçekleşen hükümet karşıtı eylemlerde toplu tutuklamaların gerçekleştiğinin belirtildiği raporda, "Polis gözaltısı sırasında işkence veya kötü muamele yapıldığına dair yaygın iddialar gündeme geldi: Baro'nun yasal yardım raporlarına göre bir kısmı çocuk olan tutukluların %95'i iş-kence veya kötü muameleye maruz kaldı. İşkence ve diğer kötü mu-amele iddialarına dair 34 soruşturma başlatıldı. Bir yılı aşkın bir süre ol-masına rağmen, güvenlik güçlerinin herhangi bir üyesi aleyhine tek bir dava bile açılmadı" ifadeleri yer alıyor.

Engin Çeber'i binlerce kişi uğurladı

İSTANBUL- Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen Çeber'in cenaze töreni-ne binlerce kişi katıldı. PSAKD'de ger-çekleştirilen törenin ardından kitle, "Engin Ceber Ölümsüzdür", "Polis döv-dü, hapishanede öldü, katilleri tutuk-lansın" pankartları açıp "Engin Çeber'in katili AKP iktidan" sloganlarını atarak 1 Mayıs Mahallesi meydanına yürüdü.

Meydana kadar sloganlar ve marş-lar eşliğinde yürüyen binlerce kişi bura-dan cenazenin defnedileceği Kocatepe Mezarlığı'na gitti. Ayakta durmakta zorluk çeken anne Kamile Tekin de (ba-ba ve annenin soyadları sonradan de-ğiştirilmiş) cenaze ile birlikte ağıtlar ya-karak mezarlığa kadar yürüdü. Baba Ali Tekin: "365 gün konuşsam hiçbir şey Murat Polat'ın işkence sonucu öldürüldüğü... Kendilerini benim yerime koysunlar" di-ye konuştu.



Mezarlık girişinde kortejler oluştu-ran binlerce kişi, slogan ve marşlarla mezarlığa doğru yürüyüş yaptı. Mezar-lıkta yapılan cenaze töreninin ardından, TAYAD'lı aileler adına açıklama yapan

Ahmet Kulaksız, "Faşizm yine en sev-diklerimizi katlederek aramızdan aldı" diyerek, "Engin Çeber yaşamını devrim mücadelesine adanmış bir devrimciydi ve onun yürüdüğü yoldan yürümeye de-

vam edeceğiz" şeklinde konuştu. Engin Çeber'in cenaze törenine, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), ESP, Parti-zan, DTP ve TUYAB'ın da aralarında bu-lunduğu birçok kurum destek verdi.

'Özgürlüklerden taviz vermeyeceğiz' ne demek oluyor!

Faali meçhullerin, yargısız infazların, işkencenin ve daha birçok insan hakkı ihlallerinin yaşandığı ül-kemizde bu sorunlara ilişkin gerçek manada bir çözüm süreci, devlet yapısından ötürü oluşturula-mazken, devlet yeni suçlar işlemeye de devam ediyor. Özellikle AKP hükümeti döneminde kat-merleşen bu sorunlar sığ tartışmaların ve haberle-rin ötesine geçmezken, artış sadece seyirlik bir hal olarak kalıyor. Birçok kurum, ülkemizde insan haklarının ihlali ile ilgili yaptığı açıklamalarda bu sorunun yakıcılığına ve önemli oranda artışı'na dik-kat çekiyor. Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 1 Ocak-13 Ekim 2008 tarihlerini kapsayan insan hakları raporuna göre yılın ilk 9.5 ayında 31 kişi yargısız infaz, "dur" ihtarına uymama ve rastgele ateş açma sonucunda hayatını kaybetti. Özgür-Der de, 2008 yılı Eylül ayını kapsayan insan hakkı ihlalleri raporunda birçok cinayete, işkence-ye, ölüme, düşünde yargılamalarına, Kürt ulusu üzerindeki baskıya, başına uygulanan sansür şid-detine yer veriyor. 2008'in Eylül ayını kapsayan hak ihlallerinden bazıları raporda şu şekilde yer alıyor:

İşkence ve kötü muamele: (Askerler Ölen HPG'li-le-

rin Cenazelerine Basarak Fotoğraf Çektii)

Bitlis'in Mutki İlçesi'nde 26 Ağustos'ta çıkan çatış-mada ölen 8 HPG'linin olay yerinde, askerlerin ce-nazelerin üzerine basarak fotoğraf çektikleri orta-ya çıktı. (ANF- 15 Eylül)

Muş'ta Gözaltına Alınan 30 Kişiyi İşkence: Muş'un Ma-lazgirt İlçesi'nde Emniyet Müdürlüğü'ne yapılan roketli saldırının ardından gözaltına alınan 30 ki-şinin işkence gördüğü belirtildi. (ANF- 16 Eylül)

'Askeri Cezaevinde İşkence Gördüm': Adana'daki 6. Ko-lordu Komutanlığı Askeri Cezaevinde tutuklu er Murat Polat'ın işkence sonucu öldürüldüğü iddi-asıyla ilgili davada tanıklık eden asker Hasan Mo-tu cezaevinde işkence gördüğünü söyledi. (AA- 27 Eylül)

Hapishaneler: (F Tipinde Baskılar Açık Grevi Ge-tirdi)

İzmir 1 No'lu F Tipi Cezaevinde tutuklu Misbah Ak-taş, bir süredir kendisine ve cezaevinde tutuklu olan diğer yakınlarına yönelik olarak başta cezae-vi müdürü olmak üzere tüm cezaevi idaresi tara-fından baskı yapıldığını belirterek, çeşitli hak ihlal-lerine uğradığını ve bu nedenle son çare olarak süresiz açık grevine başlamak zorunda kaldığını

açıkladı. (ANF- 22 Eylül)

"Gerilla Helikopterden Atladı" Dedi, Hayatı Karardı: Ka-sım Çakan, çatışmaların en yoğun olduğu yıllarda Kürt illerinde astsubay olarak görev yaptı. Gerilla-ların canlı canlı helikopterden atıldığını, cesetleri-ne tecavüz edildiğini, çok sayıda köylünün kaybe-dildiğini kaleme alıp, olayların soruşturulmasını is-tedi. Suç duyurusunda bulunduğu Cumhuriyet Savcılığı ise kendisine dava açtı. Bununla da kal-madı, yargılandığı İstanbul 14. Ağır Ceza Mahke-mesi, Çakan'ın yakalanmasına karar verdi. (ANF- 24 Eylül)

Yargı ve cezasızlık: (Polis Panzerinin Ezerek Öldür-düğü Yahya Menekşe...)

15 Şubat 2008'de Şırnak'ta düzenlenen protesto gösterisinde polis panzerinin ezerek öldürdüğü Yahya Menekşe ile ilgili soruşturmada 7 polis me-muru hakkında Cizre Kaymakamlığı soruşturma açılmasına izin vermedi. Malatya Adli Tıp Kurumu, hazırladığı otopsi raporunda ise "ölümün araç al-tında kalmasına bağlı olarak oluşabilecek nitelikte olduğu" belirtmişti. (ntvmsnbc.com- 5 Eylül)

'Hayata Dönüş'te Bir Beraat Daha: Çanakakale E Tipi Ce-zaevi'nde 19-22 Aralık 2000 tarihinde yapılan 'Ha-

yata Dönüş Operasyonu' sonrasında Ağır Ceza Mahkemesi'nde 154 hükümlü ve 563 güvenlik gö-revlisi hakkında açılan dava 7 yıl sonra tamamlan-dı. Bir askerin ve 3 hükümlünün yaşamını yitirdiği, 1 hükümlünün de kendisini yaktığı olayla ilgili ola-rak yargılanan güvenlik görevlileri ile hükümlüler hakkında beraat kararı verildi. (haksozhaber.net- 17 Eylül)

Diyarbakır Cezaevi Katliamı Sanıkları Devlet Korumasın-da: Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde 24 Eylül 2006 ta-rihinde polisler ve özel harekât timleri tarafından demir çubuklar, kalaslarla gerçekleştirilen ve 10 tutuklunun ölümü, 24 tutuklunun da yaralanması-na neden olan katliamın üzerinden tam 12 yıl geç-ti. Katliam davasında 12 yılda 40 mahkeme hey-e-ti, 70'i aşkın hâkim değişti, adalet bütüne ka-dar sağlanamadı. Davada katliamlar en yüksek ceza-yı da alsalar dahi Raşsan Affı yüzünden bir gün bile olsa hapse girmeyecekler. (ANF- 24 Eylül)

İşkenceci Polise Tahlili: Van'da gözaltına aldığı Zeki Şimşek'in vücudunda sigara söndürüp çivi ile işken-ce yapmaktan tutuklanan polis memuru Gazi Özü-ak, itiraz üzerine serbest bırakıldı. (ANF - 27 Eylül)

Polisten hesap isteyince komalık oldu

İSTANBUL- Yetkililerinin sınırlı olmasından şikâyet eden polis için daha serbest hareket etme yetkisi sağlayacak düzenlemeler yapıldı. Türk polisi mevcut yasalann sağladığı rahatlıkla terör estirmeye devam ediyor. Kar-tal'da işlettiği kafeye gelen polisten hesap isteyen Serhat Eyüpoğlu, polisten yeddiği dayakla hastanelik oldu. Polis olduğu için hesap ödemek istemeyen Kartal Asayiş Bü-rosu'nda çalışan polis ve arkadaşları hesap isteyen Eyü-poğlu'nu dayaktan geçirdi. Aldığı darbeler sonucunda

Eyüpoğlu'nun kafasında kırıklar meydana gelirken bey-ninde de bir milimetrelilik kayma oluştuğu anlaşıldı. Kar-tal Eğitim Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan Eyüpoğlu yo-ğun bakıma alındı. Eyüpoğlu'nun eşi, polisin "Ben polisim hesap ödemem" diyerek hesap ödemek istememesi üzerine tartışma yaşandığını belirterek, "Bunun üzerine eşimle polis arasında arbede yaşanmış, küçük kardeşi Ferhat'ın boynunu sıkarak yere fırlatmış ve kulağındaki işitme cihazını kırmış" dedi. Polisin ayrıca bu sırada arka-

daşlarını arayarak kafeye çağırdığını belirten Hülya Eyü-poğlu, "Polis, eşimin kafasına silah dayamış, bu sırada pol-isler gelmiş, Serhat da 155'i arayarak yardım istemiş. Po-lisler Serhat'ı mutfağa sokup dövmeğe başlamışlar ve bir tanesi elindeki telsizle kafasına vurmuş. Telsiz iki parça-ya ayrılınca polisler parçaları toplayıp olay yerinden ay-rılmışlar" şeklinde konuştu. Eyüpoğlu'nun ailesi polisler hakkında şikâyetçi olacaklarını belirterek, haklarını sonu-na kadar arayacaklarını ifade ettiler.

Sınır ötesi saldırıya hazırlanan Türk ordusuna gerilla darbesi

Türk ordusunun yaklaşan kış mevsimi ile birlikte yeniden sınır ötesi saldırı hazırlıklan yaptığı şu süreçte, saldırının hedefindeki Kürt ulusal hareketi, Hakkari'nin sınır karakolu Bezele'ye yönelik bir kez daha eylem düzenledi. HPG'ye göre ise 15 askerın öldüğü eylemde, onlarca asker de yaralandı. 3 Ekim günü yapılan eylemde, ordunun övüldüğü profesyonel askerleri de bir şey yapamadı, jandarma özel hareketin bulunduğu karakol savunma tepelerini ele geçiren gerillalar, uzun süre Bezele karakolunu ateş altında tuttular. Eylemde iki uzman asker de gerillalar tarafından esir alındı



Kobralar esir askerleri de bombaladı: Bezele Karakolu'nun basılmasının ardından kobra helikopterleri ve top atışlarıyla bölgeyi tarayan Türk ordusu, baskın sırasında esir alınan iki askerın de aralarında bulunduğu HPG gerilla grubunu hedef aldı. Kobralar tarafından açılan ateş sonucunda 9 gerilla ve esir iki asker yaşamını yitirdi. Genelkurmay, karakol baskını ile ilgili ilk açıklamasında 15 askerın yaşamını yitirdiğini, iki asker ile de irtibat kurulamadığını ve yaşamlarını yitirmiş olabileceklerini açıkladı, daha sonraki günlerde ise iki askerın naaşlarına ulaşıldığını bildirdi.

'Hani BBG evi gibiydi?': Bu yıl başlarında PKK'ye yönelik gerçekleştirilen sınır ötesi saldırının ardından, başarısızlığını gizleyen açıklamalarla kamuoyunu yanıltmayı sürdüren Türk ordusu, ne kadar zor durumda kaldığını aslında şu sözlerle ifade etmişti: "Tereyağında kıl çeker gibi çekildik". Saldırı sürerken ABD tarafından gelen emirlerle geri çekilmek zorunda kalan Türk ordusu, bu durumu izah ederken de oldukça güçlü yaşamıştı. Saldırı süresince bunun gibi birçok eksiyle karnesini dolduran Türk ordusu, yine de toplumu aldatma çabalarını sürdürdü. Saldırının ardından başarılı olunmuş havası estirmek için, ABD'nin anlık istihbarat desteğini de arkasına alarak, "artık oralar bizim için BBG (Biri Bizi Gözetiliyor) evi gibi" açıklamasında bulunmuştu. Fakat çok geçmeden, geçtiğimiz mayıs ayında PKK tarafından yapılan Aktütün (Bezele) karakol baskını ile ordunun karnesine bir eksi daha yazıldı. Böylece ordu, psikolojik savaşta da yenilmiş oldu. "BBG evi" ifadesi, önceki dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt tarafından kullanılmıştı. Şimdi ise, Genelkurmay 2. Başkanı Hasan İğsız yaptığı açıklamada, "Teknik imkanınız varsa her yeri kontrol altında tutabilirsiniz. Ancak teknik imkanlar bu şekilde çalışmıyor. Teknik olarak bizim imkanlarımız her alanı kontrol altına alacak düzeyde değil. Dünyada da böyle bir teknoloji yok. Biz 100-150 metrelik bir alanı

kontrol altına alabiliyoruz. Bu, haritada kalem ucu kadar bir yere bakıyorsunuz demektir" dedi.

Bu bombalar beyinlere: Geçtiğimiz yılın sonlarında, kış mevsiminde icra edilmeye başlanan sınır ötesi saldırılarla birlikte savaş uçakları ve uzun menzilli toplarla sürekli bombalanan Güney Kürdistan topraklarında, Genelkurmay'ın açıklamalarına bakılacak olursa, ne metrekaresine bomba düşmemiş bir alan ne de bir tek PKK'lı kaldı. Her bombardımanda en az onlarca PKK barınağı ve kampının tam isabet aldığı, onlarca PKK'linin de 'bertaraf' edildiği iddia ediliyor. Elbette buna ilişkin bir 'kanıt' gösterilemiyor.

ABD'nin anlık istihbarat destekleriyle övünen Türk devleti, haksız savaşa karşı yükselecek itirazları önleyebilmek için kamuoyu üzerinde büyük bir psikolojik savaş icra ediyor. Bunun için medyasına da büyük görevler düşüyor. Her bombalama açıklamasına ilişkin bir takım benzer görüntüler ile ordunun nasıl 'başarılı' olduğu anlatılmak isteniyor ancak PKK'nin eylemleri her şeyi altüst ediyor ve reyting telaşındaki efendisinin sesi medya bile efendisini zor duruma koymak zorunda kalıyor. Efendisinin sesi medyanın bu haksız savaşta icra ettiği rollerin en büyüğü, kamuoyunun bilincinde yaratılmak istenen şekillenmenin devamını sağlamak oluyor. Türk milliyetçiliği, efendilerin işlerini en çok kolaylaştıran bilinç seviyesini oluşturuyor. Bu tehlikeli gerçeğin üzerinde oynayan medya ise, iyice acmasızlaşarak, bombardımanlarda Kürt gerillaların hastanelerinin bile nasıl yerle bir edildiğini ithharla servis ediyor. Sınır ötesi saldırıları başsansız olunca, psikolojik hareket ile açığını kapatma uğraşına giren Türk ordusunun yaptırdığı bu haberler, aynı ordunun yüzüzsüz övüldüğü savaş 'erdemlerini' ise gözler önüne seriyor. Yakaladığı gerillaları türlü işkencelerle katleden ordu, savaş dışı kalmış, yaralı savaşçıların bulunabileceği bir hastaneyi bombalamaktan da imtina etmeyecektir elbette.

Bölgesel Kürt Yönetimi ile Türk devleti arasında

'açıklama' paslaşmaları: Abdullah Gül, Aktütün karakol baskınının ardından yaptığı açıklamada, "Buna kimler yataklık etti, böyle bir saldırıya kimler kolaylık sağladı, bunlar da sonuna kadar araştırılacak, takip edilecek ve herkese bunun hesabı sorulacaktır" diyerek, okları Güney'deki yönetime çevirmişti. Eylemin ardından açıklama yapan Kürdistan Bölgesel Yönetimi ise, sunları ifade etme gereği duydu: "PKK Irak'ın Kürdistan Bölgesi'ni güvenli bir sığınak gibi kullanamayacak". PKK'ye silah bırakma çağrısı yapan Bölgesel Yönetim, Türk devletine de masaya oturarak, askeri saldırıların dışında uzun vadeli bir çözüm bulunması yönündeki önerisini tekrarladı.

Bu gelişmelerle birlikte Abdullah Gül, daha sonra yaptığı bir açıklamada ise, "Irak'ın kuzeyindeki bölgeler teröristler için adeta konaklama merkezi konumunda. Bundan kaynaklanan bir terör var. Bununla mücadelede Irak'taki her kesimle olduğu gibi diğerleriyle de görüşmekten doğal bir şey olamaz. Ayrıca bundan 8-9 sene önce PKK terörüne karşı beraber (Kuzey Irak'taki Kürt gruplarla) mücadele de edilmiştir. Irak'ın istikrarı, güvenliği ve zenginliği Türkiye ile dostluk ve işbirliğinden geçer. İki ülke arasında yeni bir dönem başlamıştır. Kuzey Irak'taki Kürt liderlerin söylemlerine de baktırsanız, onlar da terörden şikayet etmeye başladılar. Buna 'bela' demeye başladılar. Kuzey Irak'taki gruplarla görüşmeler bugün alınmış bir karar değildir. Bu yönde zaten görüşmeler var. Bunların da gayet doğru olduğu kanaatindeyim" dedi.

Bölgesel Kürt Yönetimi'nin 'kınama' telaşı: KBY, Aktütün (Bezele) karakolunun basılması ve Amed'deki polis aracına yönelik eylemi kınayarak, bu tip olayların Bölgesel Yönetim ve Irak'ın Türk devleti ile güçlü ilişkiler kurma çabalarını rayından çıkaramayacağını açıkladı. KBY tarafından yapılan açıklamada, PKK'nin bu şid-

det eyleminin politik bir amaç taşımadığı ve Amedliler ile tüm Türkiye-Kuzey Kürdistanlılara sadece trajedi getirdiği savunuldu. Açıklamada, "Daha önce de PKK'nin mutlaka silahlarını bırakması, silahlı mücadeleyi terk etmesi ve soruna barışçıl çözüm araması gerektiğini vurguladık" denildi.

BKY'nin her zaman şiddetin anlaşmazlığı çözemeyeceği yönündeki tutumunu sürdürdüğü ve kendisini barış ile istikrarın desteklenmesine adanmış belirtildi. Bölgesel Yönetim'in Başbakan'ı Neçirvan Barzani'nin Amed'deki gibi saldırıların sadece kanışıklık yaratacağını belirttiği ifade edilen açıklamada, Barzani'nin Irak'ın Kürdistan Bölgesi'nin PKK tarafından güvenli bir sığınak gibi kullanılmayacağını ve Bölgesel Yönetim'in bu tür saldırılardan nefret ettiğini ifade ettiği bildirildi.

PKK'ye karşı Güney ile ilişkiler artacak: Bu yıl, kış mevsiminde Güney Kürdistan'a yönelik yapılan sınır ötesi saldırıların üzerine nisan ayında yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında da Irak'taki tüm grup ve oluşumlarla ilişkileri sürdürmenin yararlı olacağı tespiti yapılmıştı. Türk devleti bu yolla PKK'nin Güney Kürdistan'daki hareket alanını sınırlamayı amaçlıyor. Süresi ekim ayında dolan sınır ötesi saldırı tezkeresinin bir yıl daha uzatılması ile Türk devletinin önümüzdeki kış mevsiminde de bir kara saldırısı düzenleyeceği kesinleşmiş oldu. Bir önceki saldırıda etkili olamayan ve saldırıya istihbarat desteği sağlanmasına rağmen bir an önce geri çekilmesi yönünde talimat da veren ABD'nin emri üzerine geri çekilen Türk devleti, sınır hattında Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile birlikte ortak tedbirler geliştirmeyi planlıyor. Bezele karakol baskını ve Amed'de polislere yönelik eylemin ardından sürekli 'kınama' mesajları yayımlayan Bölgesel Kürt Yönetimi ile Türk devletinin masaya oturması planlanıyor. MGK kararıyla birlikte ilişkilerin geliştirileceği zaten ifade edilmişti ve bu çerçevede görüşmelerin sürdürüldüğü de belirtiliyor.

Hükümet: Herkes ne konuştuğuna dikkat etsin

Beezele baskını, Genelkurmay 2. Başkanı Hasan İğsız tarafından öyle bir yorumlandı ki, bu durum ordu ve hükümet gibi kurumların temsilcilerinin de birbirleriyle bariz bir şekilde çelişmesine neden oldu. Karakol baskınının yarattığı ortamda kamuoyunu etkilemeyi amaçlayarak, maddi imkansızlıklar nedeniyle karakolların mimarı olarak güçlendirilemediğini savunan Hasan İğsız'ın açıklaması Genelkurmay ve AKP hükümetince yalanlandı. Bütçenin 4'te birinin ayrıldığı ve ticari faaliyetler bakımından da kendisine büyük kolaylıklar sağlanan ordunun bu rütbeli temsilcisini yalanlayan kendi kurumu (Genelkurmay), maddi sıkıntılarının olmadığını açıkladı. Genelkurmay açıklamasında, "Önemli güvenlik ihtiyaçlarının karşılanmasında hiçbir zaman mali kaynak sorunu olmamıştır" dedi. Bu konuyla ilgili Tayyip Erdoğan da şöyle konuştu: "Türkiye'de bir karakol ne kadar mal olur? Türkiye Cumhuriyeti'nin parasızlık nedeniyle karakol inşaatı yapmadığını söylemek utanç vericidir." Erdoğan yeni karakolların yapımının sürecini de söyledi.

Bezele karakolu baskınının ardından hükümet tarafı, yaptığı açıklamalarda, "bitirdik, sonu geldi, biri bizi gözetliyor evi gibi" şeklindeki yaklaşımları da eleştirerek, durumun söylendiği gibi olmadığını ve bu tip abartılı söylemler nedeniyle zor durumda kaldığını itiraf etti.

ORDU DİPLOMALI KALEMŞOR YETİŞTİRİYOR

Devlet egemenliğinin önemli araçlarından biri olan medya, ordu ve polis gibi silahlı güçler tarafından haksız savaşta etkin bir şekilde kullanılıyor. Birer sermaye kuruluşları olmaları bakımından ticari gelecek için gelen her hükümete ayak uydurmak zorunda olan burjuva medyası, kamuoyu üzerindeki derin etkisi boyutuyla da her hükümet döneminde ayrıcalıklı bir devlet aygıtı şeklinde işlev görmektedir. İşte bu sebepledir ki, bugünlerde sıkça ordunun gazeteciler ve medya üzerine beyanlarının ve çalışmalarının gündemleşmesini izlemekteyiz. Uluslararası ve ülke içi ilişkilerin bir sonucu olarak devleti yönetmenin gittikçe güçleşmesi, egemen sınıfları sürekli bir tedbir almaya itmektedir. Yönetmedeki güçlükten doğan açıkları kapatmak için sarf edilen çabalar ise gözlerden kaçmamaktadır. Bu bağlamda medya dahi yetersiz kalıyor. Bugünlerde medya üzerinde sıkça söz söylenen konulardan biri, ordunun "Nasıl terör haberi yapılır?" sorusu üzerine şekilleniyor. Bezele Karakolu'nun basılmasından önce Genelkurmay tarafından başlatılan medya ile ilgili yeni çalışmaya, bugüne kadar ordunun listesinden mahrum kalan Zaman, Yeni Şafak gibi gazetelerin çalışanları da dahil edilmeye başlandı. Buna göre bütün burjuva basın kuruluşları bu konuda daha deneyimli hareket edebilmek için 'savunma muhabirleri' yetiştirecek. Bunların yetiştirilmesini ise Harp Akademileri Komutanlığı'na bağlı olan Milli Güvenlik Akademisi üstleniyor. Ordu bu akademiye diplomatik gazeteci yetiştirecek ve bu diplomalar burjuva iş hukuku sisteminde sahipleri için de ayrıcalık yaratacak.

Yolsuzluk zanlısı RTÜK Başkanı milli kahramanlık peşinde Genelkurmay'ın bu girişiminin kaynağı ise oldukça ilginç. Zira sınır ötesi saldırı planlarının yapıldığı, çatışmaların arttığı bu dönemde gazetecilerin MGA'da eğitilmesi fikrini ortaya süren RTÜK Başkanı Zahir Akman'dı. Almanya'da patlak veren Deniz Feneri Derneği yolsuzluğundaki rolü ortaya çıkan ve bu sebeple gündem olan Akman, devlet yönetiminin içerisinde bu-



lunduğu aczi sıvamak için medya cephesinden bu öneriyi Genelkurmay'a, Terörle Mücadele Yüksek Kurulu'na ve MGK'ya iletiyor. Bu kurum, Akman'ın önerisinden önce de, halihazırda bu kapsamda bir çalışma yürütüyor. Her yıl ordu, diğer devlet kurumlarında ve özel sektörde (basın-yayın kuruluşlarında) üst kademe görevli veya görev almaya aday yöneticilere "milli güvenlik konularında bilgi ve yetenek kazandırma" amacıyla çalışmaları düzenliyor. Akademi'nin internet sitesindeki öğretim hedefleri şöyle sıralanıyor: "Dünya ve ülke güvenliğini ilgilendiren meseleler, milli menfaatlerimizin korunması, milli gücümüzün tespiti ve de-

ğerlendirilmesi, kriz yönetiminin sevk ve idaresi, harp direktifinin ve bakanlık planlarının hazırlanması esasları, memleketin topyekün savunması ile ilgili konularda bilgi ve beceri kazandırma, sivil ve asker müdavimler arasında koordinasyon ve işbirliği ruhunu pekiştirmek." Akademi, her dönemde basın-yayın kuruluşlarının Ankara temsilcilerinden Akademi'ye girmek isteyen gazetecilerin isimlerini istiyor, başbakanlığa bağlı Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü de Akademi'ye girmek isteyen isimleri ön elemeyen geçirerek, Genelkurmay'a iletiyor. Daha önce sivil katılımcıları Genelkurmay belirliyorken, AKP bu yetkiyi kendi inisiyatifine aldı. Ocak 2006'da Harp Akademileri Yönet-

meliği'nde yapılan değişiklikle sivil katılımcıların Başbakanlık Devlet Personel Başkanlığı tarafından belirlenmesi hükme bağlandı. Bu yolla Genelkurmay'ın bazı yayın kuruluşlarına uyguladığı ambargo da delindi. 60. dönem kursiyerleri olarak Akademi'ye alınan isimler arasında Zaman gazetesinden Erdal Şen ve STV'den Remzi Ketenci de var.

Daha önce 1993-2000 tarihleri arasında Kanal 7 televizyonunun Ankara temsilciliği, ana haber sunuculuğu ve çeşitli haber programlarının yöneticiliği ile sunuculuğunu yapan Zahir Akman, 1996 yılında Akademi'ye katılmak istedi, ancak 28 Şubat sürecinin ünlü paşası Erol Özkasnak, 'sakalları' gerekçe göstererek Akman'ın talebini reddetti. Askerin dinci medyaya yönelik bu ambargosu, AKP'nin 2002'deki seçimlerin ardından ikinci defa hükümete geldiği 22 Temmuz 2007'deki seçimlerden sonra, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ardından bu göreve gelen İlker Başbuğ tarafından değiştirilmiş oldu. Başbuğ döneminde, ambargolu basın-yayın kuruluşlarından Yeni Şafak ve Star gazetelerine akreditasyon verildi.

'Mehmetçik gazeteci'

Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) Başkanı Ahmet Abakay: "Bu öneriyi getiren cehaletle suçluyorum. RTÜK başkanı Zahir Akman, kuryelikten, dolandırıcılık suçundan zanlı bir kişidir. Böyle bir kişi basına çeki düzen verme önerisi getireceğine önce kendine bir çeki düzen versin. Biz bunlara 'Mehmetçik gazeteci' diyoruz. Demek ki az gelmiş, çoğaltmak istiyorlar. Gazeteciliğin evrensel kuralları var. Bunun da temeli bağımsız ve objektif olmaktır. Bu kurallar içinde askere, Genelkurmay'a, iktidara, bağımlı olma diye bir kural yoktur. Biz demek olarak insan hakları ve ifade özgürlüğü konusunda gerek hükümet yöneticilerine, gerek MGA'dakilere ders verebiliriz. Gazetecilerin onların eğitimine ihtiyaç yok. O zaman, İletişim Fakülteleri'nin bir kısmını Devlet Bakanlığı'na bir kısmı da MGK'ya bağlanabilir. Böyle gayri ciddi bir öneriyi nasıl gündeme alıyorlar, şaşmamak mümkün değil. Komik oluyorlar. Gazetecilerden uzak dursunlar. Bu kurslara gitme çağrısı yapıyorum. Gazeteciler boykot etsin."

Sermayenin, sendikaya ve örgütlü işçiye tahammülü yok

Hak talep etmek ve haklarını korumak için sendikalarda örgütlenen işçilere, sermaye düşmanlığı artarak sürüyor. Son zamanlarda işçinin güvencesiz, sendikasz, sigortasz ve kölece koşullarda çalıştırılması için sermaye ve onun temsilcisi devlet, art arda yıkım yasaları çıkartırken, buna karşı sendikal mücadele verenler ise tahammülsüzlük ve baskıyla karşı karşıya kalıyor. Bir yandan iş güvenliği yasaları, "AB'ye uygun sendikal reformlar" naralanı atılırken, diğer yandan sendikal örgütlenmelerin önüne engeller konuluyor, sendikaya üye olan işçiler hukuksuzca işten atılıyor.

Son olarak, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle Eskişehir'de Zeytinoğlu Holding'e bağlı Entil AŞ'nin taşeronu Pehlivan şirketinde çalışan 23 metal işçisi işten atıldı. 7 Ekim

sabahu işe gelen işçiler, işlerinden atıldıklarını öğrendiler. Ardından yine aynı holdinge bağlı Halpaki taşeron firmasında çalışan 60 işçi aynı gerekçeyle işten atıldı. DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçiler, patronun "ekonomik gerekçeler" bahanesiyle "17. madde tek taraflı iş hakkı feshi"ni kullanmasıyla 23 işçi işten atıldı. Bunu Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan ve işten atılan işçilere destek veren 60 kişinin atılması takip etti.

İşçiler işe geri alınma kadar direnecek

İşten atıldıklarını öğrenen ve fabrikaya alınmayan işçiler, 8 Ekim sabahu direnişe başladılar. Taşeron firmanın önüne gelerek basın açıklaması yapan işçiler adına açıklamayı

okuyan Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak, işten atılmaların nedeninin işçilerin sendikaya üye olmaları olduğunu belirtti. Kavak, işçiler işlerine geri dönmeye ve sendikalı olarak tanınana kadar direnişlerinin devam edeceğini söyledi. Öte yandan firma patronunun işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesine karşı Türk Metal Sendikası'nı devreye sokmaya çalıştığı belirtildi. Sınayı bölgesinde çalışan bazı kadrolu işçiler eylemin başladığı gün öğle yemeğini boykot ederek, direnişteki işçilere destek verdi. Son olarak sendikada örgütlenmekle gerekçesiyle atılan 60 metal işçisi bunun üzerine direnişe katıldılar. İşçiler, insanca ve onurluca bir yaşam için direnişte ısrar edeceklerini ifade ettiler.

AKP hükümetinden fındık üreticilerine bir darbe daha

Fındığa, geçen yılın taban fiyatını veren ve üreticiyi gözden çıkardığını ortaya koyan AKP hükümeti, şimdide de "randıman" bahanesiyle alım yapmayarak üreticiyi 1 TL'ye tüccara mahkûm ediyor

Hükümetin tarım politikalarını eleştiren, üretmez duruma geldiklerini, zor durumda kaldıklarını açıklayan köylülere küfreden, hakaret eden AKP'nin, "üreticinin yanındayız" yalanı, fındık üreticisine reva görülen uygulamalarla bir kez daha gözler önüne serildi. Tanımı yıkıma sürükleyen politikaları her geçen gün hayata geçiren AKP, üretici "dostluğu"nu, üreticilerin fındığı tefeci-tüccarın eline mahkûm etmesiyle sergilemiş oldu.

Geçtiğimiz ayda fındık taban fiyatını bir türlü açıklamayan, üreticileri mağdur eden AKP, fındık taban fiyatı olarak geçen seneki taban fiyatını verildiğini duyurarak, üreticiyi adeta ürettikleri için cezalandırdı, fındık alıcılarını ise ödüllendirdi. Dünya fındık üretiminde birinci sırada olan ülkemizde, fındık üreticileri bu sefer elindeki fındığını Toprak Mahsulleri Ofisi tarafından alınmamasıyla



ikinci bir şoku yaşıyor. Çiftçinin "Kara gün dostu" TMO, fındığını satmaya gelen üreticiyi, kota ve randıman bahanesiyle geri gönderiyor.

Üreticiye karşı hükümet-TMO-tüccar işbirliği

Üreticinin elindeki ürünü olarak ürün stoku yapmak, gıda temini sağlamak, iç talebi karşılamakla yükümlü TMO, bu yükümlülüğünü hiçe sayıyor. Üreticilerin ürünlerini tüccarların eline terk ederek, gıda piyasasında spekülasyonların başgöstermesine yol açan TMO, randevu olarak ürününü satşa götüren fındık üreticilerini randıman bahanesiyle geri gönderiyor. TMO, fındığın randıman ölçümünü yaparak alım yapıyor. Ran-

dıman oranı 40'ın altında kalan fındık alınmamakta. Üreticiler ise, kuraklık nedeniyle fındıkların büyük kısmında kalitenin düşük olduğunu, randımanın artırılması ile ilgili yapabilecekleri bir şey olmadığını ve bu noktada fındık alımının yapılmasının kendilerini zor duruma düşüreceğini belirtiyor.

TMO'nun kapısından ürünüyle geri gönderilen fındık üreticileri, bu durumu fırsat bilen tüccarlara mahkûm ediliyor. Hükümetin eliyle ve devletin kurumu TMO vastasıyla tüccarın kucağına atılan fındık üreticileri, tüccarın insafına bırakılıyor. Fındığı elinde kalan üreticiler eldeki ürününü tüccara 1 TL'lik fiyatla vermek zorunda

kalıyor. Üretici, masraflarını dahi karşılayamazken, tüccarlar karlarına kar katıyor. 10 kişiden 3'ünün randıman sorunu yaşadığını dile getiren Düzce Fiskobirlik'in eski Şube Müdürü Ersin Teke, Fiskobirlik'in alım yaptığı dönemde randıman sınırının yüzde 35'lerde olduğunu, kalitenin düşük olduğu durumlarda da bu oranın aşağıya çekildiğini belirtiyor. Teke, kuraklık nedeniyle birçok üründe kalite kaybının yaşandığını vurguluyor. Ekonomik kriz nedeniyle borçları çığ gibi büyüyen fındık üreticisinin, üretim maliyetinin de artması ile birlikte önümüzdeki yıl fındığı ağaçta bırakabileceğini kaydeden Teke, yetkililerin sorunu çözmeleri gerektiğine dikkat çekti.

TADAL işçisi birleşti, direndi ve kazandı

Emek içi örgütlenmeyi engelleyen ancak emek sömürsünü artıran taşeron firmalar, bu kez sömürüye dur demek için sendikal mücadele başlatan işçilerle karşı karşıya geldi. Ankara Üniversitesi yemekhanelerinde taşeron TADAL şirketi bünyesinde çalışan işçiler; çalışma koşullarının düzeltilmesi ve işten atılan arkadaşlarının işe alınması talebiyle başlatacakları direnişlerine, eğitim öğretimin yılının başladığı ilk hafta kendi talepleriyle haklarını aramak isteyen Ankara Üniversitesi öğrencilerinden destek istemişti. Maaşlarını 2 ayı aşkın süredir almayan yemekhane

işçileri, talepleri kabul edilmesi için "İşçi gençlik el ele, mücadeleye" sloganı etrafında öğrencilerle birleşerek boykot başlattı. Oluşturulan Ankara Üniversitesi Öğrencileri Meclisi'nden çıkan karar sonucunda, öğrenciler düzenli olarak yemekhanede kesinlikle yemek yememe kararına uydu. Aralarında sendika kelimesini ilk defa duyanların da olduğu işçilerle, emeklerinin karşılığını alma mücadelesinde nasıl bir deneyime sahip olduklarını, şimdiye kadar boykotun nasıl bir sonuç verdiğini ve bundan sonra da boykotun nasıl bir seyir izleyeceğini konuştuk.

"Ezilen Biz Olmayalım"

Kızılcahamam'dan 90 km'lik yolu kat ederek Ankara Üniversitesi'ne çalışmak için gelen Nuray Savcı, paralarını alamadıkları gibi oradan oraya sürüldüklerini anlatarak başlıyor söze. Şirketin, bundan sonra da kendilerini sürmek isteyeceğini belirten Savcı, "Ama biz, patronlarımıza bir yumruk gibi cevap vermeyi öğrendik. Birleşip cevap vermeliyiz ki bizi oradan oraya süremesinler, ezilen biz olmayalım, işçi, emekçi ezilen olmasın. Aşçı başı olsun, tabakçı olsun, garson olsun ya da aşçı yardımcısı olsun, ezilen olmayalım" diyor. Savcı, "Ankara Üniversitesi Meclisi'nden karar çıkarsa çalışmaya başlayacağız, karar çıkmasa boykota devam edeceğiz" diyerek; işçi, öğrenci, akademisyen ve sendika birliğiyle direniş başlatıldıklarını ve büyüttüklerini, Ankara Üniversitesi Meclisi'ni oluşturduklarını ve bu örgütlü ve kararlı duruşla direnişlerini zafere ulaştırdıklarını belirtiyor. Bu mücadele sonucunda işten atılan 80 arkadaşının işe geri alındığını ve ortak bir şekilde belirledikleri taleplerin karşılandığını vurguluyor.

"İlk Başlarda Cesaretim Yoktu"

TADAL Ankara Şubesi Proje Müdürü 48 yaşındaki Cemaî Katıkçı, 5 senedir TADAL firmasına bağlı olarak Ankara Üniversitesi'nde yemek sektöründe çalışıyor. Şu ana kadar 3 firma geldiğini, her firmanın ayrı yıllık sözleşmesinin olduğunu söyleyen Katıkçı, "En son TADAL isimli taşeron firma geldi, 3 yıldır da bu firmada çalışıyoruz. Bu firmanın da 11. ayda 15. ihalesi var, ihalesi bitmek üzere duyduğumuz kadarıyla. Bitip gideceği için yeni bir müdür atadılar buraya. Bu müdür de eski işçilerin tazminatının kabank olduğunu göz önüne alarak, yani böyle bir şeyden yola çıkarak tazminatlarını vermeden iş haklarını fes edeyim diye düşünmüş. Resmi olarak 6 kişiyi işten attılar, sırada 40 kişi vardı ve bu durum, işten çıkarılacak olan diğer 40 kişinin kendisine de sözlü ve yazılı olarak iletilmişti. 'Bir tane eski personel bırakmayacağım, hepsini çıkartacağım, yeni personel getireceğim' dedi diye biz de bu işten çıkırlan 6 kişiyi için avukata danıştık, şirketi mahkemeye verdik. Biz nasıl yaparız da bu işçileri kurtarınz, işten çıkarılmalarını engelleriz diye kendi aramızda hesap yaptık ve 5 kişilik bir komite oluşturduk, bir karar çıkarttık kendi aramızda. Dedik ki öğrenciler ve personeller arasında ortak bir eylem başlatırsak, bu eylem başarıyla sonuçlanırsa bu geriye kalan arkadaşların işten çıkarılmasını

durdururuz. Bayramdan iki önce perşembe günü eylemi başlattık. Eylemi başlattığımız gün iki aylık maaşımız içerdeydi. Eylemin birinci gününden sonra ses getirdik, emekçilerin biri alelacele öden-di. Yani bize denilen şuydu; paramız yok maaşları bayramdan sonra halledelim, paramız yok halledemedik, çekemedik hesabını yaptılar. Ama o günkü eylem ses getirdiği için maaşların bir tanesini hemen hallettiler. Rektörlükle ve işverenle temaslarda bulunduk. Rektörlük muhatabımız olduğu için, işverenle pek muhatap olmadık. Şimdi bu aşamada eylem çok güzel gitti ve başarı elde ettik.

İlk başlarda eylemlerini başlatma konusunda cesaret bulamadığını aktaran Katıkçı, ancak işçi ve öğrencilerin birleşmesi sonucunda başarıya ulaşabilecekleri konusunda kanaat kıldığını açıklıyor. Katıkçı, işten atılan arkadaşların tekrar işe alınması, tüm sosyal haklarının ödenmesi, geriye dönüş ara borçlarının kapatılması, sigorta ve sözleşme gibi konularda sonuç alana kadar eylemde ısrar ettiklerini ve sonunda bunu kazandıklarını belirtti.

"Öğrenciler Bize Tam Destek Verdi"

2003'ten bu yana Ankara Üniversitesi'nde çalışan Selami Koç, firma tarafından ikna edilmeye çalışılmasına rağmen bazı hakların geri verilmesi için mücadele etme kararı aldığını aktarıyor bizlere. Öğrencilerin verdiği desteğin önemine vurgu yapan Koç, "Bu işçilerin bir arada olmasının tek sebebi öğrenci arkadaşların yanımızda olması. Öğrenciler bize tam destek verdiklerini kanıtladılar. Başarılı olduysak eğer, başlıca nedenlerinden birisi öğrenciler. Sendikaya ben en önde gidip imza atabilirim" şeklinde konuştu. Bir başka işçi Fikret Güngörmüş ve Ali Yener ise şu ifadelerde bulunuyor: "Bundan sonra hep birlik ve beraberliğimizi korumak ve sendikaya üye olmak için mücadele edeceğiz. Ve bir de çok kısa konuşacağım, öz konuşacağım; bütün öğrenci arkadaşlara veteriner olsun, tıp olsun, fen olsun bütün öğrenci arkadaşlara teşekkür ediyorum". Öğrenci desteği ve arkalarında duran sendika aracılığıyla başarıya ulaştıklarını söyleyen Mustafa Balaban, "Taleplerimizde ısrar ettik. Şu anki durumdan çok çok daha ileride olacağımızı düşünüyorum. Ben ilk etapta inanmıyordum kazanacağımıza ama şu anda içtenlikle inanıyorum" şeklinde konuştu.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Her faaliyet merkezi yönelimin

bir parçasıdır

Sınıflar arası mücadele, uzlaşmaz çelişkilerin bir ürünü olarak ortaya çıkıp, ezilen sınıfın ezeni etkisizleştirilmesi son bulacaktır. Bu mücadele seyri içerisinde alanların özgünlüklerine göre merkezi faaliyetin yerleştirilmesi çeşitli araçlar vesilesiyle olacaktır. Ezilen sınıfların proletarya önderliğinde ortaya koydukları merkezi politikalar, alanların özgünlüğüne göre biçim değişirse de, genel anlayış olarak tek bir hedefe hizmet etmektedir. Bu da proletaryanın önderlik ettiği ezilen sınıfın, ezeni iktidardan indirip kendisinin iktidara gelmesini sağlayacaktır.

Proletarya başta olmak üzere halk kitlelerinin sorunlarını giderecek ve kalıcı çözümler geliştirecek örgütlülüğün kendisi, proletaryanın tarihsel bir silahı olan, devrim merkezi perspektifine sahip komünist partisidir. Bu merkezi örgütlülüğün en önemli görevlerinden birisi, yerel örgütlenme biçimleriyle kitlelerin sorunlarına eğilmek, bu vesile ile onları kendi öz mücadelelerinin aktörleri haline getirmektir. Çünkü kitlelerle gündelik teması sağlayan araçlar olmazsa, merkezi örgütlenmeyle kitleler arasında iletişim sorunu ortaya çıkacaktır. Bu mücadele araçlarından birisi de demokratik haklar mücadelesini geliştirecek kurumlardır. Bu kurumların varlığı somut koşullar üzerinden değerlendirildiğinde, var olan ihtiyacın boyutu daha iyi anlaşılacaktır.

Özellikle yakın sürece bakacak olursak, emperyalist-kapitalizmin yaşadığı krizlerin dünyanın birçok yerine yayılması ve bu krizin bizimki gibi yan-sömürge ülkelerde yaratacağı etkinin küçümsemeyecek boyutta olduğunu görmek gerekir. Geçmiş kısa döneme bakıldığında, yapılan özelleştirmelerin gelir giderdeki açığı kapatmadığı görülecektir. Yine son dönemlerde ekmeğe yer bakılmayan birer emekçi ihtiyacı %50'lerin üzerinde zamlar yapılması, bununla birlikte sayısızca işyerinin kapanması ve işten çıkarmaların hız kazanması, krizin dün itibarıyla var olduğunu göstermektedir. Önümüzdeki dönemde merkezi yerel seçimler vastasıyla siyasal gündemlerin hız kesmeden devam edeceği ve bunun da ekonomideki kırımların büyüteceği kesindir. Çünkü bu merkezi yerel seçimlerin, özellikle de Kürt ulusal sorununda yaşanan çözümsüzlük üzerinden, AKP ile ulusal hareket arasında bir irade savaşına döneceğini görmek durumundayız. Bu irade savaşının Kuzey-Kürdistan'daki çatışmaları hızlandırması kaçınılmaz olacaktır. Yine Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin ülkemize yansımaları önümüzdeki günlerde gerek ekonomik, gerekse de siyasal alanda daha yıkıcı bir hal alacaktır. İşte bundandır ki, R. Tayyip Erdoğan'ın yaşanan kriz karşısında iyimser davranması, yaşanacak sonuçları değiştirmeyecektir.

Bu açıdan dünyada ve ülkemizde yaşanacak gelişmeler karşı tavır belirlemek için, kitlelerle direkt temasta olan örgüt-lülüklerin üzerine düşen sorumluluk büyüktür. Bu yaşanan sorunlara müdahale edebilmek için daha fazla örgütlenmenin şart olduğunu görmek durumdayız. Kitle inisiyatifini açığa çıkarmak ve saldırılan geri püskürtmek babında, demokratik haklar mücadelesi yürüten kurumlara büyük sorumluluklar düştüğü gibi, bu kurumların eşgüdümlü hareket geçmesi ve irade birliğini sağlamaları da bir o kadar önemlidir. Kitlelere güven vermeyen hiçbir örgütlülük, önderlik misyonunu oynayamaz. Önderlik denen olgu, pratikte ortaya çıkmaktadır. Söyledikleriniz ne kadar doğru olursa olsun, eğer kitleleri peşinden sürüklemek gücüne sahip değilse, sadece sizin doğrularınız olarak kalacaktır. Bundandır ki yaşanan gelişmeler karşısında demokratik haklar iradesini ortaya çıkarmak ve kitlelerin bu haklara sahip çıkmasını sağlamak önemli bir yerde durmaktadır.

Bu irade, mücadelenin genel seyri içerisinde kitlelerin temel hak ve taleplerini karşılamak için, alanın özgünlüğüne göre oluşmuş örgütlerin iradesidir. Örgütsüzlüğün artarak büyüdüğü, reformist-revizyonist akımların hızla geliştiği bir dönemde, mevcut olumsuz gidişin önüne set çekmenin yolu da buradan geçmektedir. Bu noktada, kapsayıcılık açısından en geniş kitlelere giderek, onların temel hak ve taleplerini açığa çıkartmada motor görevi üstlenmek hayli önemli bir yerde durmaktadır. Kitlelerin gündelik yaşamlarını politikleştirmek başlıca hedeflerimizden olmalıdır. Bugünkü nesnel koşullarda, hakim sınıflar tarafından ezilen en geniş halk kitlelerle birlikte hareket edip, gelişlemeyi hedeflemektir. Demokratik haklar mücadelesi veren tüm alan güçlerini ortak payda ve irade birliği içerisinde harekete geçirmektedir. Mücadeleyi kendisiyle sınırlamayan, ancak dayandığı zemini tarif ederken, ezilen sınıfın sosyal, siyasal ve kültürel esaslarına göre harekete geçmektedir. Genel anlamda var olan araçların özgünlüğünü yadsımayan ancak, öncelikli olarak kendisini var eden ihtiyaçlara cevap olmaktadır.

Elbette ki, bir toplumun bütün sorunlarını bu alanın özgünlüğü üzerinden çözmek veya bu yükün tamamını omuzlamak mümkün olmayacaktır. Ancak durduğumuz zeminin meşruluğunu iyi kavradığımızda, hareket kabiliyeti geliştirilen olanakların olduğuna inanırız. Genel yetmezliklerin nedenini başka yerlere yüklemeye çalışır, kendimizin bundan muaf olduğumuzu düşünürsek, bu büyük bir yanılgı olacaktır. Devrimin uzun erimli bir mücadelenin ürünü olduğunu görmek durumundayız. Devrim öncesi elde edilecek hakları, kendimiz dışında herhangi bir güce havale etmemiz mümkün değildir. Demokratik hak ve talepler etrafında bir araya gelmiş kitlelerin görevlerinden biri, bu değişim ve dönüşümün gerçekleşmesini hızlandırarak, merkezi mücadelenin ihtiyaçlarına cevap olmaktadır. Elde edilen kazanımları kalıcılaştırmaktır. Demokratik haklar mücadelesi, yoksul kitlelerin varlık nedenleri üzerinden yükselmektedir. Bu açıdan da meşrudur.

AÜ'deki Grev ve Boykot Zaferle Sonuçlandı

Ankara Üniversitesi yemekhanelerinde çalışan işçilerin, kölece çalışma koşullarına karşı başlatıldıkları iş bırakma eylemi, öğrencilerin de aktif boykotuyla diğer yemekhanelere de yayılarak sürmüştü. İşçilerden, öğrencilerden ve akademisyenlerden ve sendika temsilcilerinden oluşan 'Ankara Üniversitesi Meclisi' oluşturulmuştu. Örgütlü, dayanışmacı ve kararlı direniş sonucunda işçilerin ve öğrencilerin sunduğu talepler, şirketçe ve rektörlükçe kabul edildi.

Ankara Üniversitesi Meclisi'nin örgütlediği grevde Meclisçe, muhatap olarak AÜ yemekhanelerini işleten ve işçileri kölece çalıştıran taşeron TADAL'ın üst işvereni konumundaki AÜ rektörlüğü gösterilmişti. Geçtiğimiz cuma günü, işçi ve öğrencilerin demokratik hakları için verdikleri mücadele karşısında sıkışan rektörlük, Meclis tarafından daha önce talep edilen görüşmeyi kabul etmiş; ancak, meclisin temsilcileriyle değil, kendisinin belirlediği kişilerle görüşebileceğini iletti. Bunu kabul etmeyen Meclis, cuma günü top-

lantıda boykotun daha güçlü ve kararlı örgütlenebilmesi için, pazar günü Cebeci yerleşkesinde bir araya gelmiş pazartesi günü de basın açıklaması yapmıştı.

Kararlılık ve Direniş Boykotu

2. Haftasında Zafere Taşdı

Pazartesi günü boykot menüsünü daha da zenginleştiren Meclis, boykotu daha güçlü ve kararlı bir şekilde örgütlemeyi sürdürdü. Gösterilen bu kararlılık ve direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalan rektörlük; sabah saatlerinde, Meclis'i seçtiği temsilcilerle görüşmek istediğini iletti.

Meclis'i temsilen görüşmeye giden ve aralarında bir avukatın da bulunduğu heyet, görüşmede tüm taleplerin rektörlükçe kabul edildiğini ve rektörlüğün de katılacağı taşeron TADAL'la bir görüşme daha olacağı bilgisini aktardı. Bu bilgiyi değerlendiren Meclis, üst işvereni konumundaki rektörlüğün, yapılacak yeni ihalelerde iş güvenliği sağlanacağı maddeleri ihale şartnamesine koymasının bir talep olarak heyetçe dillendirilmesine karar verdi. Bütün taleplerinin kabul edildiğinin açıklanması üzerine, sloganlar ve alkışlarla zaferi kutlayan işçi ve öğrenciler, "İşimiz bitmedi, şimdi sendikaya üye olma, Meclis'te yakalanan bu birlikteliği sürdürme, süreçten dersler çıkarıp örgütlenme zamanı" dediler.

kadın

İntihar mı, cinayet mi?



Kadın intiharları sadece Kürt illerinin değil, ülkenin genel bir sorunu. Yapılan araştırmalar, toplumsal değer yargıları ve özellikle aile baskısının kadınları intihara zorladığını, bununla da "örtülü cinayet" işlendiğini gösteriyor

Geçtiğimiz hafta içerisinde Hakkâri ve Bitlis'te sessiz çığlıklarıyla iki kadın daha gömüldü toprağa. Onlarca, belki de yüzlercesinden iki satırık haberlerle ve alışlageldik ifadelerle kamuoyuna nadir olarak yansıyanlardan ikisiydi onlar yalnızca. Ardılarından yazılanlar şöleydi:

"Hakkâri'de bir kadın üzerine kuma getirildiği için kendini Zap Nehri'ne atarak intihar etti; Bitlis'te ise 23 yaşında bir kadın -nedeni öğrenilemeden- evde bulunan silahla intihar etti."

Ülkemizde ve dünyanın birçok ülkesinde verili istatistiklerle her gün yenilerinin eklendiği inkâr edilemez bir gerçekliktir kadın intiharları ya da daha doğru ifadeyle cinayetleri. Kadın cinayetleri diyoruz çünkü kadın intiharları olarak bahsedilen

sorun, yalnızca kadınların yaşamlarına son vermelerinden ibaret, basit bir olgu olarak ele alınamayacak kadar çok yönlü ve derinlikli nedenler zincirlerinden oluşuyor. Yaşamlarına kendilerinin son vermesinin yanı sıra, kimi zaman intihar süsü verilen katliamlarla, kimi zaman ise intihar edene kadar kapatıldıkları ahır vb. ortamlarda, zehir, ilaç gibi maddelerle günlerce, haftalarca kendini öldürmesi için psikolojik baskı altında tutulan ve büyük çoğunluğu da ölümlü sonuçlanan örneklerle birlikte ele alındığında kadın cinayetleri şeklinde ifadelendirilmesi anlaşılır olacaktır.

Sağlık uzmanlarının anlatımlarına göre, intiharlar en önemli sağlık sorunlarından biri olarak görülüyor. Tüm dünyada yaklaşık 1000 kişi intihar ederek yaşamına son veriyor, yani geçen her 17 dakikada bir kişi intihar ediyor. Cinsiyete, yaşa göre farklı yansımaları olan intiharların sosyal, biyolojik, ailesel, fiziksel gibi farklı pek çok nedeni bulunuyor.

"Kadın intiharları sadece Kürt illerinde değil,

ülkede genel bir sorun"

İntiharların kadın ve erkek cinsleri üzerinde gerçekleşme nedenleri ve oranları arasında önemli ölçüde farklılıklar bulunmaktadır. BM İnsan Hakları Konseyi'nin araştırma sonuçlarına göre, dünya çapında intihar oranı 3,5 erkeğe 1 kadinken, ülkemizde bu oran 1,5 erkeğe 1 kadın. Özellikle de Batman, Hakkâri, Siirt, Van, Amed, Urfa ve Siirt'te kadın intiharları oranı erkek intiharlarına göre hayli yüksek.

Kürt illeri kadın intiharlarının en yoğun olarak yaşandığı yerler olarak yansıtılsa da, AKP'li Bakan Nimet Çubukçu'nun açıkladığı 2000-2005 yılları arasında "töre" kapsamında işlenen cinayetlerin bölgelere göre dağılım oranlamaları, sorunun ülkenin birçok bölgesinde yaygın bir şekilde yaşandığını gösteriyor. Bu yıllar arasında yaşanan 1091 olayın bölgelere göre dağılımında 212 olayın yaşandığı Marmara ilk sırada yer alırken, 209 olay yaşanan Ege Bölgesi ikinci sırada geliyor. Bu bölgeleri 155 olayla Güneydoğu Anadolu Bölgesi, 141 olayla Akdeniz Bölgesi, 192 olayla İç Anadolu Bölgesi, 87 olayla Karadeniz Bölgesi ve 95 olayla Doğu Anadolu Bölgesi izliyor. Gökkuşağı Kadın Derneği'nden Fikret Durmuşoğlu da, medyada yer alan haberlerle kadın intiharlarının-cinayetlerinin yalnızca Kürt illerinde yaşandığı gibi bir yanılsamanın yaratılmasına çalışıldığını, ancak, geleneksel değer yargıları, feodal kültür, gelenek görenekler, özellikle de namus ve ahlak anlayışından kaynaklanan kadın cinayetlerinin genel bir problem olduğunu belirtiyor.

Kadınlar intihara zorlanarak "örtülü cinayet" işleniyor

Kadın intiharlarının sıkça yaşanması nedeniyle intiharlar şehri olarak anılmaya başlanan Batman'da yapılan araştırmalar, intihar eden kadınların büyük bir kısmının çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılar sonucunda intihar etmeye zorlandığını gösteriyor. Aile üyeleri kadının öldürülmesi nedeniyle yasal yaptırımlara maruz kalmak istemedikleri için kadını intihar etmeye zorlamayı tercih ediyor. Radikal gazetesinin "İki" ekinde çıkan bir yazıda (19.10.2003 tarihli sayısı) 14 yaşında, sabıkalı bir adamla zorla evlendirilen bir kadının hamile kaldıktan sonra dahi sürekli eşi tarafından şiddete maruz kaldığı ve bu neden-

le ailesinin yanına gittiği belirtiliyordu. Kadın kocasından ayrılmak istediği için aile tarafından kabul edilmek istenmiyor, eşi de artık kadınla birlikte yaşamak istenmiyor. Bunun üzerine ailesi genç kadını böcek ilacı içirerek intihar etmeye zorluyor. Aynı ailenin bir erkek ferdi, bu olaydan bir yıl önce de kız kardeşini bir erkekle telefonda konuştuğu için günlerce bir odada aç susuz bırakarak böcek ilacı içmeye zorluyor. Ve genç kadın sonunda abisinin verdiği böcek ilacını içerek yaşamına son veriyor.

Aile bizzat kendisi kadının 'cezasını' vermek istediğinde ise çoğunlukla 11-17 yaşları arasındaki erkek çocukları tercih ediyor. Böylelikle daha az ceza alınması sağlanmış oluyor.

Birleşmiş Milletler Kadına Yönelik Şiddet Özel Raportörü Profesör Doktor Yakın Ertürk'ün intihar girişiminde bulunan kadınlarla ve intihar eden kadınların aileleriyle, mahalli idarelerle ve bazı demokratik kitle örgütleriyle yaptığı görüşmeler sonucunda ulaştığı sonuçlar da kadın intiharlarının aslında "örtülü" cinayetler olduğunu ortaya koyuyor. Ertürk, konu özelinde hazırladığı raporunda kadın intiharlarının bölgeler arası eşitsizlik, yasal boşluklar, medyanın rolü, ataerkil devlet yapısı, aşiret ilişkileri, ağalık sistemi, kadınların eğitimsizliği, erken yaşta ve gönülsüz yapılan evlilikler, kadın yaşamının kısıtlanması, kadına yönelik şiddet, yaygın ensest, taciz, tecavüz olayları, namus ve töre anlayışı ve çatışmalı ortam gibi nedenlerden dolayı ortaya çıktığını belirtiyor. Birçok kişisel, ailevi, toplumsal nedenin iç içe geçtiğini söyleyen Ertürk, esas faktörün ataerkil düzen ve bununla birlikte gelişen zorla ve erken yaşta evlilik, aile içi şiddet ve üreme hakkının tanınmaması gibi en temel insan hakları ihalleri olarak belirlenebileceğini düşünüyor. Ertürk, geleneksel aile yapısı ile değişen sosyal ve ekonomik koşullar arasında sıkışıp kalan kadınların bir de yoksulluk ve siyasi baskıların ağırlığı altında ezildiğini belirtiyor.

Kadınların yaşadığı sorunlara karşı çalışmalar yürütmek ve onların koşullarında iyileştirmeler yapabilmek için Kürt illerinde çalışma yürüten Van Kadınlar Derneği'nin 2006 yılında hazırlamış olduğu raporda da kadın intiharlarının nedenlerine ilişkin önemli bilgilendirmeler yer alıyor. Raporda, kadın intiharlarının en önemli nedeni olarak bölgedeki gelenek ve görenekler gösterilirken, geleneksel evliliği modellerinin, berdel usulünün, kan parası için kız alıp vermenin, akraba evliliklerinin, kadına yönelik şiddetin de intiharları artıran nedenler olduğu belirtiliyor.

Ülkenin yapısal gerçekliği sonucunda kadınlar, yaşamlarını temelden etkileyen birçok konuda söz sahibi olamadan, kendisi adına yapılan tercihler doğrultusunda kendi yaşamlarının figüranları olma durumuna itiliyor. Feodal yapı, gelenek görenekler, namus ve ahlak anlayışı altında hapsedildikleri alanda ömür tüketmeye mahkûm ediliyor. Amed Bağlar Belediyesi'nin hazırladığı "Gökyüzünde Asılı Çığlıklar" adlı (Amed'de kadın intiharları 2007 araştırma raporu) kitapta yaşamını yitirenlerin son sözleri ve tepkileri bölümünde yer alan, intihar ederek yaşamına son veren bir kadının son sözleri arasında birçok şeyi özetliyor.

"...Bana gelinin demeyin. Ben o eve sağ girmem, kefenle girerim..."

Krizin ağır faturası kadınlara kesiliyor

Türkiye Sınıf Araştırmaları Merkezi (TÜSAM)'nda özellikle ekonomi ve ekonomideki dalgalanmaların kadınlar üzerindeki etkilerine ilişkin araştırmalarıyla bilinen Başak Ergüder, yaptığı bir açıklamada, son günlerde meydana gelen krizin de en çok emekçileri ve kadınları etkilediğini-etkileyeceğini söyledi.

Geçtiğimiz haftalarda dünyanın gündemine oturan ve ABD Başkanı George Bush'un "gerçek şu ki, şu anda acil bir durum içindeyiz ve harekete geçmediğimiz her gün sonuçlar daha kötü olacak" şeklinde ifade ettiği ekonomik kriz nedeniyle dünya piyasaları dar bir boğazda çalkalanmaya başlamıştı. Krizin dünya ekonomisindeki etkilerinin nasıl olacağına dair tartışmaları yürütüldüğü bir süreçte Başak Ergüder yaptığı bir açıklamada, krizin kadınların yaşamlarındaki etkilerine dair genel bir değinide bulunurken, kriz dönemlerinde kadınların hem ev içinde hem de dışında ikili bir sömürüye maruz kaldıklarına dikkat çekti.

Ev içinde de dışında da kadınların

yükü ağırlaşıyor

Özellikle krizin çıkışının ardındaki sosyal güvenlik sisteminin özelleştirilmesinin tamamen kadının aleyhine bir durum yarattığını belirten Ergüder, kadınların kriz nedeniyle yaşanan işten çıkarma gibi durumlardan erkeklerle oranla daha fazla etki-



lendiğini, evin bakımı, alışverişinin yapılması gibi sorumlulukların da çoğunlukla kadının üzerinde olması gibi nedenlerle kadınların dışarı ve içeri boryutuyla krizden en çok etkilenen kesim olduğunu

belirtti. "Ev içinde daha ucuz yiyecek alıyor, evdeki bakım hizmetini daha çok yükleniyor, fazla çalışıyorlar. Diğer yandan da ev ekensli çalışma gibi karşılıksız işleri daha çok yapıyorlar. Özellikle kriz

döneminde ailedeki işsiz sayısı arttığından kadınların kadın olmaktan dolayı yüklendikleri toplumsal cinsiyetçi rolleri daha önem kazanıyor, daha görünür oluyor" diyor Ergüder, ekonomideki dalalma ile birlikte kadının ev içerisindeki iş yükünün arttığına vurgu yapıyor. Ücretlerin düştüğü sektörlerin, yine kadınların yoğun olarak çalıştığı sektörler olduğuna vurgu yapan Ergüder, krizlerden dolayı yaşanan işten çıkarmalardan da en çok kadınların etkilendiğini söylüyor.

Sadaka ekonomisinin ilk hedefi de kadınlar

Özellikle 1980 sonrası uygulamalarla kadınların durumunun iyice kötüleştirildiğini söyleyen Ergüder, buna örnek olarak da "sadaka ekonomisini" gösteriyor. Bunu, "80 sonrası sosyal güvenlik sistemi özelleştiriliyor. Kamusal alan daraltılıyor, harcamalar kısıllıyor. Ve aslında eğitim, sağlık gibi en temel sosyal hakları gerileten, bu alanları özelleştiren, bunun yerine de sosyal yardımları koyan -ki bu yardımların hiçbir düzenli ve yeterli de olmuyor- tam istihdamlı uygulamalardan geçip esnek istihdama uzanan, buralarda bir takım yardımlar yapan uygulamalar geliyor" şeklinde ifade eden Ergüder, sadaka ekonomisinin hedefindeki kömür dağıtımı, mikro kredi gibi örneklerde kadınların daha belirgin bir şekilde yer aldığını ve aile içi geleneksel ilişkileri daha da ağır bir biçimde sırtlanmalarına neden olduğunu belirtiyor.

lan araştırma sonuçlarına göre 166 kadının evlilik içi yaşanan şiddetten dolayı yaşamını yitirdiğini söyledi. Létard, kadına yönelik şiddetin çoğunlukla duygusal birlikliklerde, işte ya da zorla gerçekleştirilen evliliklerle yaşandığını belirtti.

Kadınlar Desa ürünlerini boykot çağrısı yaptı

Desa Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu, işten çıkartılan Emine Aslan'ın direnişine destek olmak için Cevahir İş Merkezi önünde bir araya gelerek yaptıkları basın açıklamasıyla kamuoyuna Desa ürünlerini boykot etme çağrısında bulundu.

Desa Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu, Emine Aslan'la dayanışmak için Desa ürünlerini boykot etme çağrısı yaptı. Basın açıklamasından önce "Boyalı kuş" tiyatro grubu tarafından bir oyun sergilendi. Platform adına açıklamayı okuyan Selma Özkan, Desa patronunun uluslararası sosyal ve etik standartlara uymadığını belirterek, işçilerin kimi zaman sabahlara kadar, pazar günleri de dâhil mesai adı altında çalıştırıldıklarını söyledi. Buna rağmen işçilerin fazla mesai ücretlerinin ödenmediğini söyleyen Özkan, "İşçilerin tümü ağır şartlar altında çalışıyor. Ancak sayısı 500'e yakın kadın işçinin şartları daha da ağır. Çünkü kadınlar hem evde hem işte çalışıyor. Emzirme odası yok, bebeği olan kadınlar çocuklarını emzirebilmek için günde iki kez evlerine yürümek zorunda. Desada çok düşük ücret ve uzun saatler boyu çalışma mecburiyeti kadınların zaten eşitsiz olan durumunu daha da kötüleştiriyor"dedi. Özkan açıklamanın devamında, "Desa'dan ürün almayın. Çünkü patron, işçileri sabahlara kadar ve sigortasız çalıştırıyor. İşçilere tuvaletten akan suları içiyor" dedi.

'Desa patronu sendika düşmanıdır'

8 yıllık Desa işçisi Emine Aslan'ın evinde sendika örgütlemeye toplanılan yaptığı için kötü iş çıkardığı bahanesiyle kıdem, ihbar tazminatları, izin ücretleri, bir aylık maaşı ve mesai ücreti ödenmeden işten atıldığını hatırlatan Özkan, işten atılan işçilerin tümünün sendikası olduğuna dikkat çekti. Çıkarılan işçilerin işe sendikası olarak geri dönmesi, sendikalaşma önündeki engellerin kaldırılması, gerekli iş sağlığı ve güvenliği koşullarının sağlanması, zorunlu mesainin kaldırılması için Emine Aslan'ın haklı mücadelesine destek olmaya devam edeceklerini belirten Özkan, "Desa'da direnen kadınların sesine sesimizi katıyoruz" dedi. Kadınlar, "Emine Aslan yalnız değildir, işçi kıymına, taşeronlaşmaya, zorunlu fazla mesaiye hayır, örgütlenme hakkımız engellenemez, kadınlar sendika yönetimine" şeklinde slogan attı.

ESP temsilcisi Serpil Aslan'ın Gebze'de maruz kaldığı taciz saldırısının da protesto edildiği açıklamada,15 Ekim'de Çapa'da iş bırakacak işçilerle Belediye-iş, SES, TTB ile birlikte destek olma çağrısı yapıldı. Kadınlar açıklamanın ardından Cevahir İş Merkezi önünde Desa sömürüsüne dair bildirimleri dağıttılar.

Pippa Bacca davası ertelendi

"Beraberimizde yolculuk boyunca üzerinde birikecek tüm kirlerle birlikte götüreceğimiz tek elbise beyaz gelinlik olacak"

Pippa Baca davası, 7 Ekim'de Kocaeli 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı. Dava, tecavüzcü ve katil olan sanık Murat Karataş'ı savunacak avukat bulunamadığı gerekçesiyle ertelendi. Duruşmaya katılan Bacca'nın annesi Elena Manzoni, kızını çok özlediğini, ancak onun başına gelenlerden dolayı ülkemize karşı ön yargılı olmadığını belirtti.

Barış gelininin son durağı Kocaeli olmuştu

'Pippa Bacca' adıyla tanınan 33 yaşındaki İtalyan sanatçı Giuseppina Pasqualino di Marineo, "barış gelini" adıyla dünya barışı için sanatçı arkadaşı Silvia Moro ile beraber 8 Mart 2008'de Milano'dan yola çıkmıştı. Slovenya, Hırvatistan, Bosna, Bulgaristan, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Suriye, Lübnan, İsrail ve Filistin üzerinden Nisan ayı ortalarında Tel-Aviv'de sonlandıracağı bir yolculuk kurgulamışlardı. Otostopla yolculuğunu sürdüren Pippa, 31 Mart'ta Kocaeli'de ailesiyle yaptığı telefon görüşmesinin ardından kaybolmuştu.

Kız kardeşi Antonia Giuseppina Pasqualino di Marineo ve nişanlısı Giovanni Chiarini'nin başvurusu üzerine 3 Nisan'dan itibaren Pippa'nın kaybolduğu haberi İtalyan ve Türk medyasında yer almaya başladı. Kayıp haberleri üzerine Kocaeli Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı takip sonucu, Pippa'nın kaybolduğu 31 Mart günü saat 11.00 sıralarında sabıkalı Murat Karataş'ın kamyonetine bindiği ortaya çıkmıştı. Murat Karataş'ın yakalanmasıyla, Pippa'ya tecavüz etikten sonra onu öldürdüğü öğrenildi ve cesedine ulaşıldı.

Anne Manzoni:

"Kızım ailenin en küçüğüydü, onu çok özleyorum"

Duruşmaya katılan Pippa'nın annesi Elena Manzoni, duruşma çıkışında yaptığı açıklamada, kızının başına gelen olaylardan dolayı, Türk halkını suçlamadığını, yaşananlara karşı gösterilen tepkilerden dolayı minnettar olduğunu söyledi. Bu gibi olayların pek çok ülkede yaşandığına dikkat çeken Manzoni, bu nedenle ön yargılı olmadığını belirtti. "Umarım adalet yerini bulur. Biz altı kişilik çok uyumlu bir aileydik. Kızım ailenin en küçüğüydü, onu çok özleyorum. Bu hissi, özellikle doğum günü olan 9 Aralık'ta daha fazla yaşayacağımı düşünüyorum" diyen Manzoni, kızının ölümünden dolayı duyduğu derin üzüntüyü de dile getirdi.

Karataş'ın "ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası" talebiyle yargılandığı dava 7 Ekim'de Kocaeli 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı. Müdahil avukat bulunamaması nedeniyle duruşma 4 Kasım'a ertelendi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanmamıştır

Fransa'da her 2 günde 1 kadın şiddet nedeniyle öldürülüyor

Fransa'da kadına yönelik şiddete ilişkin istatistikleri açıklayan dayanışmadan sorumlu Devlet Bakanı Valérie Létard, yaptığı açıklamada, geçen yıl her iki günde bir kadının ve bir yıl içerisinde de 166 kadının evlilikte yaşanan şiddetten dolayı ha-

yatını kaybettiğini söyledi. 'Demokrasinin' beşiği olarak anılan Fransa'da yapılan araştırmalar, kadınların şiddet mağduru olduğunu ortaya çıkardı. Fransa Dayanışmadan Sorumlu Devlet Bakanı Valérie Létard, Fransa'da geçtiğimiz yıl için yapı-

lan araştırma sonuçlarına göre 166 kadının evlilik içi yaşanan şiddetten dolayı yaşamını yitirdiğini söyledi. Létard, kadına yönelik şiddetin çoğunlukla duygusal birlikliklerde, işte ya da zorla gerçekleştirilen evliliklerle yaşandığını belirtti.



Mali kriz: Kapitalizmin sonu mu?

Bıçak sırtında ilerleyen dünya ekonomik sisteminin yeni bir daralma ve kriz sürecine tanıklık ediyoruz. Üstelik bu kez öncü sarsıntıları dahi dünya ekonomisinin gardını düşürmeye yeten bu krizin, 1929'da patlak veren ve dünya emperyalist güçlerini İkinci Dünya Savaşı'na sürükleyen ekonomik krizi dahi gölgede bırakacağı dillendiriliyor. Bu yorum gerçekleşir mi bilinmez, ama dünya ekonomisinin sarsılmaz kaleleri olarak gösterilen çok uluslu sermaye kuruluşlarının kimilerini çoktan yutan ve ıstihla yeni avlar peşine düşmüş bulunan bu krizin hissedilir etkilerinin olacağından kuşku yok. Yine kuşku götürmeyecek bir başka gerçeklik ise, bu ekonomik krizin dünya siyasal rotasında da belirli bir kırılmaya yol açacağıdır. Emperyalist-kapitalist sistemde çeşitli düzeylerde kıralmalara yol açması kaçınılmaz olan bu kriz de, daha öncekiler gibi bir yandan özel mülk dünyasının aşılması ve özgür bir geleceğin yaratılması için muazzam fırsatlar sunarken, öte yandan zengin elitin, bu muazzam fırsatların önünü almak için faşizme yeni üsler yaratma riskini de içerisinde barındırıyor.

Krizi 1980'den okumak

Kafkaslar'da Gürcistan üzerinden hamlede bulunan ABD'ye Rusya'nın verdiği yanıt, bunun akabinde ABD piyasalarında boy gösteren ve diğer ülkelerde de arz-ı endam eden ekonomik kriz, dünyadaki güçler dengesinin tek kutupluluktan uzaklaşma doğrultusunda yol aldığı bir kez daha ortaya koydu. Bu yol alışı doğru bir şekilde okuyabilmek için 1970'li yıllarda yaşanan ekonomik bozulmanın sonucunda 1980'li yılların başında yürürlüğe konan ve neo-liberalizm olarak adlandırılan sürece bakmak önemli bir yer de duruyor.

1970'li yılların sonunda baş gösteren dünya ekonomik bunalımı koşullarında, emperyalist ülkelerde artan enflasyona ve yaşanan ekonomik durgunluğa, piyasaların azami derceden serbest hareket etmelerine olanak tanıyan neo-liberal ekonomik politikalarla çözüm yaratılma arayışına girildi. Neo-liberalizmin savunucuları, devletin sosyal harcamalar, kamu iktisadi teşebbüsleri (KIT) harcamaları ve tarım sektöründeki harcamaları (destekler ve tarım KİT'leri için yapılan harcamalar) için para basmasının enflasyonun temel nedeni olduğunu savunarak, devletin bu üç alandan elini çekmesi gerektiği görüşünü öne sürdüler. Daha yalın bir ifade ile 1980'li yıllarda, emperyalistler tarafından içinde bulundukları ekonomik krizi aşmak için devreye sokulan neo-liberal politikaların merkezinde; devletin elindeki kamu kuruluşlarının hayata geçirilmesi ile birlikte emperyalizme bağlı ülkelerin daha önce dolaylı olarak emperyalist güçlere akan kamu ekonomisi gelirlerinin, doğrudan bu güçlere akmasının, emperyalizme bağımlılığın daha da derinleşmesinin önu açıldı. Ekonomik kriz nedeni ile sarsılan bağımlı ülkeler, IMF ve Dünya Bankası eliyle verilen kredilerle iyiden iyiye emperyalizmin yörüngesine hapsedildi.

Neo-liberal politikalarla eşgüdümlü olarak dini ön plana çıkartan, sınıfsal kimliği safdışı etmek için yoğun bir çaba içerisine giren emperyalizm, 1990'lı yıllarda sosyal emperyalist SSCB'nin de çöküşüyle birlikte 'tarihin sonunu' ilan ederek yenilmez olduğunu kitlelere empoze etti. Ne var ki tarihin sonunun geldiği ilanının üzerinden daha 7 yıl geçmişken 1997 Asya krizi boy göstererek, tarihin sonu fantezi-sine ağır bir darbe indirdi. Bu kriz aynı zamanda 1970'li yılların sonundan itibaren yürürlüğe konan neo-liberal politikaların tıkanmaya yüz tuttuğunun da habercisi oldu. Emperyalist-kapitalist sistem krizi atlatacak için canhıraş bir şe-

kilde çabalarırken, 2001 yılında zirve yapan ekonomik kriz, kapitalizmin aşırı üretim ve yetersiz talep çelişkisinin tüm yakıcılığı ile kendisini koruduğunu gözler önüne serdi. Ekonomik kriz ile birlikte dünya genelinde ezilen kitlelerin sokakları mesken edinmesi ve emperyalizmi hedef alması, ulus-sal devlet kurma merkezli savaşların birbirinin ardı sıra patlak vermesi, dünyanın çeşitli bölgelerinde komünist ve devrimci partilerin büyük atılımlar yapmaları, çeşitli emperyalist güçlerin ittifaklar kurarak dünya arenasında söz alma çabalarına girişmeleri ABD'nin tek kutuplu dünya imparatorluğunun riziko ile karşı karşıya olduğunu ortaya koydu.

Bu koşullar içerisinde 11 Eylül saldırısından yararlanan ABD, emperyalist-kapitalist güçlerin liderliğini muhafaza etme ve konumunu sağlamlaştırma hamlesini başlattı. Afganistan ve Irak'ı işgal ederek enerji kaynaklarını ele geçiren, aşırı miktardaki meta-sermayesinin belirli bir miktarını akıtacağı ve böylece aşırı üretim krizini öteleyebileceği yeni pazarlar elde etti, dahası diğer emperyalist güçlerin önünü almak noktasında önemli bir avantaj yakaladı. Aradan beş yıl geçmişken, bu çabaların da kısa vadeli olduğu, gerek Kafkaslar'da Gürcistan üzerinden Rusya ile girilen güç denemesinde, gerekse de ABD piyasalarını sarsan ekonomik kriz ile yeniden kendisini ortaya koyuyor.

Kriz çözümü paketi dinlemiyor

ABD konut piyasalarında başlayan ekonomik sarsıntı, süratle kredi piyasalarına, bankalara ve mali piyasalara sıçramış durumda. ABD ile sınırlı kalmayan bu kriz, Avrupa'ya ve diğer ülkelere de bulaşmaya başladı. Krizle birlikte dünya borsaları tarihi düşüşler yaşadı. ABD ekonomisi durgunluğa girdi, İngiltere, Almanya, Japonya ve daha bir dizi ülke ise sırada. Dünya ekonomisi yavaşlıyor, fiyatlar durgunluğa rağmen yükseliyor. Dahası ABD ve AB merkez bankalarının piyasaya sundukları trilyon dolarlarca para dahi kriz rüzgarını durdurabilmiş değil. Amerikan Merkez Bankası 1929 krizinden sonra ilk kez banka sektörü dışındaki finans kurumlarını kurtarmaya başladı.

1990'lı yılların ilk yarısında 100 milyar dolar düzeyinde seyreden ve 2007 yılında 516 trilyon dolara sıçrayan kredi hacmi delindi. Kredi piyasası hızla daralıyor. Önümüzdeki günlerde dünya ekonomik sisteminde önemli bir yer işgal eden bazı büyük bankalar batacak, bazıları birleşecek. Kredi piyasasındaki daralma, üretimi ve ekonomiyi etkileyecek. Bu durum piyasalarda durgunluğa ve dolayısıyla işsizliğin, yoksullaşmanın artmasına, emekçiler cephesinden büyük oranda sosyal-siyasal-ekonomik kayıplara yol açacak. Bu da önümüzdeki günlerde hakim sınıfların devlet aygıtına sahip olmak için girişecekleri savaşları; hammadde, enerji kaynaklarını denetme, piyasaları hakimiyet altında tutma merkezli güçler çatışmasını beraberinde getirecektir. Burada, devletin aslında hiçbir zaman piyasadaki etkisinin bir bütün olarak ortadan kaldırılmak istenmediğini de ifade etmek gerekiyor. Çünkü hakim sınıfların kârlılıklarını sürdürürebilmeleri için gerekli önkoşulların tümü, birbiriyle rekabet içinde olan tek tek sermayedarlar tarafından gerçekleştirilemez. Bu önkoşulları sağlamak için, piyasa güçlerinden farklı, fakat onların hakimiyetinde olan, genel olarak sermayenin ortak ihtiyaçlarını karşılayacak bir aygıt, yani devlete ihtiyaç vardır. Devlet, sermayenin genel çıkarını korumak için hem emekçi sınıflara hem de genel olarak sermayenin çıkarına aykırı düştüğü zaman, tek tek sermayedarlara veya sermayenin bir bölümüne müdahale eder.

Krizin temelini doğru okumak

Amerika ve Avrupa'da petrol ve gıda fiyatlarında yaşanan anormal artışlar, finans piyasalarındaki çalkantı, emlak piyasasında baş gösteren sarsıntılar birbirinin ardı sıra ve birbirleri ile bağlantılı şekilde ekonomik depremler yaratırken, kriz korkusu yeniden emperyalist-kapitalist sistemin

kale kapılarını dövmeye başladı. Elbette finans ve emlak piyasalarındaki çalkantı, petrol ve gıda fiyatlarındaki artış ve daha bir dizi olay üzerinden patlak veren ekonomik krizin esas nedeni çok daha derinlerde yatıyor.

1929 yılında patlak veren büyük ekonomik buhran sonrasında emperyalist güçler arasında patlak veren ikinci paylaşım savaşından güçlenerek çıkan ABD, yarım asırdır emperyalist-kapitalist dünyanın liderliğini elinde bulunduruyor. Askeri ve ekonomik gücü üzerinden sahip olduğu bu konumunu en etkin şekilde kullanan ABD, hali hazırda dünyanın büyük bir bölümünü kontrol ediyor. ABD'de baş gösteren krizin diğer ülkeleri telaşlandırmasının merkezinde de, kontrolör durumundaki ABD'nin dünya ekonomisi ve siyaseti içerisinde sahip olduğu etki yer almaktadır. Zira mevcut durumda dünya ticaretinin yüzde 70'ine yakını ABD doları üzerinden yapılıyor. Bunun yanı sıra ABD dünya ticaretinin yüzde 15'ini, dünya üretiminin ise yüzde 30'unu, dünya altın miktarının yüzde 30'unu elinde bulunduruyor. Son üç yıl içerisinde silah satışını yüzde 300 oranında arttıran ABD, dünya silah satışının yüzde 42'sini gerçekleştirirken, sadece 2008 yılında 40 milyar dolarlık silah satışı gerçekleş-tirdi. Ötesinde dünyanın en büyük 500 şirketinden 169'u ABD'li ve bu şirketlerin piyasa değeri yaklaşık 10 trilyon dolar. Uçaktan otomotive, iletişimden uzay teknolojisine, nükleerden giyime, bilişimden sanayiye sayısız alanda dünya piyasalarında devasa paya sahip olan ABD, geline durum-da yaşadığı krizle, bir anlamda bunun diyetini ödüyor. Zira ABD ve diğer emperyalist güçlerin dünyaya pompaladıkları sermaye ve metalar, büyük oranda bir şişkinlik yaratmış durumda. Bu şişkinliğe karşın halkın alım gücünde bir iyileşmenin olmaması, piyasalarda biriken bu malların tüketimi önünde büyük bir engel oluşturuyor. Bu durum, doğasında artan üretime karşın halkın yoksullaşmasını, artan fiyatların karşın halkın alım gücünün düşmesini, üretim-tüketim dengesinin bozulmasını beraberinde getiriyor. Bu tablo içerisinde ödeme darboğazı içerisine giren ve alım gücü düşen kitleler, borç karşılığı (kredi ile) ihtiyaçlarını giderme yönelimine girmekle karşı karşıya kalır. Kredi üzerinden sermaye ve metanın bu dolaşımı belirli bir aşamadan sonra çöker. Çünkü yoksul kitlelerin, düşük alım güçleriyle aldıkları kredi birikimini geri ödememeleri, bu suni alış veriş dengesinin kırılmasına neden olur. Kapitalizmin içsel çelişkisi olan aşırı üretim sonucunda piyasada aşırı miktarda meta ve sermaye birikimine neden olan bu plansız-aşırı üretim dengesizliği, krizlere ebelik eder. Marx'ın deyimiyle:

"Yeniden-üretim sürecinin tüm sürekliliğinin krediye dayandığı bir üretim sisteminde, kredinin birdenbire kesildiği ve ancak nakit ödemelerin geçerli olduğu sıralarda -ödeme araçlarına olan büyük hücum karşısında- bir bunalımın mutlaka ortaya çıkacağı açıktır. Bu yüzden, ilk bakışta bütün bunalım sırf bir kredi ve para bunalımı gibi görünür. Ve aslında bu, yalnızca, poliçelerin paraya çevrilebilme sorudur. Ne var ki bu poliçelerin çoğunluğu, fiili alım-satımları temsil eder ve bu alım-satımların genişliğinin toplumun gereksinmelerinin çok üzerinde olması, en sonunda, bütün bu bunalımın temelidir. (Karl Marx, Kapital, Cilt III)". Şu halde krizde olan sadece ABD ya da bir başka ülkenin ekonomisi değildir, ötesinde ve esas olarak aşırı üretimin üreticisi olan özel mülkiyettir

"İmparator'un gidişatı iyi görünmüyor

Emperyalizm isimli yapıtında kapitalizmin çürüyen en üst aşaması olarak emperyalist sistemi tahlil eden Lenin; "Malî-sermaye, tekeller çağını yarattı. Tekeller ise her yere kendi ilkelerini götürüyor: kazançlı alışveriş işlemleri için, açık piyasada rekabetin yerini gitgide 'ilişkiler'in alması bundandır. En fazla rastlanan şekil, alınan borcun bir kısmının borç veren ülkelere yapılacak satınalmalara, özellikle savaş araçları ya da gemi alımlarına harcanması koşulunun

ileri sürülmesidir." diyor ve ekliyordu: "Geri kalmış ülkelerde, kâr her zaman yüksektir; çünkü buralarda sermaye pek az, toprak fiyatı nispeten düşük, ücretler az, hammadde ucuzdur. Sermaye ihracı olanağı, bir kısım geri kalmış ülkenin öteden beri dünya kapitalist çarkına kapılmış olmasından ileri gelmektedir." ABD emperyalizminin de bugüne değin ve halen yaptığı tam manasıyla budur. Bağımsızlığını kazanamamış, sanayileşmesini tamamlayamamış ülkelerin pazarlarını gerek ürünleri, gerekse de sermayesi ile sürekli bir işgale tabi tutan ABD, bu suretle bu ülkelerin ekonomilerinde büyük bozulmalar yaratıyor. Yarattığı bu ekonomik yıkım ile söz konusu ülkelerdeki sermayeyi emen, sanayi başta olmak üzere tarım vb. üretimini en alt düzeye çeken ABD (kuşku yok ki aynı durum diğer emperyalist devletler için de geçerlidir), deyim yerindeyse iyice ağırlarına düşürdüğü bu devletleri bu kez IMF ve Dünya Bankası eliyle borçlandırarak, kendisine itaatlerini garanti altına alıyor. Yarattıkları bu ekonomik bağımlılık ve bunun beraberinde getirdiği siyasal bağımlılık üzerinden söz konusu ülkelerin pazarlarına giden kapıları sonuna kadar açtıran ABD, gerek doğrudan, gerekse de IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlar eliyle dolaylı olarak verdiği borçların üretim sürecinde kullanılmasının da önünü alıyor ve nihayetinde alınan borçlarla ancak bu borçların faizleri ödenir hale getiriliyor. Ve bu döngü kendi ömrünü zorlayarak devam ediyor.

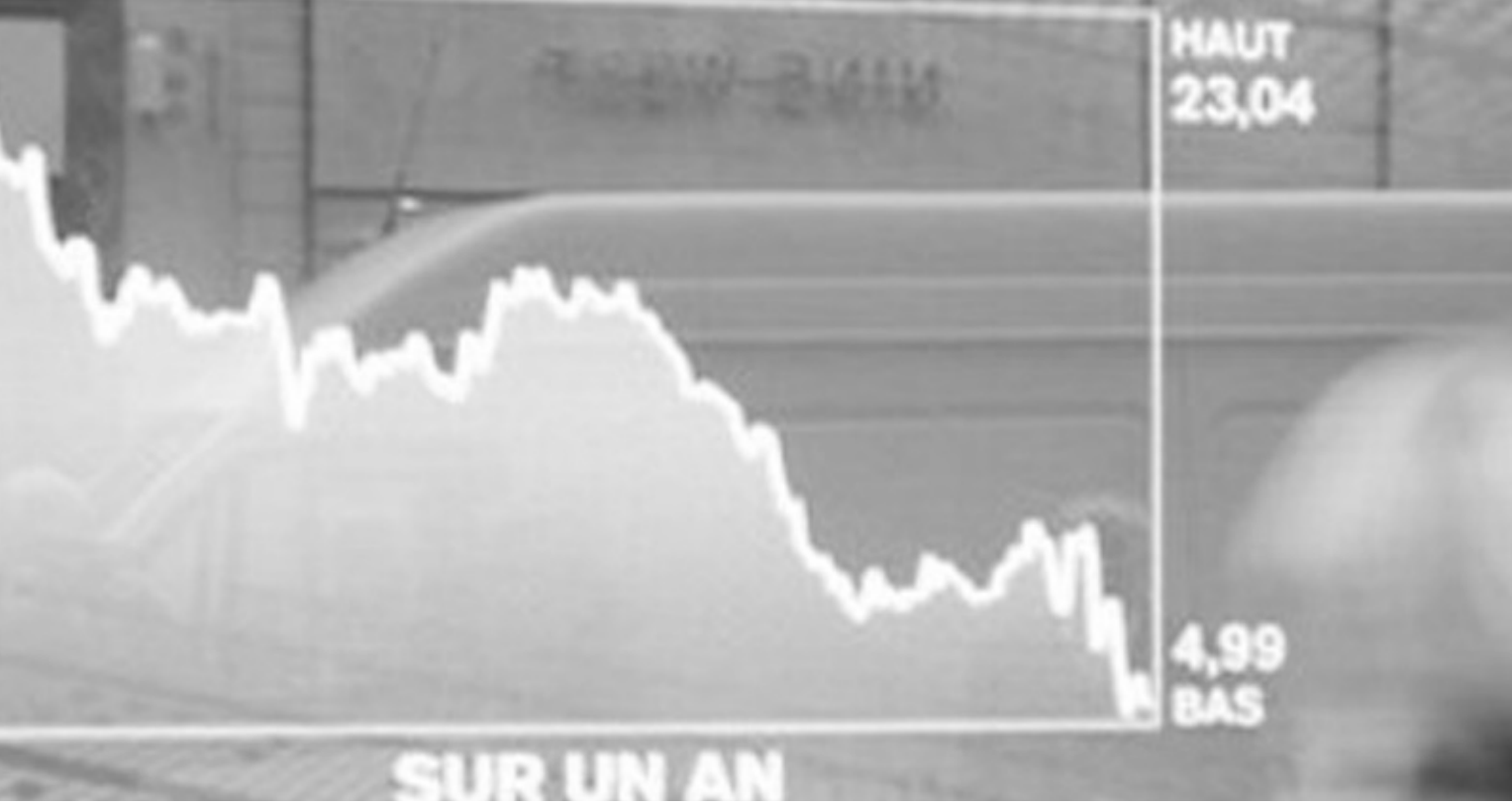
Ne var ki bugüne değin diğer emperyalist güçlerin zayıflığı nedeniyle dünya emperyalist-kapitalist güçlerinin şeffaflığı yapan ve bu konumunun sağladığı devasa ekonomik-askeri-siyasi gücünü kullanarak dünya pazarlarının büyük bölümünü elinde tutan ABD'nin karşısında bugün yeni aktörler sahneye çıkıyor. Çin, Japonya, AB, Rusya gibi emperyalist güçler, çeşitli bağımlı ülkeleri de kapsayan ortak örgütlülüklerle ABD'nin elindeki pastadan pay kapmanın hamleleri içerisine girmiş durumdadır. Gerek bu hamleler, gerekse de emperyalist-kapitalist sistemin içsel çelişkileri (ki esas olan da budur) geline durumunda ABD'nin ekonomik gücünde gözle görülür bir daralmaya yol açıyor, Afganistan ve Irak işgalleri üzerinden atlatılmak istenen bu daralma, varlığını koruyor.

ABD devleri, sıralamada geriye düşerken...

Fortune dergisinin hazırladığı dünyanın en büyük 500 şirketi sıralamasının iki yıl içinde gösterdiği farklılığa baktığımızda, uluslararası para birimine sahip olmasına rağmen ABD'nin ekonomik olarak güç kaybı içerisinde olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Derginin 2007 yılı Mart ayında yayımladığı listede 2. sırada 393.8 milyar ciro ile ABD'li General Electric yer alırken, 2008 yılının aynı ayında büyük kar kaybı yaşayan General Electric bu sırayı 380.2 milyar dolarlık ciro-su olan Çin'in petrol tekeli Petro China'ya kapırdı. 2007 yılında listenin üçüncü sırasında yer alan ve 281.9 milyar dolarlık ciroya sahip olan ABD'li yazılım tekeli Microsoft da 2008 yılında tahtını 282 milyar dolarlık ciroya sahip olan Rusya'nın gaz tekeli Gazprom'a kapırdı. Yine 2007 yılında 265.9 milyar dolarlık cirosu ile listenin 5. sırasında yer alan ABD'li AT&T, 2008 yılında yerini 268.4 milyar dolar ciro-lu Çinli telekomünikasyon devi China Mobil Hong Kong'a kapırdı. Bu tabloya son dönemde batan dünya devi ABD bankaları ve iflasa doğru uygun adım ilerleyen ABD bankaları ile banka sektörü dışındaki finansal kuruluşlarını da eklediğimizde dengelerin değişim sancısı kendisini gösterecektir.

ABD imparatorluğunun sonu mu?

Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin aktörleri dahi mevcut koşullarda dünya güçler dengesinin ABD aleyhine derin bir kırılma yaşamasından taraf görünmüyorlar. Çin, Arap ülkeler ve Japonya gibi devletlerin, krizden kurtulması için ABD bankalarına büyük oranlarda fon aktarmaları da bunun göstergesidir. Bununla birlikte kısa vadede dünya



dengelerinin ABD aleyhine büyük bir kırılma göstermesi beklenmemelidir. Dünya ticaretinin yüzde 60'ının ABD doları üzerinden yapıldığı, ABD'nin yüzde 15 pay ile dünya dış ticaretinde merkezde durduğu, dünya üretiminin yüzde 30'unu tek başına karşıladığı, diğer ülkeler ile derin ekonomik ilişkiler içerisinde bulunduğu, dünya finans piyasalarının yüzde 55'ini elinde bulundurduğu, dünyanın en büyük 500 şirketinden 169'unu kendi bünyesinde barındırdığı, hem dünyadaki en büyük doğrudan yabancı sermaye yatırımcısı ve hem de dünyadaki en büyük doğrudan yabancı sermaye yatırım alıcısı olduğu, bunların yanı sıra teknoloji-yazılım-patent hakkı gibi birçok alanda kritik bir yerde durduğu bu koşullar içerisinde ABD ekonomisinin yıkılması, diğer bir manada dünya ekonomisinin yıkılmasıdır.

Yukarıda aktardığımız avantajları (elbette bunlar aynı zamanda dezavantajları da barındırmaktadır) elinde bulunduran ve dünyanın geri kalmış ülkelerinin büyük bölümü üzerinde hakimiyeti bulunan ABD, IMF, Dünya Bankası vb. kuruluşları aracılığı ile ya da doğrudan müdahalelerle krizin faturasını bu ülkelere çıkartacaktır. Bu tabloya petrol gibi kritik bir enerji kaynağı üzerindeki ABD denetimi, doların hakimiyetini eklediğimizde; bu süreçte kendisinden bazı özneleri kaybetmesi ve kaybedecek olmasına karşın, bu krizin diğer ülkeleri ABD'den daha fazla etkileyeceğini söylemek mümkün. Nitekim gerek ülkemizde, gerek Rusya, Japonya, AB ülkelerinde borsanın dip noktaları görmesi de buna işarettir.

1979 ile 2007 yılı arasında ücretlerin sadece 1 dolar arttığı, buna karşın zenginlerin gelirinin yüzde 300'lük bir tırmanma gösterdiği ABD'de, enflasyon yüzde 26 ile tarihi bir noktaya ulaşmış durumda. Bunun yanı sıra yüzde 20.2'lere dayanan işsizlik oranı, büyük bir düşüş gösteren halkın alım gücü ve bunların beraberinde getirdiği iç piyasalardaki durgunluk, tüketimin içine girdiği durağanlık, diğer emperyalist güçlerin silah ve diğer alanlarda dünyadaki ihracat paylarını arttırmaları, yine bu ülkelerin euro üzerinden uluslararası ticari işlemleri yapma görüşünün tartışmaya açmaları, ABD'nin geleceğinin hiç de filmlerdeki gibi pembe bir tabloya sahip olmadığına işaretler. Bu tablonun farkında olan ABD, Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Güney Amerika'da ve Afrika'da etkinliğini-denetimini arttırmak için büyük efor sarf etmektedir. Başka bir ifade ile Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Afrika ve Güney Amerika'daki ABD politikalarının, işgallerinin, renkli darbelerinin arkasında yatan gerçeklik de, kendisini bekleyen bu darboğazi aşma hedefidir.

Ülkemizde durum

Ülkemizin ekonomik tablosuna göz atıldığında, ABD'de yaşanan ekonomik daralma ve bunun yol açacağı krizin ülkemize yıkıcı etkilerinin olacağını görmek mümkün. Bunun için ülkemizin kara bir resmini çizen bazı verilere bakalım olursak:

-Ülkemizin dış borcu 300 milyar doları bulmuş durumda

-TÜİK'e göre yüzde 11.4 olan enflasyon, gıda ve beyaz eşya fiyatlarındaki artış dikkate alındığında yüzde 25'lere ulaşmış durumda

-2008 yılı Ocak-Ağustos döneminde bir önceki yıla göre yüzde 33 oranında artan dış ticaret açığı 533.1 milyon dolara yükselmiş durumda

-Ülkemiz nüfusunun yüzde 15.4'ü açlık sınırının altında bir gelirle, yüzde 74'ü ise yoksulluk sınırının altında bir gelirle yaşıyor. Buna göre Türk-İş'in açlık ve yoksulluk rakamları baz alındığında ülkemizdeki 2.6 milyon aile açlık sınırının, 12.9 milyon aile ise yoksulluk sınırının altında yaşıyor

-Nüfusun sadece 25.9'u yoksulluk sınırının üzerinde bir gelire sahip

-Ülkemizde çalışma çağında bulunan 50 milyonu aşkın kişiden iş bularak çalışanların sayısı 25 milyon

-Ekmeğin 60 YKr ile 1 YTL arasında değiştiği ülkemizde, net asgari ücret 435 YTL

-Sanayi üretimi 2008 yılı Ağustos ayında, bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 4 azaldı

-TÜİK verilerine göre bu yılın Eylül ayında yeni kurulan şirket, kooperatif ve ticaret ünvanlı işyeri sayısı geçen yılın aynı ayına göre yüzde 10.8 azalırken, kapanan şirket, kooperatif ve ticaret ünvanlı işyeri sayısında yüzde 43.7'lik rekor artış oldu

-Sadece 2007 yılında ülkemiz tanımsal üretimi yüzde 7 azaldı

-İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'nda işlem gören paranın yüzde 70'i (yaklaşık 70 milyar dolar) her an ülkeden çıkabilecek du-

rumda olan yabancılara ait sıcak para

-Ülkemizdeki en büyük 500 şirketin 149'u yabancı sermayeye ait. Bu yabancı şirketler, ülkemizin ihracatının (dışarıya satım) yarısını ellerinde bulunduruyor.

Evet, ülkenin ekonomik tablosunu en genel haliyle bu şekilde özetlemek mümkün. Rakamlardan da görüleceği üzere ülkemiz ekonomisi sırat köprüsü üzerine gelmiş bulunuyor ve bu köprüyü yeni bir kriz yaşamadan atlattması zor görünüyor.

Krizin ülkemize yansımaları

1929 ekonomik krizinin yaralarını sarmak için dünyayı paylaşma savaşına giren emperyalist güçler, yeni-yeniden işgaller ve milyonlarca insanı katletme pahasına elde ettikleri kan parası ile krizin yaralarını sarmıştı. 1970'li yıllarda patlak veren ekonomik krize karşı emperyalist güçlerin ilk elden çözüm için sarıldıkları seçenek; bağımlı ülkelerin pazarlarını son haddine kadar kendisinin denetimi altına almak, bu ülkelere ağır vergi yüklerini devreye koymak, asgari ücretleri en alt düzeye çekmek, tarımsal ve sınai üretime gem vurmak olmuştu. Başka bir deyişle kanın özel kişilerle sınırlı tutulduğu emperyalist kapitalist sistemde, krizlerin faturaları ve zararları her zaman halka fatura edildi.

Mevcut sarsıntıların ebelik edeceği krizin faturası da daha evvel olduğu üzere emperyalist-kapitalist ülkelerin ve bağımlı ülkelerin yoksul halklarına kesilecektir. Bunun için uzağa gitmeye gerek yok. 1999-2001 krizinde IMF ve Dünya Bankası aracılığı ile ülkemizdeki taşeronlarına “çözüm” reçetesi sunan ABD, ücret ve maaş atışlarının enflasyon hedefine göre belirlenmesi uygulamasını hayata geçirtti. Bu dönemde hedef enflasyon yüzde 5 ilan edilmesine karşın yıl sonu enflasyonu yüzde 50'lerde gerçekleşince, ücretlerde yüzde 45'i aşan miktarda kayıplar yaşandı. Devlet Planlama Teşkilatı verilerine göre 2000 yılında net ortalama asgari ücret ile emekli aylıklarının yüzde 15 oranında eridi, memur maaşları yüzde 11.5 oranında düştü. Aynı durum tarım sektöründe de yaşandı. Bu tablo içerisinde 2001 yılında Türk Lirası yüzde 80 değer kaybedince dar gelirli halkın alım gücü de aynı oranda azaldı. Buna bir de haktan alınan dolaylı ve doğrudan vergilere yapılan zamlar eklenince kayıp bir misli daha büyüdü. Gelir ve alım gücündeki bu düşüşün yanı sıra 2001 yılında işsizlik deyimi yerindeyse zirve yaptı.

Bugün karşımızda duran tehlike, 1999-2001 krizi döneminden farklı değildir. Dahası krizin faturası şimdiden omuzlarımıza bindiriliyor. 1 Ekim'de bütünüyle yürürlüğe konan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası bu faturanın bir adımını oluştururken, elektrige-doğalgaza yapılan zamlar, vergilerde yapılan artırımlar, asgari ücrette yapılan günlük 1 YTL'lik zamlar, tarımsal ürünlere belirlenen maliyetinin altındaki taban fiyatları da diğer bir ayağını oluşturuyor.

Sonuç yerine

Özel mülkiyete dayanan ve bu nedenle toplumsal ihtiyaç ve çıkarlardan ziyade sermaye sahiplerinin kendi çıkar ve ihtiyaçlarını kible edindikleri, daha fazla kar güdüsüyle dünya piyasalarını mal ve sermayelerine boğdukları emperyalist-kapitalist sistemin krizi, tekil bir durumun ötesinde, kronik bir durumdur. Dün 1914, 1929, 1947, 1970, 1997'de daha birçok tarihte kriz içerisine giren emperyalist-kapitalist sistem, bugün de kriz içerisinde, yarın da bu krizler kendisini tekrar tekrar dışa vuracaktır. Ne var ki burjuva medyanın “kapitalizmin sonu mu”, “Marx haklı mıydı” söylemleri büyük bir aldatmacadır. Büyük bir aldatmacadır çünkü Marx, kapitalizmin kendiliğinden yıkılacağını savunmuyor, bunun ancak işçi sınıfı önderliğindeki devrimci mücadele ile mümkün olabileceğini üstüne basarsa basıyordu. Burjuva medya da bunu bilmesine karşın, “Kriz kapitalizmin sonunu mu getiriyor. Marx haklı mı çıkacak” yaygarası kopatarak kitlelere, Marx'ın, kapitalist sistemin kendi krizleri nedeniyle kendiliğinden yıkılacağını savunduğuna inandırmaya, böylece onları bu düzene karşı mücadele etmekten ve Marxizm'in ışığında yürütmekten alıkoymayı amaçlıyor.

Evet, emperyalist kapitalist sistem yeni bir krizle karşı karşıya. Bu krizin, emperyalist-kapitalist sistemde gedikler açacağı ve kitlelerin kurtuluşu için büyük fırsatlar yaratacağı açıktır. Gerek bu krizin faturasının bizlere kesilmesinin önünü almak, gerekse yeni krizlerin ortaya çıkmasını engellemek ve gerekse de bütün bu çarpıklıkların temel nedeni olan üretim araçlarının özel mülkiyetinin tarihin dışı-leri arasında un ufak edilmesi için devrim bayrğını daha sıkı kavramak, komünist ideoloji silahımız ile emperyalist-kapitalist sistemin kale burçlarını dövmemiz tek yoldur.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yerelleşmek ve kitleselleşmek III

Yazımın aynı başlığı taşıyan ilk iki bölümünde yerleşme ve kitleselleşme yöneliminin istenen sonuçları verabilmesi için gerekli olan ön koşullara ve halk gençliğinin bu yönelimle nasıl birleşebileceği üzerinde durduk. Toplumsal mücadelenin tarihsel gelişimi ve bu gelişimin günümüzde büründüğü boyut göz önüne alındığında, ezilenlerin mücadelesi içerisinde yüksek öğrenim gençliğinin önemli bir noktada durduğu görülmektedir. Bu durum demokrasi ve devrim gücünün bileşimine bakıldığında rahatlıkla görülmektedir. Devrimci, ilerici basında yer verilen birçok eylemin, etkinliğin örgütleyicisi üniversite öğrencileri olmakta fakat buralarda yapılan eylemler “yerel” tepki olarak anlaşılmakta ya da yansıtılmaktadır. Oysa bu alanlardaki faaliyet çoğunlukla üniversitelerin dışına geçmemektedir. Geçmediği için de hem devrimciler hem de geniş halk kitleleri sistemin saldırıları karşısında etkili karşı koymuşlar örgütleyememektedir. Yüksek öğrenim gençliğinin örgütlenmesi kötü değildir. Aksine bu kesim demokrasi ve devrim mücadelesini geliştirme hedefiyle değerlendirildiği oranda var olan kısır döngüyü parçalayabilecek dinamige sahiptir. Doğru pratiğin sergilenmediği durumlar da ise on yıllardır yaşadığımız açmazlar tekrar tekrar kendisini hissettirecektir.

Örneğin ülkemizde sürdürülen devrimci savaşın deneyimlerine bakalım. Mesela Karadeniz'e. Sayısız beden kanlarıyla suladığı o hırçın coğrafyaya... Bir an için yeni demokrasi güçlerinin bu bölgede geride kalan zorlu yılların ve nice bedellerle örülü pratiğin sonuçlarına yaraşır bir kitle tabanına sahip olmasının mantıklı gerekçelerini üzerine düşünelim. Sovyetlerde, Çin'de, Nepal'de ya da ezilenlerin mücadelesine tanık olmuş herhangi bir ülkede, devrimci savaşın gelişebilmesi için, bu savaşı sahiplenecek bir kitle tabanının bulunması temel koşullar arasında gösterilir. Böyle öğrendik her birimiz ve yıllar yılı çeşitli değerlendirmelerimize konu yaptık bu temel ilkeyi.

Bunca düşerken toprağa, neden sesimize güçlü bir sesle karşılık vermiyordu Karadeniz? Ya da Toroslar, ya da... Ağır bedeller ödenen bir ülkede ezilen kesimler en küçük demokratik hak talebine dahi öfkeyle yaklaşıyorsa; bir kere değil binlerce kez düşünmenin zamanıdır. Bin kez düşünüp belki de bir kez konuşmanın zamanı. Hâkim sınıfların ezilenleri çeşitli kamp-

lara böldüğü ve sınıfsal çelişkileri iyiden iyiye törpülediği böylesi bir ülkede “yerelleşme ve kitleselleşme” tartışmaları kolay geçirilecek konular değildir. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-anti laik olarak saflaşmış ve çeşitli kutuplara bölünen ezilen milyonlar birbirine düşmanlaşıyor. Siyasal iktidar böylelikle ezilenlerin kendi karşısına çıkmasını engellemekte ve sınıfsal bir kamplaşmanın önüne geçmektedir. Karadeniz'de ya da herhangi bir alanda on yıllardır aşamadığımız tam da budur: Düşenlerimizin ideallerini buralarda temsil edecek “yerel” insanların yaratılamaması. Ya da başka bir deyişle kitle tabanının oluşturulamaması.

İşte halk gençliğinin yaygın mücadelesi tam da bu nedenlerden dolayı önemli bir yerde duruyor. Gençlik bu nedenlerden kaynaklı örgütlerini daha nitelikli ve sağlam bir şekilde yeniden inşa etmelidir. Bu nedenlerden kaynaklı gençlik önce bulunduğu alanlarda yaygın, kitlesel ve nitelikli bir toplam yaratmalıdır. Sonra faaliyet alanının sosyal-kültürel-ekonomik vb. görünümleri üzerinden planlı-programlı bir şekilde yerel ilişkiler yaratmaya, onları ilerletmeye ve giderek bu alanlarda yaşayan halk kitleleri üzerinde etkili olmaya çalışmalıdır. Bu yönelim Karadeniz'in, Ege'nin ya da herhangi bir alanın sistem tarafından beslenen milliyetçi-şoven eğilimlerini dağıtarak yeni demokrasi bilincini geliştirecek ve giderek bu alanları devrimci savaşın gelişimine hizmet eden yereller haline dönüştürecektir.

Uğruna savaştığımız ezilen-sömürülen milyonların bizi tanımalarına imkân tanımadan onlardan bizimle birlikte ayağa kalkmalarını nasıl bekleyebiliriz? Yeni demokrasi güçleri 36 yıllık deneyimlerini yeni ve ileri açılımlarla desteklemekte ve ezilen milyonları kendi çıkarları için seferber etme yolunda ilerlemektedir. Halk gençliğinin gelişmekte ve yaygınlaşmakta olan akademik- ekonomik-kültürel-siyasal vb. mücadelesi yeni demokrasi mücadelesinin yönelimleri çerçevesinde yerelleştirilmelidir. Ülke devriminin ihtiyaçlarından kalkınan ve yeni demokrasi güçlerinin güncel yönelimi haline gelen bu sonuçlar, yeni demokrasi bilincini kitleler içerisinde yaygınlaştırma ve bir seçeneğe dönüştürme görevine evrildiği oranda siyasal iktidarı ezilenler lehine dönüştürecek üst boyutta kalkışmalara yerini bırakabilir. Dolayısıyla her bir faaliyet alanını fazlasıyla önemseyerek buralarda kalıcı hale gelme perspektifiyle sadece günü kurtarmaya değil; geleceği kazanmaya kilitlenmiş kitlesel bir seferberliğe girişelim.

Bu yurttta boykot var!

AMED- Ziya Gökalp Yurdu'nda kalan Dicle Üniversitesi öğrencileri, kantinle ve idareyle ilgili sorunlarının çözümü için 2 Ekim Pazar gününden itibaren boykota başladı.

12 Ekim Pazar günü, öğrencilerin boykot yapacağını duyurarak yurttan kantin toplantısı düzenleyen Kredi Yurtlar Kurumu (KYK) Bölge Müdürü, öğrencilerin alkışlı ve sloganlı tepkisiyle karşılandı. Öğrenciler ve idare arasında yaşanan gerginlik sonucunda yurda polis yığınağı oluşturuldu. Durumu sloganlar atarak protesto eden öğrenciler, öğrencilerin zarar görmemesi için eylemi bitirdiler. 13 Ekim Pazartesi günü yurt binasının önünde yapılan basın açıklamasında talepler karşılanana kadar öğrencilerin kantinle ilişkisini koparacağı, yemek ve kahvaltı kuponlarını kullanmayacağı belirtildi. Açıklamada, yemek fiyatlarının öğrencilerin rahatlıkla alabileceği bir düzeye çekilmesi, yemek çeşitliliğinin artırılması, sosyal, kültürel, sportif faaliyetlerin geliştirilmesi, kütüphane ve çamaşırhane kurulması, bahçeye banklar yerleştirilmesi, bir revirin devreye sokularak yurttan sürekli olarak doktor bulundurulması ve idare ve güvenlikçilerin öğrencilere yönelik tutumunun iyileştirilmesi talep edilerek, “Yurt öğrencileri olarak taleplerimiz karşılanana dek boykota devam edeceğiz” denildi.

Devrimci Demokrasi olarak öğrencilerle boykot eylemi üzerine kısa bir söyleşi yaptık

DD: Sizi boykota yönelten nedenlerden bahsedebilir misiniz?

Lokman: Fiyatların öğrenci kesimi için uygun olmaması boykotun en önemli gerekçesidir. Sadece fiyatlar da değil. Temizlik, bilardo salonu ve yurt idaresinin öğrencilere karşı tutumu gibi daha pek çok sorun buna neden oldu.

Ömer: Kantinden yapılan alışverişlerde fiyatların pahalı olması, görevlilerin ve yöneticilerin öğrencilere sert davranması, öğrencilerin rahat davranamaması, imkân-

ların kısıtlı olması boykota neden oldu. Birçok öğrencinin maddi durumunun yetersiz olması, geçinememesi de bunlara eklenebilir.

Boykottaki gelişmelerden kısaca bahsedebilir misiniz?

Şirvan: Öncelikle şunu söyleyeyim. İki sene önce de boykottaydık. 2006'daki boykotla şimdiki boykottan farklıydık, o zamana göre daha umutluydum. Çünkü o dönem öğrencilerin yüzde otuzu katılmamıştı. Bunu da yönetimle görüşmemizde öğrenmiştik. Fakat şimdi öğrencilerin yüzde doksanından fazlası destek veriyor. Bugün boykotun beşinci günü. Henüz ilk günden internet kafe ve bilardo salonu işletmecisi gelip, masaya oturma teklifinde bulundu. Anlaşmak istedi.

Boykottan önce ürünlerin toptan fiyatını araştırmıştık. Arada ciddi uçurumlar olduğunu gördük. Bu durumu KYK Bölge Müdür Yardımcısı'na, kantin işletmecisinin yanında mühürlü listelerle birlikte sunduk. Sunduğumuzda bize “Taleplerinizde haklısınız. Sadece uyguladığımız yöntem yanlış” dedi. Kantin işletmecisiyse bu durumda çok sıkıştı, kem küm etti.

İdareyle aranızda gerginlik yaşadınız ve polis çağırılarak müdahale etmesi sağlandı. Polisin müdahalesiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

Mustafa: Ortada polislik bir olay yoktu. Çünkü burada tamamiyle öğrenci ve yönetim arasındaki bir sorundan kaynaklı bir durum vardı. Biz öğrenci olarak “Müşteri değil, öğrenciyiz” sloganıyla yola çıktık. Devamında, haklı olduğumuzu, bunu sonuna kadar sürdüreceğimizi belirtmek istiyordum. Zaten söz konusu yemek fiyatları bir öğrencinin bütçesini kesinlikle sarsacak düzeydedir. Biz doğru öğrenciler olduğumuz için ve doğudaki mevcut iş imkânlarından dolayı, ailemizin mağduriyetini göz önünde bulundurmak zorundayız.

PAKİSTAN'DA SULAR DURULMUYOR

“Terörle” yeterince mücadele etmediği için ABD’den tehdit alan Pakistan’da art arda meydana gelen bombalı saldırılarla siyasi belirsizlik artıyor. Şiddet olaylarından Keşmirli Müslümanları sorumlu tutan yeni başkan Zerdari, politika değişikliğine gideceğinin işaretlerini verdi

El Kaide ile mücadelede yetersiz kaldığı ve Pakistan-Afganistan sınırında yer alan Taliban yanlısı aşiretlere yardım ettiği gerekçesiyle ABD tarafından ultimatona alan Pakistan’da aylar öncesine dayanan siyasi gerginlik, yerini giderek artan şiddet olaylarına terk ediyor. ABD desteğiyle Pakistan’ın nükleer silahlara sahip olması, ülkede dengelerin ip üzerinde asılı kalmasında büyük bir etken. Öte yanda işgal altındaki Afganistan’da El Kaide ve Taliban’la mücadelesinde ABD’nin, Pakistan’a ciddi roller yüklemesiyle siyaset diken üstünde.

Pervez Müşerref’in görevlerinden istifa etmesi ve devlet başkanlığı seçimleriyle birlikte Pakistan’da şiddet olayları giderek artıyor. Suikastle öldürülen Benazir Butto’nun eşi Asif Ali Zerdari’nin devlet başkanı olmasından sonra, geçen haftalarda devletin üst düzey yetkililerinin “El Kaide ve Taliban’la mücadele” için yaptıkları zirveyle eş zamanlı olarak, otele gerçekleştirilen bombalı saldırıda 50’den fazla kişi ölmüştü. Patlamadan sonraki günlerde de saldırılar gerçekleşti. Şiddet olaylarının arttığı Pakistan’da son olarak 9 Ekim’de polis merkezine yapılan bombalı saldırıda 25 kişi öldü.

Zerdari, Keşmir’i hedef gösterdi

ABD’nin, Zerdari liderliğindeki yeni yönetimi sınırdaki Taliban yanlısı aşiretlerin ve Hindistan’la arasında kalan

Keşmir bölgesine saldırılar düzenlemeye zorlaması, bölgeyi kapsayacak savaşılar davetiye çıkarır nitelikte. 25 kişinin öldüğü Başkent Islamabad’daki bombalı saldırıdan sonra açıklama yapan Zerdari, son günlerde yaşanan şiddet olaylarının sorumluluğunu Keşmir bölgesinde El Kaide ve Taliban bağlantılı güçlere yükledi. Zerdari yaptığı açıklamada Keşmirli Müslümanları “terörist” olarak niteledi.

Zerdari’nin Pakistan ile Hindistan arasında üç savaşa neden olan ve Hindistan’dan ayrılmayı isteyen Keşmir bölgesine yaptığı niteleme bugüne kadar bir ilki oluşturuyor. İhtilafı Keşmir bölgesindeki politikasının değişeceğinin sinyali veren Zerdari, Hindistan’ın Pakistan için hiçbir zaman bir tehdit oluşturmadığını belirtti. Zira bu açıklama, nükleer silahlara sahip Hindistan’ı Pakistan’a tehdit gören Pakistan ordusu ve devletin geleksel çizgisiyle çelişiyor. Benzer şekilde Zerdari, Hindistan ve ABD arasındaki nükleer işbirliğine karşı olmadıklarını ifade etti. Devlet başkanlığına gelmeden önce ABD ile ortak hareket edeceğini ortaya koyan ve ABD’nin isteklerini yerine getirme noktasında güvence veren Zerdari’li Pakistan yönetiminin geçtiğimiz günlerde Pakistan’ın aşiret bölgesine gerçekleştirdiği füze saldırısına ses çıkarmaması dikkatleri üzerine çekmişti. Saldırıda dair Zerdari, “Beraber peşinden gittiğimiz ortak düşman bağlamında anlayışımız var” açıklamasında bulunmuştu.



Aydınlık Yol yeniden vuruyor

Latin Amerika’nın önde gelen komünist hareketlerinden Peru Komünist Partisi (Aydınlık Yol), ülkedeki mücadeleyi yeniden yükseltiyor.

1992 yılında Başkan Gonzalo ve çok sayıda önder kadrosunun tutsak düşmesinin ardından büyük oranda güç kaybeden ve kendisini toparlamaya çalışan PKP, şimdilerde yeniden hız verdiği askeri eylemlerle gündemde. 10 Ekim günü PKP gerillalarına

dönük saldırı için başkent Lima’nın 250 kilometre güneyindeki Andean dağlarına hareket halinde olan askeri konvoy, PKP gerillaları tarafından vuruldu. Askeri konvoyun geçiş güzergahındaki hakim noktaları tutan PKP gerillaları, askeri konvoyun geçişi esnasında, yola döşedikleri mayını patlatarak araçların geçişini engelledi. Ardından ağır makineli silahlarla Peru askerlerini çapraz ateşe tutan PKP

gerillannın bu eyleminde polis ve askerlerin toplam kaybının 19 olduğu açıklandı. Peru devlet yetkilileri tarafından yapılan açıklamada, 12 asker ile 7 polisin öldüğü saldırının, Peru Komünist Partisi tarafından son 10 yılda gerçekleştirilen en büyük saldırı olduğu kaydedildi. PKP gerillaları 9 Ekim günü de Vizcatan bölgesinde Peru ordu güçlerine dönük eylem gerçekleştirmiş, eylemde 1 asker ölmüştü.

Kolombiya’da son 16 ay içerisinde 17.000 kişi kaybedildi

Aylık ortalama bin 62 kişi paramiliterler tarafından kağırlarak katlediliyor. Kolombiya Savcılığı Adalet ve Barış Komisyonu Başkanı Louis González, León Caracol Radio’ya verdiği demeçte, sadece son 16 ay içerisinde 17 bin kişinin paramiliter gruplar tarafından kaybedildiğine dair başvuru yapıldığını belirtti. Caracol Radio’nun yaptığı açıklamada, aylık ortalama bin 62 kişinin kağırlarak öldürüldüğü ve cesetlerin yol kenarlarındaki çukurlardan ve nehirlerden çıkarıldığı belirtildi.

Çeşitli kitle örgütlerinin ve insan hakları kuruluşlarının yaptıkları istatistikler bu tip suçların %97’ sinin

paramiliter gruplar ve bizzat ordu tarafından işlendiğini göstermektedir.

Şili’deki Augusto Pinochet diktatörlüğü altındaki 1973 ile 1989 yılları arasında 3000 civarı kişinin, Arjantin’deki Jorge Rafael Videla diktatörlüğü altında ise 1976–1983 yılları arasında yaklaşık 13 bin kişinin kaybedildiğini düşündüğümüzde, yukarıdaki rakam gerçekten tüyler ürpertici. Adalet ve Barış Komisyonu Başkanı, özellikle Antioquia, Putumayo, Magdalena, Arauca ve Casanare bölgelerini yakınları tarafından yapılan ‘evinden alınıp bir daha geri dönmeyenlerin’ başvurularının en yoğun olduğu yerler olarak

nitelendirdi. Ayrıca, Adalet ve Barış Yasası çerçevesinde yapılan bu başvuruların, paramilitarizme karşı mücadelede önemli olduğunu ve ilgili kurumların kayıpların bulunması hususunda etkili olabileceğini vurguladı. Suç işlendiğinde suç işleyenin orada olduğunu kanıtlaması, kurbanların ailelerinin bu kişilere ne olduğunu öğrenebilmesi ve devamında bir tazminat vb. talebinde bulunması bu hükümette neredeyse imkânsız görünüyor.

Dipnot: Kolombiya’da Voz Gazetesi yazarı Camilo Raigoza tarafından kaleme alınan bu yazı Canan Ateş tarafından çevrildi.

Tayland’da ipler kopma noktasına geliyor



Tayland, hükümetin istifa etmesi talebi ile başlatılan eylemler nedeni ile iç bölünmeye doğru giderken, Başbakan Somchai Wongsawat istifa etmeyeceğini açıkladı.

Muhalefet güçlerinin, hükümetin istifa etmesi ve seçim yasasında kapsamlı değişiklikler yapılması için 26 Ağustos’ta başlattıkları eylemlerde tansiyon yükseliyor. İkinci aya giren protesto eylemlerinde yer yer polis ile eylemciler arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Eylemlerin başından bu yana çıkan çatışmalarda bir kişi ölüren, yüzlerce kişi yaralandı.

Sıkı yönetim silahı işe yaramadı

Kitlesel protesto eylemleri nedeniyle otoritesi sarsılan hükümet, ilan ettiği sıkı yönetimin işe yaramaması üzerine ülkedeki olağanüstü hal kararını

Muhalefet liderleri vatana ihanet suçlamasından beraat ettiler

Hükümeti devirmek amacıyla muhalefet güçlerinin kurdukları Halk İçin Demokrasi İttifakı’nın 9 lideri, polislin yönettiği vatana ihanet suçlamasından

dan beraat etti. Muhalefete yakın duran Tayland Yüksek Mahkemesi, muhalefet liderlerinin vatana ihanet suçu işlediklerine dair bir delilin bulunmadığına, bu kişilerin yasadışı eylem suçlaması ile yargılanabileceklerine karar verdi. Muhalefet liderleri bu suçlamalar nedeni ile aldıkları hapis cezasından ise kefalet ödeyerek kurtuldular. Gösterilerin sürecini açıklayan Halk İçin Demokrasi İttifakı, taleplerini kabul ettirmekte kararlı olduklarını açıkladı.

2001 yılında Başbakan seçilen iş adamı Shinawatra, yolsuzluk yaptığı ve monarşiye saygısızlık ettiği suçlaması ile 2006 yılında muhalefetin destekelediği askeri darbe ile devrilmişti. Darbenin ardından İngiltere’ye sığınan Shinawatra yanlıların, 2007’de yapılan ilk seçimleri kazanarak hükümete gelmesi ile ülkede ipler yeniden gerilmişti.

YÖNELİM

— Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Mali kriz yayılıyor, emperyalistler tedirgin

Geçtiğimiz yıl ABD’de başlayan ve giderek derinleşen mali kriz tüm dünyayı sardı. ABD’den sonra, AB, Asya ülkeleri, Rusya krizi kapısında gördü. Kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı krizi aşmak için, yine bu sistemin başını çeken ABD, 850 Milyar dolarlık bütçeyi kongre ve temsilciler meclisinden geçirdi, merkez bankası olan FED, faizleri indirdi, piyasaya müdahale etti. Faiz oranını yüzde 0,5 indirerek yüzde 1,5’e indirdi. Avrupa Merkez Bankası yüzde 4 olan faiz oranını yüzde 3,75’e, İngiltere Merkez Bankası yüzde 5 olan faiz oranını yüzde 4,5’e ve İsveç Merkez Bankası yüzde 4,75’e Çin Merkez Bankası ise faiz oranını 0,27 baz puan düşürerek, yüzde 6,93’e indirdi.

Emperyalist sermayeyi ve piyasalarını korumakla varlığını anlamlandıran devletler, yaratılan krizi aşmak için bütün olanaklarını sefer ediyor. ABD’nin 850 milyarlık kurtarma paketi, FED’in faiz indirimi, bankalara devletin el atması mali krizin yayılmasına etki etmedi. Aksine hızla tüm dünyaya yayıldı. Dünya borsaları tarihi düşüşler yaşarken, çoğu iflas ederken, bankalar tek tek batarken bunun reel ekonomiye sıçramaması için emperyalist devletler tek vücut olup hummah bir şekilde çözüm paketleri patlatıyorlar. Olağanüstü toplantılar alan ekonomiye hâkim devletler fonlar oluşturuyor, bütçelerini, batan finans kurumlarına deviriyor. Emperyalistlerin sömürü, borçlandırma ve tahsilât kuruluşları IMF, DB, emperyalistleri krize karşı uyarıyor, nasıl tedbir alınmalı gerektiği telkininde bulunuyor, krize karşı birleşmeleri noktasında çağrılar yapıyor. G7 (ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada ve Japonya) devletleri finans sisteminin yeniden düzenlenmesi için ekonomi bakanları ve merkez bankaları yöneticilerini Washington’da topladı.

Dünya borsaları düşüş yaşıyor, bankalar batıyor

ABD’den sonra AB, Japonya, Çin, Brezilya, Rusya borsaları ciddi düşüşler yaşadı. Rusya’da MİCEX Endeksi yüzde 14 değer kaybetti. Çin borsasında yüzde 3 oranında bir değer yitimi oldu. Tokyo borsası yüzde 9,4 değer kaybına uğradı. İngiltere, bankalarının gecelik işlemleri için 10 milyar dolarlık bir paket sunmak zorunda kaldı. Hollanda, Fransa, Almanya, Danimarka, Belçika, İsveç, İsveç, bankalarına el koydu. İngiltere dört bankaya (Royal Bank of Scotland, HBOS, Lloyds TSB, Braclays) 500 milyar sterlinlik devlet yardımı sağladı. Batan bankalar ayakta kalan bankalara satılıyor. İzlanda, Başbakanın ağzından topyekün bir iflasın eşiti geldiğini duyurdu. İzlanda’nın yardımına Rusya 4 milyar Avro’luk yardımla koştu. Ülkemiz de krizden nasibini alıyor. İMKB, dünya borsalarıyla paralel bir düşüş yaşıyor. Şirketler bir bir kapanıyor. Sanayi üretiminde ciddi bir düşüş yaşanıyor. Bunun üstüne ülkemiz hâkim sınıflar krizden hiçbir şekilde etkilenmeyeceklerini, güçlü bir ekonomiye sahip olduklarını, önlemlerinin olduğunu, IMF ile gerekirse anlaşma yapacaklarını olmadı kriz vurursa; işçi-emekçilerin, üzerinde alın teri olan primleriyle yani işsizlik primleriyle buna karşılık vereceklerini aymazca diyllendiriyorlar. Cari açığıyla, ABD ve AB ekonomisine bağımlılığıyla, ithalat bağımlılığıyla, en yüksek faiziyle, istihdam sorunuyla, 500 milyar doları aşan borcuyla, özelleştirme ve yabancı sermayenin getirdiği sıcak parayla zaten bir kriz yaşanıyor. Dolayısıyla krize, krizin etkilenmesine gerek kalmadığı ülkemizde; ama emperyalistlerin doğurduğu krizin fatura edileceği saldırılar önümüzdeki günlerde özellikle ülkemiz ve ülkemiz gibi emperyalizme bağımlı ülkelere kendisini yakıcı bir şekilde hissettirecek.

AB tedirgin; mali krize karşı ortak bir AB planı çağrısı

Gün geçtikçe derinleşen mali krizin etkisiyle borsalarda düşüş, yatırım ve finans bankalarında iflaslar yaşanırken AB devletleri etkisini krize karşı önlem almanın telaşına girdi. Avro bölgesini oluşturan 15 Avrupa Birliği ülkesinin liderleri Paris’te acil toplanarak, bankaların kurtarma zıvesi gerçekleştirdi. Zirvede, banka borçlarına devlet güvencesi, bankalara doğrudan yardım, riskli varlıkların karı devlet tahvilii sunma konusunda anlaşmaya varıldı. İngiltere Başbakanı Gordon Brown bir açıklamada yaparak kriz karşısında Avrupa Birliği’nin ortak bir bankacılık planına ihtiyaç olduğunu belirtti. Benzer bir açıklamayı Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy yaptı. Almanya’nın itirazı üzerine ortak bir AB kurtarma planı oluşturulamamıştı.

Yapılan zirvede ortak bir planda karar kılınması ve krizin giderek derinleşmesi üzerine Paris’te, daha kapsamlı bir planın hayata geçirileceği ve kurtarma paketlerinin açıklanacağı olağanüstü bir zirve daha gerçekleştirdi. AB ülkelerinin anlaşılkları üç aşamalı planda, finansal sistem içinde para akışını sürdürebilmek, bankaların sermayelerine katkı yapmak ve şirketlere kredi açabilmek için “kurtarma paketleri” belirlendiler. Böylece ABD’nin açıkladığı paketle birlikte Emperyalistler krizlerine karşı 3,5 trilyon dolarlık bir bütçe ayırmış oldular.

Devletlerin sermayeyi düzenleme hareketi: “Kurtarma paketleri”

Finans krizini ve yatırım bankaları kurtarmak için ABD, 850 milyar dolarlık bir kurtarma paketi hazırlamıştı. Almanya, mali krizden olumsuz etkilenen bankalar ve diğer mali kuruluşlar için 470 milyar Euro’luk bir yardım paketi hazırladı. İngiltere’nin açıkladığı paketin büyüklüğü 400 milyar sterlini (691 milyar dolar) buluyor. Fransa, 360 milyar Euro’ya kadar yardım yapacak. Bankalara vereceği garantinin limiti 320 milyar. Avusturya, bankacılık sistemine 100 milyar Euro’luk kaynak sağlayacak. Norveç’in Kurtarma paketinin büyüklüğü 350 milyar kron (57,4 milyar dolar). İtalya, 20 milyar Euro’luk kurtarma paketi hazırlayacak. Portekiz 20 milyar, İspanya 30 milyar Euro bütçe ayıracak, Hollanda 20 Euro’luk bir fon oluşturacak, Rusya da finans krizine karşı 86 milyar dolarlık iki önlem paketi açıkladı.

Sermayeye para, işçilere işsizlik, yoksullara açlık akıyor!Mali kriz derinleşiyor den-se de bu krizden etkilenecek olanların ya da yaşanan krizin işçilere, köylülere, emekçilere, kasacası yoksul emekçi kesimlere fatura edileceği, geçmişin tecrübeleriyle de bilinen bir gerçek. Emperyalistler yarattıkları krizlerin aşmak, böylece sistemlerinin bekası sağlaman için birleşerek, emekçilerden sömürdükleri paraları kullanırken öte yandan bunu telafi etmek için yoksul halklara saldırı planlarını da çizmekte. Bunu için şimdiden işe başlanılmış durumda. Sermaye sistemi kendisi için potlaç töreni yaparak paralarını meydana sererken binlerce işçi “kriz” bahanesiyle işten atılıyor. Dünya otomotiv devlerinden Ford şirketinin sahip olduğu Volvo Cars’tan yapılan açıklamada, talebin düşmesi nedeniyle İsveç’te 2000 ‘mavi yakalı’ ile 700 ‘beyaz yakalı’ işçiyi, işten çıkaracağını belirtti. Yurt dışında ise, 600 işçinin işine son verecek. Aynı şekilde Bilgisayar devlerinden Hewlett-Packart (HP) dünya çapında “yeniden yapılanma” adı altında Almanya’da 1400 işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. Önümüzdeki günlerde işten atılmalı, ücret düşüklüklerinin, hak gasplarının, yıkımların, yoksulluğun daha da yoğunlaşacağı gün gibi ortada.

Tehlikenin farkında mısınız?

Emrah Cilasun

Öyle anlaşıyor ki, devrimin cephesi, yönetici sınıflardan evvel hem kendilerini hem de, halk kitlelerini seçim sath-ı mahaline sokmuşlar.

Açık söylemek gerekirse bu bir salgındır.

Ve bu salgın, Uluslararası Komünist Hareket'in sırtındaki kam-burlardan birini teşkil etmektedir.

Bir tek Lenin'in partisi, 1900'lerin başlarından, Birinci Cihan Har-bi'ne kadar yeraltında çalışıp gelmiştir, o son derece özgül or-tamdaki Duma seçimlerine.

Ve o tecrübeden sonra, dünyada bütün revizyonistlerin, opor-tünistlerin ağzlarına pelesenk olmuştur şu sözler: "Bunların hepsi taktiktir ve tabi ana rotamız devrimdir."

Buyrun size tarihten bir demet revizyonist misal.

Fransız Komünist Partisi'nin anlı şanlı lideri Thorez, seçimlere girdiği gün dahi, proletarya diktatörlüğünden bahsediyordu.

Doğu Perinçek, 70'lerin ortasında yasal partisi TİLKPi kurarken, hâlâ, proletaryanın önderliğinde bir devrimden bahsediyordu.

Haydar Kutlu TBKP'si yasallaşmak için didinirken bile komünist ünvanını bir tarafa bırakmıyordu.

(Alo? Bu bir demet misal, sizlere, 2008'in dünyasında kimi parti-leri ya da şahsiyetleri hatırlatıyor mu?)

Bugün Marksizm üzerine yaptığı teorik çalışma ve yürüttüğü münakaşalarla, Uluslararası Komünist Hareket'te, müstesna bir yeri olan Bob Avakian'ın (Abooo! Amerika'dan Marksist de mi çıkarmış?) şu sözlerine gelin hep birlikte kulak verelim:

"Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun'da bir yerde: 'Tanrıya şükür Rusya'da bir parlamento mevcut değil' demişti. Burada anlatıl-mak istenen, bu parlamentolara uzun bir süre sahip olursanız ve işçi temsilcileriniz olmaya başlarsa, bu durum proletaryanın ve devrimci hareketin boynunda asılı bir değirmen taşı haline gelir. "Çoğu yerde parlamentonun olmaması gerçekten de bir nevi tannıya şükredilecek bir durumdur" der." (Bob Avakian, "Conquer The World? The International Proletariat Must And Will", Revolution, No 50, 1981.)

Avakian'ın "değirmen taşı" tasvirini, coğrafyamızdan bazı em-salleri göz önüne getirerek anlamaya çalışalım.

Mesela 70'ler Türkiye'sine bakalım.

Devrimci mücadelenin dorukta olduğu, yanı başımızda İran Şa-h'ının devrildiği, ezilenlerin, kelimenin tam anlamıyla Edirne'den Kars'a, hop oturup hop kalktığı ortamda dahi, yönetenlerin şe-ke-re batırılmış kurşunları, devrimcileri can evinden vurmaktaydı.

O yıllarda CHP iktidarı, Tuncay Mataracı'nın Gümrük ve Tekel Ba-kanlığı'na, sol fraksiyonların kadrolarını, adeta, istif etmekteydi.

Aynı dönemde, vaktiyle, Öğretmen Okulları'ndan atılmış dev-rimci öğrenciler, altı aylık kurslar sonucu direkt öğretmen kad-rusuna alınmaktaydılar.

Terzi Fikri (Fikri Sönmez) Fatsa'da, Mehdi Zana Diyarbakır'da, ba-ğimsız Belediye Başkanları olarak seçimleri kazanmaktaydılar. (Bu dönemin detaylı incelenmesi gerekir. Konuyu merak eden-ler için şimdilik önerebileceğim iki kaynak şunlardır: Seza-i Sangölu, Nar Taneleri, İletişim Yayınları, 2005, İstanbul. Mehdi Zana, Bekle Diyarbakır, Doz, 2000, İstanbul.)

Tabii kazanılan Belediyelerin çayısından danışmanına kadar tüm elemanlarını devrimciler teşkil etmekteydiler.

Anlatılan bu tarihe şimdi dönülüp, serinkanlı bakıldığı taktirde, üzerinde önemle durulması gereken bir yaşam biçiminin, alış-kanlıkların ve tüm bunların beraberinde ise kaçınılmaz olarak ideolojik aşınmaların varlığını görmemek, en kibar tabirle, bü-yük bir saflık olur.

Bakanlık kapısından geçip kadrolu olan veya öğretmenlik mes-leği tasdiklenen bir devrimcinin, o yıllarda, gönlünün derinlikle-rinden geçen CHP'ni tekrardan seçimi kazanmasıdır. Aynı şey-leri belediyelerde de istihdam edilmiş devrimciler için düşün-mek pekâlâ mümkündür. "Değirmen taşının" Türkçe karşılığı burada aranmalıdır.

O nedenle böyle bir çıkmaz sokağa girildikten sonra, ister se-çimler boykot edilsin ya da edilmesin hiçbir önemi yoktur.

Bilakis, yönetici sınıflar mükemmel bir oyalama oyununu baş-latmışlardır.

Mesela, bakanlıkta çalışan devrimci, bakanlığın MHP'lilerin eli-ne geçmemesi için mücadele ederken, belediyede çalışan dev-rimci ise, merkezi hükümetin finans vanalarını kapatması kar-sısında belediye'nin günlük hizmeti sunabilmesi için yanıp tutu-şacaktır.

Günümüzde, belediye demenin ihale demek olduğunu bilme-yen kalmadı.

Eski devrimci yeni inşaat şirketi sahiplerinin, mesela, Nurettin Sö-zen, Gürbüz Çapan, Doğan Taşdelen, Murat Karayalçın dönemle-rinde nasıl palazlandıkları hatırlanabilir. Bugün de durum farklı değildir. Hatta bir de yeni nemalanma yollarının varlığı düşünö-lecek olunursa... AB fonlarından, azınlık inançları için, doğayı ko-rumak için ya da kültürel etkinlikler için alınan paralarla yeni alışkanlıkların, yeni/eski geleneklerin yolları döşenmektedir.

Kimse kimseyi kandırmasın.

Bu diz boyu rezilliğin devrimle ne alakası var?

Hakikaten, tehlikenin farkında mısınız?



YILANLAR AÇ

Hüseyin Akar

Bodrum'dayım, aylardan ağustos ,hava sıcak mı sıcak, ter üstüne ter... Önceleri ter bastığında düş üfkum genişler, kendimi daha çok çocukluğumun geçtiği Bedro-Sülbüs dağları eteklerinde ki yaylalara, koyaklara atar, çocuk yüreğime sığındım. Bu zirvelerde ufak bir esintide beli bükülen, narin bedenli "ruves" (ışkın) veya yamaçlar-dan yukarıya çıktıkça ısıltısı uzaklara yanı-syan sini büyüklüğündeki "sıtı kunkori" (man-tar) toplar, ya da tehlikeyi sezince halay du-ruşuna geçen "pezkov"ları (dağ keçisini) sey-re daldardım. O da olmadı, bin bir çeşit canlı bittki ve hayvana ev sahipliği yapan Munzur Vadisi'ne inip Munzur'un beyaz köpükler so-luyan coşkulı suyunda sıvışan alabalıkları iz-lemeyi düşler, serinlerdim...

Son yılların bu aylannda her nedense civık bir hüznün basar beni, duygularım depresir kendi kendime içlenir oldum. Çoğu kez, er-ken çöken karanlık gecelerin karabasası yığı-lır üstüme, elim kolum bağlı kalakalıyorum. Aşınası olduğunu sandığım bu yerlerde ko-şmak istiyorum koşamıyorum, gitmek istiy-o-rum gidemiyorum. Çocukluk yıllarımda üstü-ne çıkıp uzaklara haykırdığım, altına girip ba-nndığım, sırtımı dayayıp soluklandığım ko-yaklar da yar olamıyor. Garip, bir ter basıyor, ummanlaşan bu tuzlu suda kulaç da atılmı-yor, hâsılı bir çıkmaz, bir olumsuzluğun girda-bında debeleniyor insan. İçine düştüğüm za-man tüneline yön arıyorum bulamıyorum. Ayagım kayıyor arka üstü düşüyorum. Bu kez tutunduğum tarih basamağı M.Ö. 4350. Fırat ve Dicle'nin yaşam bulduğu Ahura Maz-da'nın bu kutsal toprağına Zervan tanrının iki oğlu hâkim. Bunlardan biri bereket ve ışıık sa-çan Hürmüz, diğeri ise kötülük ve ktlık saçan Erihman.

Hürmüz, dünyaya, kendi yerine yüreğini sev-gi doldurduğu Zerdüş'tü gönderir, Zerdüş'te Hürmüz'e oğul ve kızlarını verir. Buna alınan Erihman, iyilerle asırlar sürece bir savaşı başlatır.

Tüm iyiler ve iyiliklere, Zerdüş'tün soyuna fir-

tınalar kopartır, gökten taşlar yağdırır, Medya coğrafyasındaki yaşamı çekilmez yapar. Bu-nunla da yetinmez, içindeki nefret ve kötö-lük zehrini Kral Dehak'ın beynine aktır ve onu bir bela olarak Asur ve Med halkının üs-tüne salar. Dehak'ın beynindeki ur, her iki omzunda birer yılan olarak çıkar. Yılanlar açınca Dehak'ın beynini kemirir, acı dayanılmaz olur. Dehak ölümcül bir hastalığın pençesine düşer. Dönemin doktorları yılanların doyması (acı-nın dimesi) için günde iki genç beyni salık verir. Böylece Med halkı, her gün iki gencini saraya kafası kesilmek üzere göndermek zo-runda kalır. Gençler tükendikçe Fırat, Dicle ve Mezra Botan'ın hali perişan, içler acısı olur. Ölümleri aza indirmek için Armeyal ve Gor-meyel adında iki açşı saraya sızdırılır. Bunlar getirilen gençlerden birini dağa kaçırır ve onun yerine bir koyun beynini diğer beyne karıştırarak yılanları doymaya başlar.

Bu dağa kaçınlan çocukların Kürtlerin ataları olduğu söylenir. Halka yapılan zulme ayakla-nan demirci Kawa, bunları özgürlük ateşini yakmak için eğitir ve bir ordu kurar.

Sıra Kawa'nın 17. çocuğuna gelince, demirci Kawa önüne yeşil, san ve kırmızı renkten peştemalını takar, yanına da örsünü alır, oğ-lunu kendi eliyle teslim etmek ister. Kawa Kral Dehak'ı yanında görünce örsünü kafası-na indirir. Dehak ayaklarının altına yığılınca, Kawa peşte malını çıkarır, saray burcuna asar. Saray burcunda yeşil, sarı ve kırmızı rengi gören hazırlıklı halk, Kral Dehak'ın sara-yını işgal eder. Bu özgürlük ateşi diğer ülke insanlarını da aydınlatır.

Bu bir Kürt efsanesinin özeti. Bu efsane Kürt-lerin ilkel yaşam biçimindeki değişmezleri sergiliyor.

Kürt coğrafyasını paylaşan devletlerin, Kürt-leri özgürlük hakkı olan çağdaşlık, insani hak ve hukuku, toplum bilincinden hep yoksun bırakmıştır. Dolayısıyla Kürtler ilkel örf ve ge-leneklerini sürdürmeye yönlendirilirken, "aşı-retlilik" geleneği de bugüne dek devam ede-gelmiştir. Tarihte de görüldüğü gibi, Kürt li-

derleri devamlı yönetici güçlerle bir "anlaş-ma" içinde olmalarının sürekliliği hep korun-maya alınmıştır. Türkiye'de yerleşik 20–25 milyon Kürt varlığına karşı, Kürt liderliğini, "Irak'lı yarım milyonu bulmayan bir aşiret ağasının ipoteğinde tutmasına karşı, liderin-de bu ülkelerde kurulacak Kürt partilerinde gizli yönetici eleman bulundurma" kolaylığı teslimiyetçiliğin diğer bir adıdır. Teslimiyette: yalan dolan, hile komplo, hainlik, özetle "Eh-ri-man" ruha bürünmektir. Çoğu Kürt aydınının yanlışları ve "güçlünden" yana tavrı, ikili oy-nama, hainliklere suskunluğu, "Kürt'ü, Kürt'ün kurdu" yapmıştır. Anlaşmalı sınır öte-si hareketler, Türkiye'deki yüz bin "köy ko-rucusu"nun kendi soydaşına karşı silahlan-masının başka bir açıklaması olamaz. Dr. Şı-van ikili oynamayı reddettiği için 71 Ağus-tos'unda (işkencede) öldürüldü. Başka bir söylemle:

Yılanlar aç
Taşı çatlatan çığlık / dinmeyen sızı
Kanayan yara / kimiksiz bir halk
Coğrafyasıyla paramparça
Yeşil / sarı / kırmızı
Buyurgan toprak

Yılanlar aç / omzunda Dehak'ın
Her gün doğumunda / iki genç beyni
Dayanamaz halk / çatlar sabır taşı
Ninawa'lı Kawa'nın / özgürlük ateşi
Eritir dağı taşı / örsü ile de Dehak'ı
renği gören hazırlıklı halk, Kral Dehak'ın ara-yını işgal eder. Bu özgürlük ateşi diğer ülke insanlarını da aydınlatır.

Öyle veya böyle / Kürt ya da Türk
Silahlı veya silahsız "şehit" ya da dağlı biri
"üniter" veya "ulusal" / laik" olsa ne yazar
Hedef taze beyinler / günde onlarca can
Dicle, Fırat, Mezopatamya / seçilen yöre
Taşıdılar bu güne zulmü / ettiler töre
Buyurgan toprak diyanında
Dehak'ların omuzlarını da / yılanlar aç
"Bedro-sülbüs şakağında açan karanfil

(u)şun gücü
inancın solmaz yüzü
Umutun gözündeki acı
Şıvan
Mertliğin yığıldığın andı / Dersim'in
Munzur'a attı kırk taş
Coştı dicle Fırat
Mezopotamya ana / avrat
Davanın bu özveren adanmış
Yarayı sarmak / akan kanı durdurmak
"Soreş" uğruna / "Sorek"e sadakat

Özgür olamaya bir irade / heyhat
Aşiret ağası / inanç mollası / ulusal ebe
Aşiretine dek milliyetçi / işgalcisine gebe

İstenen beyin / davanın özveren adanmış
İyilik sembolü / diğer bir kot adı "feridün"
Elit bir beyin ve ölümüne cesur / der ki
"Kafatasım duvar değil beynime
Hain olamam / ilmik geçse de boynuma"
İşgalci kral Dehak / Kürt lider Ehriman
Kaçışır / soyuna öten keklikler / kalır yalnız
Vurulur şıvan / doğuşunun tan yerinden
Yersiz / yurtsuz / hukuksuz / şeriat ilinde

Kürdün kürde kıyımı / sıradan vahşet
"hain" olmadı diye en elit adamını katlet
Soydaş-yoldaş ihaneti / eş-dost vefasızlığı
Önemli olan özgürlük / ne için öldüğü

Yalnızlığın soluğu Şıvan'ın / ilk değil ölümü
Dersim 38 katletti / dedesi ile 54 yakınıni
inciten / gafil işkenca / hem de canicesi
Ölmedi Şıvan / ettiler kurda kuşa yem

şimdi katillerin vicdanı kelepeçli / dilleri lal
işgalci ilinde bulunmaz / insanlık / ne de hak
Aç yılanlara teze beyin arama zulüm / köle-lik
Buluncusuz / nefes akmak / oldu "yaşamak"

Sosyalist Amerika, kapitalist Çin

Gündoğdu Gençer

"Ölmüş olduğum söylentileri fazla abartılıdır"
Mark Twain
Amerika'da başlayıp tüm dünya-ya yayılan mâli krizi kapitalizmin öldüğü biçiminde yorumlayan hüsnükuruntu sahipleri var. Ay-nen Sovyetlerin göçüp gitmesiyle sosyalizmin tarihin sayfalarına gömüldü-ğünü sağır sultan bile duysun diye avaz avaz tüm dünyaya haykıran hüsnü kurun-tu sahipleri gibi.

Yarın devletin ne yazık ki kapitalizmi, onun uzantı-sı emperyalizmi ve bunun yeni pazarlama adı olan "yeni dünya düzeni"ni eleştiren-ler bunu bilimsel olmaktan çok duygusal düzeyde yapıyorlar. Oysa kapitalist dün-yanın kaldıraçlarıyla oynayan büyükbaş-lar –sözüm Beyaz Saray'daki gerzekten dı-şarı- sosyalizmi, Marksizm'i kendine sosy-alist diyenlerden çok daha iyi biliyorlar. 1960'larda, 70'lerde Türkiye'deki taze sos-yalizm tartışmaları sırasında düzenin mu-hafızları ekonominin büyük bir bölümü-nün devletin elinde olmasına değinerek "Türkiye zaten sosyalist" gibisinden hârika keşiflerde bulunuyorlardı. ABD Meclisi'nde 700 milyar dolarlık "kendileri milyonlarca dolar ayıklık, on milyonlarca dolar prim-ler alırken batırdıkları milyarlık şirketleri kurtaralım" paketi tartışılırken milletveki-linin biri "bu ekonomik sosyalizmdir ve Amerika'nın ruhuna aykırıdır" gibisinden bir cevher yumurtladı. Hani utanmasa Bush oğlu Bush'a komünist diyecikti adam. "Seçimler birşeyi değiştirebiliyor olsa yasaklanırdı" sözünü hatırladım.

"Eğer devlet kapitalizm için bir engel oluş-tursaydı şimdiye dek mutlaka ortadan kaldırıldı" dedim ve seçimle başa geçen Allende'ye, Chavez'e, Morales'e, Hamas'a "demokrasisever" batının tepkilerini hatırla-dım. Devlet kapitalizme aykırıysa ne-den hâlâ var? Her solukta devlet müda-halesinden yakanın, herşeyi özelleştirme-ye çalışan, devletin görevinin "deregulati-on" (yani yönetmeliklerin, kuraların kaldı-rılarak kapitalizmin dilediğince at oynat-masını) savunular neden bu devlet de-nen "canavar" ortadan kaldırmazlar aca-ba diye düşünen bir tek ben miyim de-dim. Bu sorunun yanıtı elbet geçen hafta ABD Meclisinin onayladığı 700 milyar do-larda yatıyor. Devlet olmasa bu 700 mil-yar doları kim toplayıp o şirketlere aktara-cak? Devlet olmasa kim Amerikan halkını yalanlarla kandırıp 4000 küsur evlâdını Irak'ta ölüme gönderecek, Amerikan hal-kından topladığı vergilerle (şu ana kadar) 590 milyar dolar harcayacak, bu vergileri silâh ve petrol şirketlerine peşkes çekecek? (Yalnızca 2007 yılında ABD'nin Irak'taki harcaması her Iraklı başına 5,000 dolara –kişi başına ortalama gelirin 3 katı-na- geliyor.) Devlet elbette olacak ki bun-lar yapılabilsin. Sorulması gereken soru devletin olup olmaması gerektiği değil, devletin iplerinin kimin elinde olduğudur. Kapitalistlerin ezbere bildiği Marksist ku-rama göre devlet, hâkim sınıfların hâkimi-yetlerini korumak ve sürdürmek için oluş-turulmuş bir üstyapı kurumdur. Ve an-cak sınıf çelişkileri ortadan kalktığında ko-

münizm kurulacak ve devlet ortadan kal-kacaktır. Pembe gözlüklü sosyalistler bu-nun hayalleriyle avunurlarken bu arada ABD'de ve diğer benzeri ülkelerde biri Ali Veli, öteki Veli Ali, iki parti kurulur, tahtı-revalli devam eder, halk da "ah ben ne öz-gürüm, bu ne güzel demokrasi, seçene-ğim var" diyerek o ya da bu adayın peşi-ne düşer, heyecanlanır, gider oyunu kulla-nır. Amerika'da devlet, devreye girmekle, kapitalizmin sonunu getirmek bir yana, kapitalizme can simidi atmaktadır. Sarah Palin adlı geyik avcısı başkan yardımcısı adayı bir yandan bu yoz şirketlerin yol-suzluklarına engel olup orta sınıf Ameri-kan vatandaşını rahatlatacağını söylerken öte yandan –sanki orta sınıf Amerikalının vergilerini zenginlere aktarmak müdahale değilmiş gibi, aradaki çelişkiyi görmeden devletin müdahaleci olmaması gerektiğini savunabiliyor.

Tamam, Amerika sosyalist falan olmadı da Çin kapitalist mi oldu? Binlerce yıllık kültür birikiminin getirdiği pragmatizmle Çin, sosyalist hayallerin nerede çuvallamış olduğuna çok iyi parmak bastı. Sosya-lizm, insan doğasının içinde yaşanan top-lum koşulları tarafından biçimlendiğini ve bu koşullar değiştiğinde insanların bencil-liklerinin, açgözlülüklerinin, tembellikleri-nin, sömürücülüklerinin eriyip yok olaca-ğını iddia ediyordu. 75 yıllık Sovyetler de-neyimi –nedenleri ne olursa olsun- bunu başaramadı. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülüğü olduğunun bilincinde olan Çin, insan doğasını değiştirmeye çalışılmıyordu. Devletten aldığı aylığı garan-ti olan işçi, çalışmadı, yan yattı. Başa ge-çenler havyar yiyip köşklerde keyif yaptı, her fırsatta yanındakini, komşusunu sö-mürdü, ayrıcalık sağlamak için komünist partisine üye olup kartını gösterdi. Bu de-neyimin ışığında ve kapitalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişme lokomotifinin in-sanın açgözlülü

Filistinli militan, koca yürekli, isyancı ozan MAHMUT DERVİŞ

Temel Demirer

“Ölümdür şairleri
ertesı sabah ayaklandırın.”[1]

“Her sokak başında katliamlar sürüyor. Her köşede ölülerimiz yatıyor. Her duvar kana bulanmış. Günlük yaşam, yaşam hakkından ‘arındırıl’mış ve şehitlerimiz mezarlarında hiç de huzur içinde yatmıyor. Gördüklerimiz, yaşadıklarımız bir halkın direnmekten başka hiçbir çaresinin olmadığını ifadesidir” diye haykıran bir Filistinliyi, militanı, kocaman yürekli baş eğmeyen bir isyancı şairi Mahmud Derviş’i yitirdik... Hepimizin, herkesin ama en çok da dünyanın lanetlilerinin, ezilen halklarının başı sağ olsun... Mahmud Derviş dedim... Nasıl anlatmalı onu? Öncelikle isyancı “Derviş”ti; Filistinliydi; Filistin’le kaynaşan karşı hafızanın şairiydi; ve de “Filistin halkına kimlik duygusunu kazandıran şair” olarak tanımlanıyordu. Şiirlerinde işgal altında yaşamayı konu almıştı. Tıpkı ‘Kimlik Kartı’ şiirindeki şu satırlarda olduğu gibi: “Kütükte kayıtlıyım. Arabım Saçlar: Kara. Gözler: Kahverengi Özel belirtiler: Alnındaki bir çatki El ayası, deniz kabuğunun içi gibi kırmızı Uyusturur tuttuğu eli bu eller Ayrıca zeytin yağını, bir de kekiği çok severim. Arayan bulsun beni bir yitik köyde adsız yollarda unutulmuş. Tarlalarda ter döker insanlar taş ocaklarında ter döker. Özlüyor insanlar insan gibi yaşamayı.”[2]

Yaşamından söz ederken şunları der Derviş: “Çocukluğum tüm halkımın dramıyla ilişkili olarak, kişisel dramımın başlangıcı oldu. 1948 yazının gecesinde dingin bir köyde atılan mermiler, ayrım gözetmedi. 6 yaşımdaydım; zeytinliklere, sonra dağlara koşar buldum kendimi, bazen yalnızık bazen yere kapaklanarak. Korkuyla ve susuzlukla geçen kanlı bir gecedden sonra Lübnan denen ülkede bulduk kendimizi.” Derviş, ‘Beyrut Kasidesi Gölgeyi Yüksekten Övmek’ başlıklı yapıtı ile 2002 “Nâzım Hikmet Şiir Ödülü”ne layık görülmüştür. “Neşid el-İntifada” adlı Filistin millî marşının sözleri de Ona aittir. “Kekikten ve kanamış taştan O eller için Bu çığlık Unutulmuş ve yapayalnız Ahmet için Gelip geçen bulutlar Yurtsuz ve yabancı koydu beni Ve yalnız dağlar cesaret ediyor Beni bağrına basmaya Kırac bir toprakta Doğuyorum yine eski yarlardan Soluyorum toprağı Bütün ayrıntıları görünceye dek Doğuyorum yine...”

Selma Ağabeyoğlu’nun “O bir namus işçisiydi, o bir özgürlük savaşçısıydı” vurgusuyla betimlediği Derviş, henüz altı yaşında bir çocukken ayaklarına dikenleratarak, yerlere kapaklanarak kaçmak zorunda kaldı ülkesinden. Siyonist zulmün sömürgeci bir vahşete dönüştürüldüğü yurundandı. Evet Derviş, sürgünü tattığında yedi yaşındaydı. 67 yıllık ömrü boyunca sürgünler, hapishanelerin de yer aldığı siyasi mücadeleyi de şiir yazmayı da sürdürdü. Yirmiyi aşkın kitap yazıp pek çok ödül aldı. 67 yıllık serüveninde Derviş, 1941 yılında, hâlihazırda İsrail sınırları içinde bulunan Akko kentinin köylerinden El-Berva’da doğmuş; köyünün 1948 Arap-İsrail savaşı sırasında saldırıya uğramasıyla, ailesi ile birlikte köyünü terk etmek zorunda kalmıştı. Genç yaşta şiir yazmaya başlayan Derviş, ilk şiirlerini yayımladığı dönemde, El-Ard hareketinde de çalışmaya başlamıştı. Filistinlilerin yaşadığı zorlukları dizelerine taşıyan şair, El İttihad gazetesi ile El Cedid dergisinin yazı işleri müdürlüklerini yapmış,



şiirleri ve yazılan nedeniyle İsrail ordusu tarafından tutuklanmış, 1970 yılında İsrail’den sürgün edilmiş, iki yıl birçok Arap ülkesinde dolaşmış. Yirmiden fazla dile çevrilen Filistinli şair, 2003 yılında uluslararası Nâzım Hikmet Şiir Ödülü’ne de layık görülmüştü. Birçok şiiri Arap besteciler tarafından bestelenen Mahmud Derviş’in adı, 2006 Nobel Edebiyat Ödülü adayları arasında yer almıştı. Mahmud Derviş’in Türkiye’de basılan şiir kitapları arasında Zeytin Yaprakları, Filistinli Sevgili, Gecenin Sonu, Uzak Bir Sonbahar’ın Hafif Yağmuru, Celile’de Kuşlar Ölür, Düşünler, Uykudan Uyanıyor Sevgilim, Yedinci Deneme bulunmaktadır. Derviş, 1982 Eylül’ünde Sabra-Şatilla’da yaşananların ardından Beyrut Kasidesi’ni yazmıştı. “...Ey kızım seviyorduk seni Şimdi yüksek suskunluğu bekliyoruz Huş ağacından süpürgeler taşıyoruz Üstümüzde örkeyse dağıtınız... dağıtınız Ah ondan... ne diye avuçlamadık göbeğini ufkun Her uzanışında ellerini Bizi boğmaya yeltendiğinde

Beyrut yok

Sırtımız önümüz denizin sırları yok Kanımızı yitirene kadar evet Anıların sözcüklerini yitirene kadar

Ancak söylerim şimdi yok O son bombardımanda yok O yer çukurda başka bir şey kalmadı yok O ruh içinde kalmadı yok Beyrut yok...”[3] diye haykıran bu kaside ile 1984’te de dönemin Sovyetler Birliği’nde ‘Lenin Ödülü’nü almıştı. * * * * *

O sadece Filistin’in değil, mücadelecî mazlum halkların kahramanlarındandır. Ve sömürülen, kurşunlanan halkların gür sesi olmuştur... Hasılı “Onu anlamak için Arapça bilmek gerekmiyordu...”[4] Çünkü O dünya edebiyatının önemli ve namuslu bir yazarı, Filistin şiirinin önde gelen şairlerindendi... “Şiir tecrübe ve sürgündür” diyen Mahmud Derviş’in “Filistin halkının nefesi, sürgünün ve aidiyetin en önemli tanığı” diye tanımlandığı herkesin malumudur... Hâkikaten Derviş, daha ilk gençlik yıllarında yazdığı

ilk şiirlerinden itibaren, yarım asırlık edebiyat serüveni boyunca İsrail’e karşı özgürlüğünü arayan Filistin’in yaşadığı savaşların, sürgünlerin, baskı ve cınayetlerin tanığı ve kurbanlarından biri oldu. Sayısı yirmiyi aşan şiir ve deneme kitaplarında ele aldığı pek çok tema içinde özellikle bu tanıklığıyla tanınan bir edebiyatçıydı. Arap şiirinin köklü geleneğinden beslenen epik yapıtlarıyla, kendi şiirini kuran Mahmud Derviş, siyasetin içinde de yer aldı. BBC’nin Ramallah’taki muhabiri Alim Makbul, Derviş’in sadece bir şair değil, aynı zamanda bir filozof ve aktivist olduğunu hatırlatıyor. Sosyal sınırları, nesilleri aşan bir popülaritesiyle Derviş konusunda yakın arkadaşı olan Filistinli siyasetçi Hanan Aşrafi de şunları diyor: “Bugüne hiçbir Filistinlinin yapamadığı yollarla, Filistinli olmanın ne anlama geldiğini anlattı. Hepimizin hissettiği duyguları, işgal altında yaşamı tasvir etti. Bunlar soyut duygular ama biz bu duyguları her gün yaşıyoruz.” Yine “Mahmut Derviş Filistin’in Nâzım Hikmet’idir,” diyen Bereket Kar Derviş’in ardından şunları ekliyor: “Şair kimliğiyle ön planda olsa da Filistin Kurtuluşu için mücadele etti. Derviş Filistin’in Nâzım’ıdır. Ona yapılan yasaklamalar buharlaştı ve bugüne Arap edebiyatının en büyük şairidir.” Ancak unutulmamalıdır ki dünyada çok sevilen bir şair olmasına rağmen Derviş, Arap ülkelerinde yıllarca dışlanıp yasaklanmıştı. Çünkü Arap yönetimlerinin uzlaşmacı tavırını kınayıp, onları Filistin mücadelesine zarar vermekle suçluyorlardı. 1988’de Filistin’in bağımsızlık deklarasyonunu yazan ve yıllarca Filistin Kurtuluş Örgütü’nün yönetiminde yer alan Derviş, bu görevinden 1993’te, Oslo anlaşmasını protesto etmek için ayrılmıştı. * * * * *

Toparlarsak: “Ars artis gratia”[5] saçmalığının radikal bir tekdibi olarak Mahmud Derviş, ana dilinde, halkının kalbinde yerini aldı. Şiirin ve şairin ölümsüzlüğü böyle bir şey olsa gerek... Bu nedenle O: Halil Cibran’ın, “Şiir çokça sevinç ve ızdırıp ve hayrettir, biraz da sözdür”; F. Nietzsche’nin, “Ancak bilinçli ve istençli olarak yalan söyleyebilenler - ki bunlar sadece şairlerdir- doğruyu söyleyebilir”; Pablo Neruda’nın, “Biz şairler nefretten nefret ederiz ve savaşa karşı savaşırız”; Ludwig Feurbach’un, “İstirapların en büyüğü, eğer yanıtı yoksa, şiirin kaynağıdır”; Petrarca’nın, “Benim çaba göstererek yazdığım şiiri, okurun çaba göstermeden anlamasını istemem”; Metin Demirtaş’ın, “İyi şiir kendini ezberletir,” deyişleriyle betimlenmeyi, bileğinin yüreğinin hakkıyla kazanmış bir devrimci ozandır... * * * * *

Gelin, O Filistinliyi, militanı, kocaman yürekli baş eğmeyen isyancı şairi, Mahmud Derviş’i, kendi dizeleriyle, ‘Filistinli Sevgili’ dizeleriyle uğurlayalım: “Gözlerin bir diken yüreğe saplanmış, sevilen, işkencesine dayanılamayan. Gözlerin bir diken, rüzgârdan koruduğum, acıların, gecelerin, derinlere sapladığım. Kandiller yanar ışığınla, geceler dönüşür sabaha. Bense unuturum birden, - göz rastlar rastlamaz göze-, yaşadığımız bir vakitler kapının ardında yanyana. (...) Gözleriyle Filistin, kollardaki, göğüslerdeki dövmelemlerle Filistin, adıyla sanyla Filistin. Düşlerin Filistin’i ve acıların, ayakların, bedenlerin ve mendillerin Filistin’i, sözcüklerin ve sessizliğin Filistin’i ve çığlıkların ve doğumun Filistin’i, taşıdım seni eski defterlerimde ateşi gibi. Kumanya gibi taşıdım seni gezilerimde. Koyaklarda çağırdım seni bağra bağra, inlettim senin adına koyakları: (...)”[6]

N O T L A R

[1] Esmer Dergisi, No-44, Ekim 2008.

[1] Billy Collins, 2005.

[2] Mahmud Derviş, “Kimlik Kartı”, Çeviren: A.Kadir - Afşar Tımuçin.

[3] Mahmud Derviş, “Beyrut Kasidesi”, Çev: Metin Fındıklı.

[4] Murat Yetkin, “Mahmut Derviş’i Anlamak İçin”, Radikal Kitap, Yıl:7, No:387, 15 Ağustos 2008, s.12.

[5] “Sanat sanat içindir.” (Latin Atasözü.)

[6] Mahmud Derviş, “Filistinli Sevgili”, Çev: Metin Fındıklı.

“Geçmiş ve Bugünü İle Tersaneler”

İSTANBUL- Sevim Tarhan Atasoy’un 2001- 2006 tarihleri arasında Tuzla Tersaneler Bölgesinde yaptığı çalışmalarından oluşan fotoğraf sergisi “Geçmiş ve Bugünü ile Tersaneler” 20 Ekim-1 Kasım tarihleri arasında Beyoğlu Sanat Galerisi’nde olacak. Sevim Tarhan Atasoy’un sergisi, ağır bir sanayi dalı olan gemi inşanın tarihiyle ilgileniyor, tersanelerin beş yıl içerisinde geçirdiği değişimi gözler önüne seriyor. Son aylarda iş kazalarıyla gündeme gelen Tuzla Tersanelerini dünü ve bugünü açısından karşılaştırma imkânı sunuyor izleyiciye. Sanatçı bu çalışmayla, gemilerle onları inşa eden insanların harcadıkları çaba ve verdikleri emeği gözler önüne sermeyi hedeflediğini belirtiyor ve soruyor: “İnsan mı büyük, gemiler mi? ” 20 Ekim- 1 Kasım tarihleri arasında, Beyoğlu Sanat Galerisi’nde izlenebilecek olan sergi, renkli ve siyah beyaz 40 fotoğraftan oluşuyor.

Beckett ve Nazım aynı sahnede

İSTANBUL- Nazım Hikmet’in şiirleri ile Samuel Beckett’in iki kısa oyunundan oluşan ‘Beckett/Hikmet’ gösterisi İstanbul Fransız Kültür Merkezi’nde. Cultures France ve Compagnie Sur la Place ortak yapımı olan ‘Beckett/Hikmet’ gösterisinde iki yazarın eserleri birbirleriyle diyalog içerisinde sunuluyor. Barbara Hutt’un sahneye koyduğu gösteri, 16-17-18 Ekim günleri 20.00’da İstanbul Fransız Kültür Merkezi’nde sergilenecek. Beckett’in ‘Ben değil’ ve ‘Felaket’ oyunları ile Nâzım Hikmet’in şiirleri, oyuncular Şükrü Munioğlu, Béatrice Sprunger ve Mine Çerçi tarafından sahnelenecek.

Araf oyunu gerekçesiz yasaklandı

İZMİR- Musa Anter’in hayatını anlatan Tiyatro Avesta’nın “Araf” adlı Kürtçe oyunu İzmir’de hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklandı. Cihan Şan’ın yazdığı, Aydın Orak’ın oynadığı, Musa Anter’in hayatını anlatan “Araf”, İzmir Konak Belediyesi’nin etkinlik programında yer almasına rağmen valilik ve emniyet müdürlüğü tarafından yasaklandı. Bunun üzerine MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi), Tiyatro Avesta, İHD ve sivil toplum kuruluşları etkinliğini oynanacağı tiyatro salonunun önünde basın açıklaması düzenlediler. Daha sonra “Araf” oyunu MKM’nin tiyatro salonunda seyirciyle buluştu. Oyundan sonra açıklama yapan MKM temsilcisi:“Oyun Kürtçe olduğu ve Musa Anter’in hayatını anlattığı için yasaklandı. Biz valiliğin ve emniyetin bu ayıbını kınıyoruz. Kürt aydını Musa Anter’i katledenler şimdi de onun hayatını anlatan bir oyunu yasaklıyorlar. Kürt ve Türk halklarının kardeşliği karşısında tahammülsüz olduklarını bir kez daha gösterdiler” dedi.

Üç Tiyatro, Bir Proje; Polisler

ANKARA- Genç Oyuncular Sahnesi, Özgür Tiyatro ve Tiyatro A, yeni sezona ‘Polisler’ adlı ortak bir oyun projesi ile başlıyorlar. Polonyalı yazar Slowamir Mrozek’in yazdığı, Özgür Başkaya’nın yönettiği oyunda; Server Güner, Selim Kalıç, Oğuz Ersöz, Ömürhan Soysal ve Sibel Aduş rol alıyor. Oyunda, iktidara karşı hiçbir suçun işlenmediği ve hiçbir suçlunun bulunmadığı ‘demokratik’ bir ülkede geçen olaylar anlatılıyor. Ülkedeki tek suçlu, 10 yıl önce bir bakana karşı suikast girişiminde bulunan ve 10 yıldır her türlü baskıya rağmen polislerin kendisinden istediği ifadeyi imzalamayan birisidir. Oyundaki olaylar, bu tek suçlunun ülkedeki bu garip sessizliği anlamak ve sessizliği bozmak için polislerin kendisinden istediği ifadeyi imzalamasıyla gelişir. Bu imza ile polislerin kâbusu da başlar. Artık hiçbir suçun işlenmediği ülkede polis kurumuna da ihtiyaç yoktur ve kabul edilemeyecek bu durumu çözmek için acilen bir suçlu bulmak gerekir. Geriye tek bir yol kalmıştır; gerekli suçlu polislerin içinden çıkacaktır. Provalan devam eden oyun, 27-28 Ekim günlerinde Ekin Tiyatrosu’nda sahnelenecek.



Yazarımızın yazısı elimize ulaştığından yayımlayamıyoruz.

YÇKM yeni dönem etkinlikleri ile sahnesini açtı

İSTANBUL- Sahnesini yeni dönem etkinlik ve faaliyetlerine açan YÇKM’de düzenlenen etkinlikte karikatür sergisi, tiyatro ve sinevizyon gösterimi yapıldı. Snatçı Ferhat Tunç konser verdi. Kültür sanat cephesinde önemli bir mevzi olarak faaliyet yürüten Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, uzun zaman sonra geniş katılımlı olarak gerçekleştirdiği etkinliğinde, kültür sanat alanındaki mücadelenin etki ve önemine dikkat çekti. Kültür sanat alanında verilmesi gereken mücadelenin öneminin farkında olarak hareket

eden ve kitleleri halkçı sanat anlayışı ekseninde buluşturmaya hedefleyen YÇKM, salonunda düzenlediği etkinliklerine tüm baskı ve zora karşın devam ediyor. Ferhat Tunç’un sahne aldığı etkinlikte, geçtiğimiz yıl düzenlenen ve YÇKM’nin örgütleyicisi olduğu Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali’ne katılan karikatürlere de sergilendi. Düzenlenen etkinlik programı öncesinde kültür merkezi tarafından yapılan açıklamada, kuruluşundan buyana kültür sanat alanında mücadele eden YÇKM’nin karşılaştığı baskılara karşın mücadele etmeye devam edeceğine dikkat çekildi. Konuşmanın ardından tek kişilik bir oyun sergilendi. Yaşamları şekillendirilen, ellerinden alınan, silikleştirilen insanların sessizliğinin anlatıldığı “İnsan” adlı oyun Burhan Gün tarafından sunuldu. Oyunun ardından yapılan sinevizyon gösteriminde YÇKM’nin kuruluşu ve geçirdiği süreç anlatıldı. Kültür merkezinin Mao Zedung’un “Yüz çiçek açsın, yüz fi-

kir birbiri ile yarışsın” anlayışını ilke edinerek adını ve hareket anlayışını belirlediğine dikkat çekilen gösterimde kültür merkezi bünyesindeki birimlerin oluşumlarına ve faaliyetlerine de değinildi. Gösterimde, Grup Munzur’un kültür merkezi ile başlayan ve halkçı sanat anlayışı doğrultusunda bu güne kadar gelen sürecine değinildi. Gösterim sonrasında sahne alan Ferhat Tunç yaptığı konuşmasında YÇKM ve bu minvalde faaliyet yürüten kurumların baskılara maruz kaldığını belirtti. Bu ülkede demokrasi ve özgürlükleri savunularının sürekli baskı gördüğünü belirten Tunç, tüm baskılara karşın YÇKM’nin demokratik kültür mücadelesinde önemli bir merkez olduğunu belirtti. Tunç’un söylediği Kürtçe ve Türkçe şarkılara dinleyiciler de eşlik etti. Tunç’un yeni albümünden de parçalar seslendirdiği konserin ardından etkinlik sona erdi.

Bütün işgalciler Afganistan'dan defolun

Avusturya Demokratik Haklar Federasyonu içindeki Afganistanlı aktivistlerin, ABD emperyalizminin Afganistan işgali ve bölgedeki politikaları üzerine kaleme aldıkları yazıyı yayımlıyoruz

Sevgili yoldaşlar,

İran-Çin arasında yapılan 2003 Şangay petrol antlaşmasından sonra, ABD'nin Afganistan üzerindeki saldırganlığının daha da yoğunlaştığı bir gerçektir. Bu antlaşma, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Batılı emperyalistlerin çıkarlarına vurulmuş bir darbedir. Şangay Antlaşması, ABD'ye vurulmuş finansal bir darbe olduğu kadar, ABD çemberinin Ortadoğu'da kırılması da demektir.

Bush'un, İran'a yaptığı savaş tehditleri; İran'ın, ABD istekleri doğrultusunda hareket etmesinin baskı unsurlarını oluşturuyordu. Yoğun bir çabayla gerçekleştirilen Kürdistan'ı yapılandırma politikalarının bir amacı da İran'ın izole edilmesi ve Rusya ile bağlarının kopartılmasıydı. Aslında ABD, İran'daki İslam rejiminin değiştirilmesini değil, sadece ABD'ye hizmet edecek bir hükümet değişikliği istemektedir. Büyük Ortadoğu Projesi Filistin, Irak, İran, Afganistan, Pakistan ve K. Kore'ye kadar uzanarak Çin ve Rusya'yı tehdit ederken; aynı zamanda özgürlüğü ve ulusal hareketleri boğmayı amaçlamaktadır.

11 Eylül 2001 saldırısından sonra, savaş ilanı için onlarca sebep sayıldı. Ama arkasındaki asıl gerçeklerin en önemilerinin birisi hiç kuşkusuz Afganistan'ı, Çin ve Rusya'ya karşı atlama tahatüsü olarak kullanmak ve Afganistan'ın zenginliklerini sömürmektir. Eski ABD güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinski, "Rusya'nın bölgede güçlenmesini ancak yeşil islamcı bir birlik kırabilir" demişti. ABD bu yüzden Orta

Asya'daki denetimini arttırmak için İslami rejimleri desteklemektedir.

Ruslar, Afganistan'da Devrimci Halk Partisi ve Bayrak Partisi'ni 1978'de darbeyle indirdiklerinde, amaçları, Hint Okyanusu'nun sıcak sularına yaklaşmaktı. Bu kirli savaş esnasında bir buçuk milyon Afganlı öldü. Rusya sadece Hint Okyanusu'nun sıcak sularına inmekle kalmadı, arkasından yüce komünizme leke sürdü. Bizim halkımız, İslamcıların bıçakla-

rı altında inlerken, ABD ve İngiliz emperyalistleri kendi çıkarlarının savaşını planlıyorlardı. Rus Sosyal Emperyalizmi'nden Pakistan'a kaçan Afganlı çocukları, İslami okullarda eğitip yönlendiriyorlardı.

Mücahettin (Rabbani ve Hikmatyar), 1992'ye kadar CIA yardımıyla yönetimde bulunmuştu. Ama şimdi sıra yeni bir isimdeydi. ABD planlarının devamı için bu sefer Taliban iktidara getirildi. ABD ve ortakları 5 yıl boyunca en vahşice cezalandırma yöntemlerine baş vurdu. En başta Budistlerinki olmak üzere tüm tarihi ve kültürel binaları yok ettiler. Uzun zamanda hazırlanan planlar gereğince, Hamid Karzai gibi uşakları ikridara getirdiler. Bu rejim, halkın çıkarları açısından bir tek pozitif şey yapmazken, ancak emperyalistlere uşaklık etmeyi görev edinmişti. Ülkenin temel insan hakları olan eğitim, sağlık, ulaşım vb. haklar için en ufak bir çaba dahi söz konusu değilken, ülkenin gelir kaynakları, esas olarak emperyalistler ve onların yerli uşakları tarafından yağmalanıyordu.

Şu anda Afganistan'da yürütülen emperyalist işgal, Büyük Orta Doğu Projesi dahilinde, Pakistan'dan Fas'a kadar; İsrail'den Afrika çıkışına kadar geniş bir alanı kapsamaktadır. Bush'un kendisinin de dediği gibi, "Bu savaş ABD rüyasının en önemli parçalarından biridir." 2006 da Somali'de yapılan bir toplantıda bu plan oldukça düşündürücü bir isim almıştı: "Terörizme Karşı Yeni Birlik." ABD için, Lübnan'da halkın yürüttüğü mücadele, Türkiye-Kürdistan problemi, Filistin sorunu gibi sorunların çözümü için halkların demokrasi ve özgürlükler mücadelesinin önemi yok, onlar için sadece kendi emperyalist çıkarları söz konusudur. Afganistan halkı demokrasiden, "kendi kaderini kendisinin tayin etmesini" anlamaktadır. Gerçekte bugün Afganistan'daki savaş ise

demokrasi adına yürütülen, petrol zenginlerinin çıkarına hizmet eden bir savaştır. Yığınlarca insanın ölümü, işsiz kalışı, göçler, fikir özgürlüğünün yok sayılması, rüşvet, kirli para aklama gibi sonuçlar ise bu savaşın ürünleridir. Afgan halkının gelişen mücadelesini bastırmak için 2002'de Bonn'da yapılan bir anlaşmayla da ülke yeni emperyalist güçlere açıldı. Yani Afgan halkıyla başedemeyeceğini anlayan ABD, NATO güçlerini devreye sokmuş oldu şu anda 30.000 kişilik NATO'nun askeri gücü, Afgan halkının kanını içmekle meşguldür.

ABD'nin bugün için öngördüğü, Afganistan'ın eyaletler biçiminde yeniden yapılandırılması projesi, önemli bir yerde duruyor. Bu proje, ABD'nin çıkarları için kurulacak ajanlık üslerinden başka bir anlam ifade etmemektedir. Bu projeler sayesinde ABD, Afganistan'da kalıcıları sağlamlaştırmayı hedefliyor. Oluşturulan bu sözde kurumlarda yerli işbirlikçiler, tıpkı Vietnam Savaşı'nda olduğu gibi kesik kulak başına 25 Dolar alacaklar. Bu guruplar, aslında ordunun bir parçası oldukları halde, resmi olarak kayıtlı bulunmayacaklardır. Sonraki plan ise cezaevlerindeki insanlık dışı şartların daha da sertleştirilmesidir. Bunların dışında halk arasındaki dini, kültürel, etnik farklılıklar kışkırtılarak emperyalizmin ekmeğine yağ sürülmektedir. Irak'ta Sunniler Şii'lere karşı; Lübnan'da Hristiyanlar Müslümanlara karşı; Afganistan'da ise Peştunlar Taciklere karşı kışkırtılarak kitleler ve halklar birbirlerine düşman edilmektedirler.

Sonuç olarak denebilir ki, emperyalistlerin çıkarıldığı ve sömürüyü hedefleyen savaşların tek amacı geri bırakılmış bağımlı ülkelerin yer altı ve yer üstü zenginlik kaynaklarını sömürmektir. Biz emekçiler ve dünyanın mazlum halkları, bu emperyalist saldırılar karşısında bir ortak birliktelik oluşturmalı, kendi kaderimizi kendimizin tayin etmesi için mücadeleye her zamankinden daha çok önem vermeliyiz. Afgan halkı yıllardır canı-kanı pahasına savaşıyor. Çünkü Afgan halkı özgürlüğüne tutkundur. Ama aynı zamanda diğer ezilen ulus ve halklar gibi, Afgan halkının da enternesyonel dayanışmaya ihtiyacı var. Öyle ise bu ruhla birleşip, emperyalizmi mezara gömene kadar mücadeleye devam diyelim.



Ukrayna'da seçim bilmecesi



2004 yılında, ABD ve AB'nin önde gelen ülkeleri tarafından desteklenen "Turuncu Devrim"le yönetime gelen Viktor Yuşçenko ve destekçisi Yulya Timoşenko arasında sa-

vaş rüzgarları esiyor.

Uzun süredir Ukrayna'da ABD'nin talimatlarını yerine getiren Başbakan Yulya Timoşenko'nun, geçtiğimiz aylarda Rusya yanlı-

sı muhalefet partisi ile işbirliği yaparak Devlet Başkanı Viktor Yuşçenko'nun yetkilerini sınırlaması ile başlayan siyasal kriz, hükümetin feshedilmesi ile sürüyor. Yetkilerinin daraltılması ve "destekçi"sinin Rusya'nın sularında yüzmeye meyletmesinden rahatsız olan Devlet Başkanı Yuşçenko, 7 Ekim günü parlamentoyu feshettiğini ve 7 Aralık'ta erken seçimlerin yapılacağını duyurdu. Devlet başkanlığının resmi internet sitesinde de yayınlanan karara tepki gösteren Timoşenko, bu kadar kısa sürede seçimlerin yapılmasının mümkün olmadığını, zira bunun için yeterli mali kaynağın bulunmadığını belirtti. Hükümetin henüz çok yeni olduğunu ve feshedilmesinin doğru olmadığını belirten Timoşenko'ya destek Ukr-

rayna üst mahkemesinden geldi. Mahkeme, Devlet Başkanı'nın aldığı kararı iptal etti. Mahkeme kararına ilişkin devlet başkanlığından yapılan açıklamada, karara karşı temyize başvurulduğu belirtilirken, seçim komisyonu da 7 Aralık için öngörülen seçime yönelik hazırlık çalışması yapılmayacağını açıkladı. Yuşçenko'nun, 2004'teki Turuncu Devrim sırasında ortağı olan, ancak araları bozulan Başbakan Timoşenko'nun partisiyle birlikte Batı yanlısı koalisyonu oluşturan partisi, geçen ay Timoşenko'nun, Devlet Başkanı'nın yetkilerini kısıtlayan bazı yasal düzenlemeler yapması üzerine koalisyondan ayrılmıştı.

Yunanistan'da grev

Yunanistan'da toplu taşıma araçlarında çalışan işçiler, hükümetin ulusal havayolu şirketi Olympic'i kapatarak yeniden yapılandırma kararını protesto etmek amacıyla 8 Ekim'de24 saatlik grev ile çeşitli iş durdurma eylemleri gerçekleştirdiler. İşçilerin greve gitmeleri ülkede yaşamı felç etti. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyo-

nu'nun (GSEE) çağrısıyla yapılan grev süresince tren, otobüs, liman, havayolları, posta-ne, telekomünikasyon, hastane ve basın yayın sektöründe çalışan işçilerin yaptıkları iş bırakma ve iş durdurma eylemiyle Yunanistan'da yaşam durma noktasına geldi. Eylem çerçevesinde, başkent Atina'nın ana meydanlarından "Klathmonos"da toplanan

göstericiler, Yunanistan parlamentosu önünde sona eren bir protesto yürüyüşü yaptı. Bu arada GSEE ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), hükümetin izlediği ekonomi politikasını protesto etmek amacıyla çalışanlara 21 Ekim'de ülke genelinde 24 saatlik greve gitme çağrısında bulundu.

UFUK çizgisi

Bakış CAN

Emperyalist kriz ve Demokratik Haklar Federasyonu

Son dönemlerde banka operasyonlarıyla her tarafta ortaya çıkan ekonomik kriz, Kapitalist sistemin doğal krizinin aşılması için tekelilerin girdikleri yeni konseptin planlı hayata uygulanmasından başka bir şey değildir. Kapitalist sistemde krizin ortaya çıkması ve sürekli olması basit bir denklemdir.

Kar etmek için işçi ve emekçilerin bütün hakları kısıtlanarak, ücretler azaltılıp yoksullaştırılıyor. Sonrada kitlelerin ihtiyaçları için yapılan mallar yüksek karlarla yoksullaştırılan bu kitlelere satılmaya çalışılıyor. Yoksullaştırılan kitleler bu malları satın alamayınca da para kazanamadığı için giderleri ödeyemiyor, hammadde alamıyor ve iflasa sürükleniyor.

Kapitalist sistem bu doğal krizini başlangıcından bu yana rakiplerini yenme ve yeni pazarlara açılma biçimiyle aştı. Satamadığı mallarını başka ülkelere aqlarak, oradaki insanlara satıp para kazandı.

Bu kapitalizmin ortaya çıkmasından bu yana yaşadığı bir gelişmedir. Kapitalizm tekeli aşamaya gelene kadar bu devimin içerisinde belli aşamalardan geçerek ilerledi önce aynı şehirde ihtiyacı bağlı olarak ortaya çıkan iş kolları daha fazla satmak daha fazla kar etmek için birbirleriyle rekabet ederek yok etme, birleşme yöntemleriyle merkezileştirler. Bu defa daha fazla mal satarak kar elde etmek için diğer şehirlerde ki işletmelerle rekabet başladı. Yok etme yada birleşme burarında tekelleşmesini sağladı bölgesel düzeyde yaşanan tekelleşme ulusal pazarın tümünde bir rekabete dönüştü buda kapitalizmi tekelci aşamaya getirdi. Ulusal anlamda yaşanan tekelleşme farklı iş kollarını da zamanla yan yana getirerek birleştirdi. Aynı ulusal tekel onlarca farklı alanda işletme oluşturarak pazara sahip olmaya başladı. Artık tekellerin her biri silahtan, gıdaya, otomotivden, eğitime, ulaşımdan, iletişime, sağlıktan, konuta kadar aklımıza gelebilecek her alanda çalışma yürütecek biçimde genişledi. Ve bu tekeller bu işleyişlerine uygun olarak zor aygıtları olan devlet yasalarını, meclislerini, güvenlik güçlerini, kısaca tekelci kapitalist ekonominin politik iktidarına uygun bütün düzenlemeleri gerçekleştirdiler

Fakat her yolun sonu olduğu gibi bu kriz aşma yolunun da son durağı var ve kapitalist sistem artık son durağa gelmiş durumdadır. Dünyanın çapı belli, Tekel gruplarının günümüz dünyasında girmedığı yeni pazarlar (yani mallarını satacak yeni insanlar) kalmadığı için, krizleri aşmak için yeni Pazarlara açılma yolları bitmiş ve son durak görünmeye başlamıştır. Geçici olarak krizi hafifletmenin tek çaresi aynı dünya pazarını kullanan tekelileri yok etmek veya kendi, içerisinde birleşmek ve masrafları azaltarak karın dağılmasını az bir grup arasında paylaşmaktır.

Emperyalist cephedeki çözüm arayışları

Birincisi araçları önemli oranda kalkacak ve tekel pazarlarında direk işletmelerle iş yapacaklar, ikincisi aynı işletmeye bağlı gereksiz tüm banka ve işletmeler kaldırılarak masrafları azaltılacaktır, üçüncüsü hangi iş kolunda olursa olsun tüm rakip işletmeler ya birleştirilecek yada yok edilerek tüm pazara sahip olunacak. Dördüncüsü üretim alanında işçi ücretlerinden hammaddenin alımı ve üretilmesine kadar daha ucuz maliyetin planları yapılacak. Beşincisi tüm bunlara karşı olası muhalif çıkışların tümü yeni güvenlik yasaları ve saldırılarla bastırılmaya çalışılacak.

Çok açık ki bu yönelim son durağına yaklaşan kapitalist sistemin tıkanıklıkları aşmak için dünyayı yeniden şekillendirme operasyonudur. Bu operasyon bazı ülkelere Ergenekonlarla, bazı ülkelere banka ve işletmelerle el koymayla, bazı ülkelere iflas ettirerek özelleştirmeyle, bazı ülkelere darbelerle, bazı ülkelere işgallerle, bazı ülkelere yeni güvenlik yasalarıyla vb. günderne gelmektedir.

Yapılan son banka operasyonları, masrafları azaltma, rakiplere karşı merkezileşerek güçlenme hedefini taşımaktadır. ABD de son bir yılda otuza yakın banka merkezi bankalara bağlandı. Bazıları anlaşma, bazıları iflas, bazıları da hesap karışıklığı temelinde el konularak merkezileştirildi. Chavez ve Morales de diğer tekel grupları önderliğinde "kamulaştırmalar" yaptı.

Görüldüğü gibi tekel grupları rakiplerinin işletmelerini "kamulaştırmalar" (burada doğru olan tanım kamulaştırma değil küçük bir azınlık grubun kıran için tekelleştirme) yoluyla merkezileştirme yada kendilerine bağlı faaliyet yürüten işletmeleri iflas, el koyma ve birleştirme vb gibi değişik yöntemlerle yeni konseptte uygun olarak krizlerini aşmaya çalışmaktadır. Tabi ki bu gelişmeler sorunsuz yaşanmamaktadır. Emperyalistler cephesinde karşılıklı kavgalar ve önemli karşı koyuşlarla yaşanan süreç ilerlemektedir,

Tüm bunlara bağlı olarak belli çelişkiler taşıyan bölgesel birlikler, çok uluslu tekel, geçici ittifaklar meydan gelmekte ve dünya daha büyük çatışmaların içerisine sürüklenmektedir. Bu yönelim emperyalistlere geçici nefesler aldırsa da girilen süreç daha büyük boğulmaların daha büyük krizlerin doğmasının temellerini atmaktadır. Sadece Marks değil onun devamcısı yeni nitel aşamalarıyla Marksizm Leninizm Maoizm haklı çıktı, kıyıyor.

Kapitalist sistemin işleyişinden kayıklı sürekli yoksullaşan ve baskı altında tutulan kitlelerin tek kurtuluş yolu demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizmdir. Komünizmi krizsiz yapan kar ve küçük grup çıkarı olmamasıdır. Komünizm sorunsuz olmayacak ama üretim ve paylaşım ortak sorunda ortak olacak. Tabi ki bu evrim yoluyla gerçekleşmeyecek. Emperyalizm gider ayak son nefesini verene kadar daha fazla saldırın ve sömürü politikaları uygulayacak. Buna bağlı olarak sınıf mücadelesi daha fazla keskinleşecektir. Komünistler ne kadar hazırlıklı olurlarsa demlenen bu süreç ezilenler lehine o kadar erken sonuçlanacaktır. Komünistlerin hazırlığı acele etmeye çözülecek bir sorun değildir. Sabırlı ve planlı bir ilerlemeyle hareket etmeliyiz. Merkezileşme, yaygınlaşma ve nitelik önemli bir ihtiyaçtır. Tamda bu süreçte demokratik haklar federasyonunun kurulması oldukça anlamlıdır.

Aynı amaç uğruna Türkiye Kuzey Kürdistan'ın değişik şehirlerinde faklı çelişkilerin (sorunların) çözümü temelinde faaliyet yürüten demokratik kurumların (kadın, gençlik, kültür, çevre, işçi, köylü vb.)merkezi bir örgütlenmeye kavuşması, ezilen kitlelerin baskı ve sömürüye karşı mücadelelerinde önemli bir mevzinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu örgütlenmeye taşra merkez siyaseti yön olacak, kolektif iradeyle seçilen yönetim sağlanacak, yapılacak kongrelerle tüm bölgeler yapılacak planlamalarda eleştiri ve önerileri alınmış olacak, siyasal kampanyalar tüm ülkeye yayılmsı ve tek merkezden yürütülmüş olacaktır. Her alan hiç zaman kaybetmeden demokratik cumhuriyet hedefimiz doğrultusunda tüm örgütlenmeleri federasyona bağlayarak zemin bulunan her alanda kolektif iradenin olanaklarını seferber ederek yeni kurumlar yaratmalıdır. Kısa, orta, uzun vadeli planlamalarla federasyonu güçlü bir mücadele aracına çevirmeliyiz.

Kendi güçlerimizi, çizimizi doğrultusunda her alanda belli bir disiplinle bağlı şekilde Türkiye Kuzey Kürdistan'ın her tarafına yaymalıyız. Her alının özgünlüğünü dikkate alarak hem kendi içlerinde işçi, köylü, kadın, gençlik, kültür, çevre vb merkezileşmelerini sağlamalıyız. Hem de farklı sorunlara ilişkin örgütlenen işçi, köylü, kadın, gençlik, kültür, çevre vb. örgütlenmelerin özgünlüklerini yok etmeden bu merkezi örgütlenmede bir harmana çevirmeliyiz. Birlik ve eylem birliği politikamızın uygun olarak aynı ideolojik temellerde yürüyen kurumlarla birleşme çalışmaları yaparak, bütün dost cephedeki kurumlarla kısa orta ve uzun vadeli kurumsallaşmaya dayalı eylem birliklerine girmeliyiz. Federasyon önderliğinde her alanda kitlelerin acil taleplerine uygun hedefimize uygun siyasal kampanyalar düzenlemeli, gelişmeler karşısında kitlelerin uyarmalı, onların demokratik taleplerini koşulları olan örgütlenmeleri yaratarak güvenli kazanarak kitleleşerek hem bölgecilikten hem de marjinalikten kurtulmalıyız.



Anılarımdaki Sönmeyen Yangın: 6-7 Eylül

Anı | Dimitrula Kuçanenko

Hazırlayan | Hüseyin Demir

Yıl 1955.

Bu yılın çetin ve zorlu geçeceği ta başından belli olmuştı. 6 Ocak'ta yapılan 'haçı suya atma' törenini gerçekleştirememiştik. Bir yasak mı geldi yoksa bir tedbir mi alınmıştı, hatırlamıyorum.

Herkeste bir çekingenlik vardı. Hâlbuki ekalliyet (cemaat)ide-mokrat partiye oy vermişti. İktidarın ikinci dönemiydi. Ne yazık ki büyük umutlarla seçilen demokratlar 2. dönemlerinde onlara oy veren halkı büyük bir hayal kırıklığına uğrattılar.

İstanbul için için kaynıyordu. Bir taraftan Kıbrıs meselesi alevleniyor, körükleniyordu. Bir taraftan başlayan 'yoklar' halkı huzursuz ediyordu.

Ben o zamanlar lisede okuyan 15 yaşlarında bir kız çocuğu idim. Yine de azdan çoktan bir şeyler anlıyordum. Siyasete yabancı değildim. Fakir bir aileden geliyordum. Harçlığım çok çok azdı. Heybeliada'dan Fener'e liseye gidiyordum. Bana verilen harçlık yetmiyordu ama ben yine de bir gazete alacak parayı artırmayı başanıyordum. (Radyomuz yoktu) Her gün bir Ekspres gazetesi alıyordum. Bana bugün sorsanız niye yere batası 'Ekspres' diye; cevap veremeyeceğim, belki magazin sayfalarının çokluğundandır. Daha sonra Hürriyet almaya başladım şimdi iseki 67 yaşındayım, Milliyet okuyorum.

1955 yazı, kış gibi zor bir dönemdi. Piyasada ufak ufak yoklar başlamıştı. Şeker yok, kahve yok.

Hatırladığım kadarı ile orda burada Hükümet aleyhine sesler yükseliyordu.

Çocuktum ama dediğim gibi olaylara yabancı değildim.

O yaz annem, beni yaz tatilinde harçlığımı çıkarmak için tanıdığımız bir Musevi vatandaşın (Mösyö Makro) yanına çalışmaya verdi.. Çay bardaklarına yaldız süsler yapıyor, şekiller veriyordum. Eminönü'nde bir hanın içinde küçük, merdiven altı bir yerdi. 'Sanat' isteyen, ince bir işti, elle yapıliyordu.

Gününü iyi hatırlamıyorum, sanırım Çarşamba'yı Perşembe'ye bağlayan geceydi. 6 Eylül'ü 7 Eylül'e bağlayan gece.

Heybeliada'da doğdum, 19 yaşına kadar orda yaşadım; okula (liseye) gitmek için 7'yi 5 gece vapuruna biner, İstanbul'a geliridik. O zamanlar vapurlar köprüye yanaşırdı. Şimdi o köprü Haliç'te bir yerlerde çürümeye terk edilmiş vaziyette. Köprü'nün altından geçen Haliç tarafından işleyen küçük vapurlara biner, Fener'e giderdik. Akşama da tersine adaya dönerdik. Okulların açılmasına bir hafta kalmıştı. 'O' akşam, vapurda herkes sakindi. Garip bir sükûnet vardı. Benim elimde Ekspres gazetesi, başlığı şöyle 'SELANİK'TE ATATÜRK'ÜN EVİNE BOMBA ATILDI'.

Çocuktum işin vahametini kavrayamamıştım. Her zamanki gibi gü-lüp konuşuyorduk. Herkes herkesi tanyordu. Şimdiki gibi değildi. İstanbul 1 milyon kişi bile değildi. Adalar, insanları ile bir cennetti. Ben hala yazın adada yaşıyordum. Farkı anlamak için bir insanın o zamanı da bu şimdiki zamanı da yaşaması lazım.

İstanbul'un başına geleni anlayabilmek için bu iki ayrı zamanı da yaşamayan beyhude kıyas yapmaya kalkar.

O gece; vapurda bir garipliğin olduğunu anlamam için biraz zamanın geçmesi lazımdı. Her zaman beraber konuşup, gü-lüştüğümüz Türk arkadaşlarımız bizlere bir garip bakıyorlardı. Hatta içlerinden biri, benden 2 yaş büyük olan bir kız arkadaşımızın çıkışta peşine takılıp onu kovalamaya başladı. Kız, evine zor kaçıp sığındı. Ne olduğunu anlayamamıştım.

Asıl fırtına gece koptu... Kopmadı, patladı.

Nerden geldiğini anlayamadığım bir sürü garip insan ellerinde sopalar ve taşlarla Ada'ya birden doluştular. İlk önce, fukara babası Diöjen amcanın kahvesine daldılar, oğlunu ölesiye dövdüler, öyle bir sopa atıldır ki, çocuk bir ay kendine gelemedi. Oysaki dövdükleri insanın babasının, Ada'da kahvesini, çayını, lokumunu yemeyen yoktu..

Hala onlara nasıl oldu da zarar verdiler anlayabilmiş değilim. Velhasıl, Ada'da kırılmadık dükkân bırakmadılar. Oluk oluk, sokaklarda, kucaklarında taşlarla koşuyor, camları kırıyor, ba-

O gece; vapurda bir garipliğin olduğunu anlamam için biraz zamanın geçmesi lazımdı. Her zaman beraber konuşup, gü-lüş-tüğümüz Türk arkadaşlarımız bizlere bir garip bakıyorlardı. Hatta içlerinden biri, benden 2 yaş büyük olan bir kız arkadaşımızın çıkışta peşine takılıp onu kovalamaya başladı. Kız evine zor kaçıp sığındı. Ne olduğunu anlayamamıştım

grip çağınıyorlardı. Aralarında tanıdıklarımız da vardı. Bize su getiren saka (o zamanlar Adalar'da terkos yoktu, çeşmeler vardı) kucağını taşlarla doldurmuş, koşarken kardeşim onu görünce 'Hasan da onlarla beraber' dedi.

Bütün bunlar saat 8.30 civarında başladı. Kirdılar, dök-tüler, sonunda Kiliseye saldırdılar. (Kilise adanın meydanında büyük bir Kilise, hala orada.) İçeriye giremediler, bu sefer çan kulesine tırmandılar. Çanı indirip denize atmak istediler. Çan çalmaya başlayınca bizler çok daha fazla korktuk. Bize öğretilen, çan vakitsiz çaldı mı büyük bir tehlike var demektir, uyardır. Vakıt ilerleyince gürhü galeyana geldi. Bu sefer evlere saldırmaya başladılar. Karşı komşumuzun, 20-22 yaşlarında kahvede dö-vülen çocuğun 2 kız kardeşi vardı. Evleri taşlanırken onlar çığ-lık çığla evdeki eşyaları kapıların arkasına çekiyorlardı.

İş çığırından çıkmıştı. Artık çapulcuları kimse durduramıyordu. Ada'da Bahriye Okulu var; saat 12-1 arası asker çıktı. Asker çıkınca ortalık duruldu. Bizler uyumaya çalıştık. O zamanlar radyomuz yoktu. Ben nerden bileyim İstanbul'da neler oluyor? Sabah kalkıp işe gitmek için 7 vapuruna bindim. Gemi bizi İstanbul'a götürdü. Hangi İstanbul? Bir gece evvel bıraktığımız İstanbul'un yerinde yeller esiyor

Gemi, bizi 1,5 saatlik yolculuktan sonra İstanbul'a bıraktı.

Heyhat!!!

Bir gece önceki süslü güzel İstanbul yanmış, yıkılmış, her tarafından dumanlar çıkıyor; köprüyü açmışlar, Eminönü'nden, Karaköy'e geçilmiyor. Her yerde polis, asker, inzibatlar dolaşiyor. Vapur bizi Eminönü tarafına bıraktı. Ben ortalığı görünce şaşır-dım, korktum, geri dönmenin daha uygun olacağını düşün-düm. Arkadaşlarla ne yapacağımızı düşünürken içimizden biri, bir Musevi çocuğu, "bugün İstanbul'da bir tarih yazılıyor" dedi. "Çıkıp dolaşalım." Çok da iyi söyledi. Eğer geri dönmüş olsaydık çok şey kaybetmiş olacaktık. Hoş dönemezdik de. Vapur se-ferlerini iptal etmişlerdi. Eminönü Meydanı o zamanlar açık bir alandı, tramvay yolu vardı. Şimdi Taksim-Tünel arası işleyen tramvay gibi. 1, 2. mevkisi olan, kırmızı, yeşil renk-leri olan, "tıntıntın" diye giden tek ve iki vagonlu araçtı. İlk gördüğüm, Mısır Çarşısı'ndaki büyük kapıdan denize doğru akan bir sarı dere. Meğer çarşı yağma olmuş, kırılıp dökülmüş. Akan sarı şey; zeytinyağları ve acıkı ne varsa de-re olmuş denize akıyor. İçinde kalıp kalıp beyaz peynirler, te-kerlek tekerlek kaşar peynirler denize yuvarlanıyorlar. Tabi pirinç, fasulye, mercimek ve aklınıza ne gelirse denize doğru akıyor. Ben durup hayret ve üzüntü ile baktım.

Biz 6 kardeştik. Eve haftada yarım kilo beyaz peynir zor giri-yordu. Velhasıl bütün İstanbul meğer o halde imiş, arabalar devrilmiş, buzdolapları parçalanmış, yanmış. Beyoğlu Cade-si'ndeki mağazaların önlerinde her mağaza kendi mallarını bir piramit şeklinde yığmıştı.

Nasıl oluyor? Bu ne hırs? Kumas ve giysiler öyle bir parçalan-mıştı ki en büyük parçası avucum kadardı. Büyük küçük bü-tün dükkânların vitrinleri kırılmış, yerle bir olmuş, bütün mal-ları parçalanmıştı. Pastaneler, lokantalar, kahveler, bakkallar, balık pazarı inanılmaz bir manzaraydı.

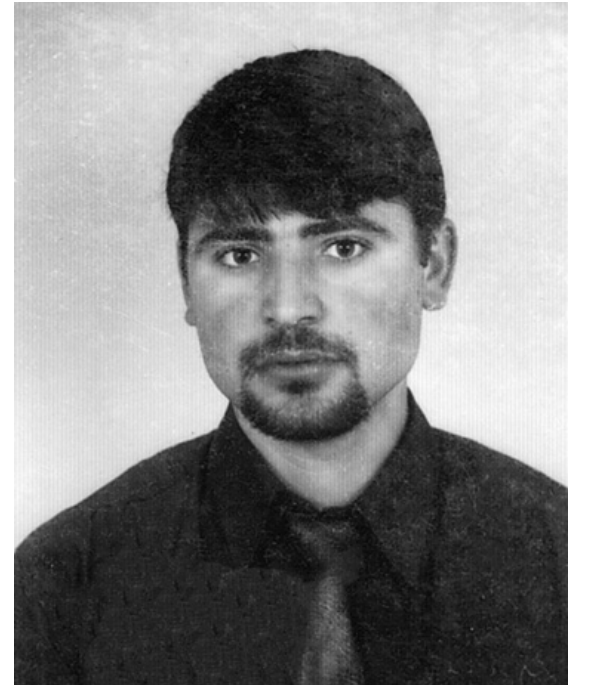
Ama bizim; o gün, gördüklerimiz İstanbul'da bir gece evvel yaşananların yanında bir hiçti. En büyük facia Cankurtaran'la Yeşilköy arasında yaşandı. Sahil baştanbaşa yanıyordu. Kilise-leri ateşe vermişlerdi. Kumkapı, Langa, Yenikapı, Samatya, Ye-

dikule yanıyordu. Akşama kadar İstanbul'u gezdik. Zaten geri dönemezdik, vapur seferleri de sonra başladı. Yürüyerek Be-yoğlu'na çıktık. Yollar boyunca manzara aynı; yıkıntılar, par-çalanmış mallar, asker, polis, jandarma. Beyoğlu Caddesi'nde tanklar yürüyordu. Millet askere alkış tutuyordu. Bir yıkım ol-muş, asker çıkıp duruma hâkim olmuştu.

Alkışlayanlar bir gece evvelki yağmacılardı. Korkunç bir şeydi. Beyoğlu'nda kiliseler yanmış, dumanlar çıkıyordu. Sadece Rum vatandaşlara ait olan ev ve dükkânlar yağmalanmadı 'O' gece. Kimin kime hıncı varsa intikam alındı. 'O' gece, içinde bir Rahip de olan 15 kadar Rum vatandaşı can verdi. Kaç kız ve kadının ırzına geçildi bilinmiyor. Namus belası, kimse konuş-madı. Bilenlerimiz biliyor, korkunç bir şeydi. Bir gece içinde in-sanlar hiçbir şeysiz kaldılar. Terliğini, çamaşırını sokaktan top-lar oldular. Bizler Rum kökenli vatandaşlar, iyi vatandaşlarız. Bu bize nasıl yapıldı? O zamanın hükümetinin, başbakanın koltuğu sallanıyordu. Kurtarmak için vaziyeti, böyle bir provo-kasyon hazırladılar. O anda başardı belki ama uzun sürmedi. Birkaç yıl sonra 27 Mayıs darbesi yapıldı. Başbakan diğer iki bakanı ile birlikte ne yazık asıldı. Ne yazık ki diyorum çünkü ondan sonra gelenler çok daha vahim işlerin olmasına müsa-maha gösterdiler. Madımak olayları, Susurluk vs. gibi olaylar.

Devlet daha sonra zararları ödemeye kalktı. Ödedi de, azdan çoktan hazine tam takır kaldı. İhtilal oldu. Millet, 'Vatana yar-dım' diye evlilik yüzüklerini hazineye bağışlamaya başladı. Ül-ke, 25 yıl geriye gitti. Ekalliyet buralardan göç etmeye başla-dı. 6-7 Eylül olayları bizler için ikinci bir darbeydi. Birincisi var-lık vergisi olmuştu. Halk Partisi zamanında olmuştu. Ekalliyet seçimde demokratlara oy verdi büyük umutlarla. Ne yazık ki daha büyük bir yıkım gördü. Bizler artık bu ülkede uzun va-deli yatırımlar yapamayız, ancak salata eker biçeriz, yeriz bi-tiririz diye düşünönlr çekip gittiler. Ben burada kaldım, vata-nımı seviyorum; gidenler de seviyordu, hala da seviyorlar, unutmuyorlar ve gelebilen her yaz ziyarete geliyor ama bir ay ama 3 ay hasret gideriyorlar.

Ekalliyetin; buralardan gitmesi ile İstanbul büyük bir köy oldu. Çok şey kaybettii, çöp tarlası oldu. Bizler her sabah kalkar, ka-pımızın önünü süpürür, siler, çöpü de içeri alırdık. Sokağın çö-pünü de çöpçü geçerken çıkarır verirdik. Şimdi öyle mi, her-kes evinin çöpünü her saat sokağa atıyor. Esnaf bile İstan-bul'un bu haline çok çok üzülüyor. Ama elden ne gelir ki. Hey-hat! 'O' güzel günler bir daha gelmemecesine geride kaldı. Ne yazık ki o güzel insanlar güzel atlara binip gittiler. Onlar gi-dince geride kalanlar, kıymetlerini anladılar. 'Ne harikula de in-sanlardı' diyorlar ama dediğim gibi, heyhat, giden gelmiyor, gelmek istese bile güvenemiyor...



YUSUF, A

Bir iş yeri atölyesinde iki yıl aşkın bir süre beraber ça-lışmıştık Yusuf'la. Dingin ve mütevazı kişiliğine hep hayran kalmışım. Atölyede pek kimseye ilişmez, kimse de ona ilişmezdi. Güçlüydü. Sürekli etrafına gü-lüşler saçan, karaya çalan gözleriyle, buğday tenli genç bir delikanlıydı. Hayat dolu koca bir yüreği vardı. Patronlarımız iyi insanlardı, Yusuf'u da çok severlerdi, ayrı bir yeri vardı onlar için. Çalışma saatlerimiz dü-zensiz gidiyordu, gecemiz gündüzümüz birbirine ka-nışmıştı, çoğu zaman eve gitmezdik. Gece geç saatle-re kadar kendi dilinden ezgiler mırıldanırdı makinelere Yusuf. Çoğunlukla Kürtçe konuşurdu. Atölyede Kürtçe müzik dinler ve söylerdi. Sabaha yakın saatlere kadar çalıştıktan sonra da küçücük bir penceresi olan, içini büyük bobinlerle doldurduğumuz, o kocaman, havasız depoda kolilerden yaptığımız ve iki ranza attığımız gü-çlük odamızda kalırdık. Tartışmalara girmeyi severdi. Kırk Türkçe'si onun başına hep bela olmuştu. Mutla-ka espriler yapıldırı konuşmasının ardından. Deli do-lyudu, heyecanlı biriydi.

Beraber çalıştığımız süre içerisinde her bahar geldiğin-de kendini alıp dağlara giderdi. Dağlara sevdalı bir yü-reği vardı. Zirvelere düşkündü. Doruklar vazgeçilmez özgürlük tutkusunun adıydı onda. Dağlardan söz açıl-dı mı yüreğinin iklimi değişirdi. Eylemleri kaçırmazdı. Barikatlarda savaşmasını severdi. Kavgasına bağlı, öz-gürlüğüne düşkündü. Irak'ta savaşa hayır demek için o tarihlerde 70 kişilik bir grup, yağın yağmurun altın-dan çıkmıştı sokağa, polis ablukası altına alınmış yürü-yorduk, en önlereydi Yusuf. Elinde megafon, slogan-lar atıyor, yürüyordu. Polis yürüyüş yolunu da kapatmıştı. Yusuf her zamanki soğukkanlılığıyla "burada basın açıkla-masını okuyacağız" dedi. Polis diretti, Yusuf diretti, açık-lamayı okuduk ama açıklama bitmeden polisin saldırısına uğradık, kaçışmalar oldu. En son Yusuf geldi abluka ala-nından, elinde megafon, üstü başı ıslanmıştı, yağmur ya-kışmıştı gözlerine, parılayan gözleri, sevincini, heyecanı-nı ele veriyordu Yusuf'un. Ayakkabısına bulaşan çamuru kaldırıma sürüp çıkarmaya çalışırken "zaten dağılıyorduk" dedi bize usulca. Bir gülümseme koptu yüzünden.

Sonra bir bahar vakti, Munzurların çiçeklendiği, yaprakla-rın yeşerdiği, kavgaların silah sesleriyle bilendiği bir za-man alıp yüreğini kavgasına yoldaş, yoldaşına siper olmak için çıkmıştı dağlara. Gidişinden, bilmem ne kadar zaman sonraydı ki, çiçeklerin, yeşilin solduğu, yaprakların sararıp düştüğü, yağmurların telaşlandığı bir ekim zamanıydı, vu-ruldu haberi geldi o vazgeçemediği dağlardan. Ölülerimiz bizim, her haberini duyduğumuzda, yeni acılar yüreğimi-ze ekleyen, bizi zafere bir adım daha yaklaştıran özlemle-rimizdi. Patlayan silahlar, ekimin en güzel gecesini kana boyamıştı. Kavgaya yüreğini adayan üç kişi düştü geceye, üç kişi vuruldu gecede; Yusuf, Ayten ve Murat. Kavgada vurulmanın onurunu yaşayan, bizi bir parça hüznün ve ce-saretle bırakıp giden yoldaşlarımızı bir kez daha yüreği-mizde kopan özgürlük sevdasıyla anıyoruz.

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi Cezaevi Ko-misyonu; İnsan Hakları Haftası ve 19 Aralık Ce-zaevi Operasyonları yıl dönümü dolayısıyla; içerden (cezaevlerinden) resim yarışması, dışar-dan çağrılı fotoğraf sergisi gerçekleştirecektir. (Resim yarışması sonucunda seçilen resimler, profesyonel fotoğrafçıların göndereceği fo-toğraflarla aynı mekanda sergilenecektir)

Konu: Çember

Ya içindesindir çemberin, ya da...?

Katılım Tarihi: 15 Ekim - 15 Kasım 2008

Sonuçların Açıklanması: 1 Aralık 2008

Sergi Açılışı: 16 Aralık 2008

Not: Yarışmaya katılacak resimlerde ebat ve teknik serbesttir.



TMYK’ dan OHAL benzeri uygulama kararı çıktı

AKP, son TMYK toplantısında da Kürt sorunundaki “çözüm” yöntemini açıkladı. Bölgeye OHAL benzeri uygulamaları geri getiren TMYK sonuçlarına göre valilerin yetkisi ve polis özel timlerinin sayısı arttırılıyor, gözaltı süreleri uzatılıyor

‘PKK ile mücadelede’ aldığı yenilgilerle, “terörle mücadele”yi yükseltme kapsamında harekete geçen Türk devleti sınır ötesi saldırıların bir yıl daha uzatılmasını sağlayan tezkereyi alelacele meclisten geçirirken, yaptığı Terörle Mücadele Yüksek Kurulu (TMYK) toplantısında da yeni saldırıların hayata geçmesi için kararlar aldı. Ordunun taleplerini karşılayan hükümet, Kuzey Kürdistan’da OHAL benzeri uygulamalara yol verdi.

PKK gerillalarınca Bezele (Aktütün) Karakolu’na gerçekleştirilen eylem sonrasında toplanma kararı alan TMYK’da ordu-hükümet uyumu dikkat çekti. Erdoğan, her ne kadar “OHAL geçmişte denendi, başarılı olmadı. Zaten asker de, diğer siyasiler de bunu istemiyor. Nerden bu haberler çıkıyor. OHAL çıkmayız. Hem demokrasi hem hukuk hem de diplomasi içinde terörle mücadelemizi yürüteceğiz” dese de toplantıda alınan kararlar ve Kuzey Kürdistan’daki uygulamalar OHAL’i aratmıyor. Ordu uzun zamandır bölgeye yoğun bir şekilde askeri yığınak yapmakta, ‘özel güvenlik bölgesi’ adı altında yasaklamalar getirmekte, güvenlik gerekçesiyle köy boşaltmakta... Son TMYK toplantısında ele alınan kararlarla da bu uygulamaların derinleştirileceğinin sinyalleri verilmiş durumda.

AKP’nin çözüm paketi belli oldu: Geleneksel politikaya devam

Özel timlerin sayısı artıyor- PKK’nin son zamanlarda karakollara yönelik gerçekleştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan Türk devleti, bir çıkar yolu olarak yeniden polis özel hareket timlerini buradaki faaliyetlerine aktif şekilde dahil ediyor. Daha önce bölgede kırsal alandaki askeri saldırılara da jandarma ile birlikte katılan özel timlerin sicili bölgede gerçekleştirdikleri faili meçhul cinayetler ve insanlık dışı uygulamalar ile fazlasıyla kabank. Özel timlerin sayısının arttırılarak ve yeniden özel yetkililerle donatılarak bölgede aktifleştirilmesi, özellikle Genelkurmay’ın sıklıkla şikayetlendiği ‘terör destekçileri’ni, yani halkı baskı altına almayı hedefliyor. Polis timleri 11 yıl aradan sonra jandarma özel hareket ile birlikte yeniden kırsal bölgedeki askeri hareketlara katılacaklar.

Gözaltının süresi ve prosedürü değişecek- TMYK toplantısının sonuçları arasında gözaltı süresinin 4 günden 9 güne çıkartılması ve gözaltında uygulanan prosedürün ağırlaştırılması yönünde bir karar da var. Bu konuda Avrupa ülkelerinden katı uygulamasıyla bilinen İngiltere örnek alınıyor.

Güvenlik müsteşarlığı koordinasyonu kuruluyor- Bölgedeki askerin inisiyatifini hükümet denetimine almayı sağlayacak olan İçişleri Bakanlığı bünyesinde oluşturulacak ‘güvenlik müsteşarlığı koordinasyonu’nun kurulması kararı da alındı TMYK’da. Avrupa ülkelerinde bu konuda



uygulanan modele göre atılan bu adımda, askerin denetlenemeyen inisiyatifinin zayıflatılarak, ‘sivil’ inisiyatifin güçlendirilmesi düşünüyor. Buna göre asker ve polis bu koordinasyonun sorumluluğunda hareket edecek, istihbarat çalışmaları ve askeri hareketlar bu koordinasyon altında birleşecek.

Koordinasyonun başarılı olduğu kanaatine varıldığına ise bu alandaki inisiyatifin tamamen ‘sivilere’ devredilmesi planlanıyor.

Valiye ‘süper’ yetki- İçişleri Bakanlığı’na bağlı olan valilerin bölgede daha fazla inisiyatif sahibi olması sağlanacak. Kurulacak olan güvenlik müsteşarlığı koordinasyonunun ‘sivil’ temsilcilerinden olan valiler, illerde ve bir bütün olarak askerin inisiyatifinin önde olduğu bölgede daha fazla sorumluluk alacak.

PKK’yi sıkıştırmak için Güney’le işbirliği- Daha önce MGK’da alınan Irak’taki tüm gruplarla ilişkilerin geliştirilmesi kararı, TMYK’da da fiili bir adımın atılması yönünde yeniden ele alındı. Bunun ardından Güneyli Kürt lider Barzani ile Türk devletinin Irak özel temsilcisi bir görüşme gerçekleştirdi. Cumhurbaşkanı’nın da bir ziyaret düzenlemesi planlanıyor. Daha önce Türk devleti ile birlikte PKK’ye karşı askeri savaş yürüten Barzani, bu savaşta başarısız olmuş ve Güney Kürdistan’ın kuzeyindeki geniş bir bölgeyi PKK’nin denetiminde bırakmak zorunda kalmıştı. Barzani, Kürdistan dağlarına sırt vererek savaş yürütmenin ne kadar etkili olduğunu, kendilerinin

de Saddam’a karşı direnişlerinden bildiklerini dile getirmek zorunda kaldı. Irak işgali ile birlikte belli kazanımlar elde eden Güney’deki Kürt liderler, PKK’den duydukları rahatsızlığı yeniden dillendirmeye başladılar. İşgal ile birlikte Irak’ın yeni planlanmasında işgalcilerden yana aktif bir taraf olan Güneyli Kürt liderler, yine işgalcilerden yana olan Türk devleti ile üst düzey resmi ilişkiler geliştirmek istiyorlar. Türk devleti de gelinen aşamada hem Kuzey Kürdistan’da, hem de Kürdistan’ın İran, Irak ve Suriye sınırları içerisinde kalan diğer üç bölgesinde ciddi bir etkiye sahip olan PKK’yi etkisiz hale getirmek için, PKK ile çıkar çatışması yaşayan Güneyli Kürt liderler ile İran ve Suriye’de yaptığı gibi işbirliği yoluna gidiyor. Türk devleti PKK’nin Güney Kürdistan’da sahip olduğu geniş hareket alanılarından duyduğu rahatsızlığı Güneyli Kürt liderlere her fırsatta dile getiriyor, fakat karşılıklı olarak masaya oturulmadığından ortak bir tedbir geliştirilmesi de söz konusu olmuyor. Güneyli liderler bu durumu, Türk devleti tarafından resmi olarak muhatap alınabilme noktasında da kullanıyor, Türk devletine dayatmada bulunuyor. Kürt liderler, gelinen noktada PKK ile aktif bir askeri savaş ise göze alamıyor, bu bakımdan Türk devletine de askeri yöntemler dışında, uzun vadeli siyasi politikalarla sorunun çözülmesini öneriyorlar. Elbette bunu yaparken adres olarak PKK’yi değil, kendilerini muhatap gösteriyorlar.

AKP demokratik taleplerin zıddına gidiyor

Türk devleti bu ‘yeni’ adımlarıyla birlikte, bir kez daha ‘geleneklerine’ bağlı hareket edeceğini göstermiş oldu. Bu bakımdan, sözde çözüm paketleri aldatmacasıyla sorun ile ilgili kesimlerde bir beklenti yaratan AKP de, pembe hayalleri suya düşürdü. Arkasına taktığı liberalleri, ordu-hükümet uzlaşmasının doğurduğu ‘geleneksel’likle şaşırtan AKP, ülkedeki Kürt ulusal hareketinin demokratik taleplerini karşılamak yerine, geleneksel olanı, yani bu sorunda çıkarı bulunan ABD, Güneyli Kürt güçler gibi yan yollardan ilerlemeyi tercih etti ya da etmek zorunda kaldı. Kuzey Kürdistan’da PKK’yi ve Kürt ulusal hareketinin demokratik DTP’yi etkisizleştirmek için devlet destekli olarak hareket eden AKP, ‘özgürlüklerden ve demokrasiden taviz yok’ dese de, Kuzey Kürdistan’a “cumhuriyet”in kuruluşundan ve sonrasında yakın tarihimizdeki OHAL’den miras ‘özgürlükleri’, ABD’nin Irak’a götürdüğü türden bir

demokrasi ile ele almaya soyunuyor.

Kürt ulusal hareketi, sorunun çözümü için yerel yönetimlerin rolünün arttırılmasını öneriyor, AKP ise devletçi davranarak bu yetkileri valiliğe tanıyor. Kürtler operasyonların sonlandırılmasını talep ediyor, AKP ise askerin yanına katıl polis timlerini de dahil ederek saldırıları daha da arttırıyor. Kürt ulusal hareketi muhatap olarak kendilerinin alınmasını istiyor, AKP ise yan yoldan (ABD, Güney’deki Kürtler) ilerlemeyi seçiyor. Kürtler bölgedeki anti-demokratik uygulamalara son verilmesini istiyor, AKP ise hak ihlallerini arttıracak şekilde gözaltı süresini ve prosedürünü değiştiriyor. Kürtler haklı olarak siyasi haklar talep ediyor, AKP ve Türk devleti ise DTP’yi kapatarak soruna yüz çevirmeyi seçiyor. Bu gidişat DTP’nin dediği gibi ‘köprülerin yıkılması’ anlamına geliyor ve çatışmalı ortamın daha da derinleşeceğine işaret ediyor.



İmha ve inkâr tezkeresi

1 yıl daha uzatıldı

Türk devleti, geçtiğimiz yıl “PKK ile mücadele” adı altında Güney Kürdistan’a gerçekleştirdiği saldırın tezkeresinin süresini, yeni saldırılar gerçekleştirmek için 1 yıl daha uzatıldı.

Kürt ulusal hareketi ve demokratik taleplerine karşı imha-inkâr tutumunu sürdüren Türk devleti, Güney Kürdistan’a yönelik yeni bir sınır içi ve ötesi saldırı hareketına hazırlanıyor. PKK’nin son Bezele Karakolu baskını ise, tezkerenin uzatılması kararında bahane oldu. Sınır ötesi saldırıların bir yıl daha uzatılmasını sağlayacak olan tezkere, AKP, CHP ve MHP gruplarının yanı sıra DSP ve BBP’nin tam desteği ile meclisten geçti.

“PKK ile mücadele” adı altında Güney Kürdistan’a yönelik saldırılar için askere verilen yetki süresinin bir yıl daha uzatılmasını sağlayan tezkere mecliste gerçekleştirilen görüşmeler sonrasında onaylandı. Tezkere 18 ret oyuna karşın 511 “evet” oyuyla onaylandı. PKK’ye yönelik daha önce de 25 kez gerçekleştirilen sınır ötesi saldırılara yenilerinin ekleneceği tezkereyle Türk devletinin, Kürt ulusal sorununda izlediği “geleneksel” çizgide devam edeceğinin mesajı verilmiş oldu.

AIHM’den Türk devletine yine ceza yağdı

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AIHM), gerçekleştirdiği hak ihlalleri nedeniyle Türk devletine yine ceza yağdırdı. AIHM, gözaltında öldürülen Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter ile TIKB ve Dev-Yol davasında Türk devletini toplam 92 bin Avro tazminata mahkum etti.

Süleyman Yeter, 5 Mart 1999’da İstanbul’da Dayanışma gazetesinin merkez bürosunda gözaltına alınmıştı. Götürüldüğü İstanbul Terörle Mücadele Şubesi Müdürlüğü’nde iki gün boyunca işkenceye maruz kalarak katledilmişti. Yeter’in ölüm nedeninin işkence olduğu Adli Tıp Kurumu raporuyla belirlendi, fakat işkenceciler hakkında açılan mahkeme sonucu sanıklardan sadece biri hakkında 1 yıl 8 ay tutukluluk kararı verildi.

İşkencecilerin ve gözaltında ölümün diğer sorumlularının yargılanamaması üzerine Yeter’in yakınları AIHM’de dava açtılar. Geçtiğimiz günlerde bu konuda bir karara varan AIHM, Türk devletini 65 bin Avro tazminat ödemeye mahkum etti.

Dink’in avukatlarından Hayal’in avukatıTurgut’a tepki

Yasin Hayal’in avukatı Fuat Turgut’un savunma sırasında söylediği “Dink cinayetine arkasında sanki kardinallerin olduğu, bunların Agos Gazetesi’nin başına geçtiği” sözleri üzerine müdahil avukatları, “Ne biçim konuşuyorsunuz?” şeklinde tepki gösterdi. Avukatların tepkisi üzerine heyet başkanı Turgut’u uyardı.

Duruşma 26 Ocak’a ertelendi

Duruşma sonunda mahkeme heyeti, sanıkların tahliye taleplerini reddedip sanıkların tutukluluk hallerinin devamına hükmederken, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek’in Meclis Araştırma Komisyonu’na verdiği ifadesini göz önünde bulundurarak, İstihbarat Daire Başkanlığından Dink’in vurulmasına yönelik kendilerine ulaşan herhangi bir bilginin olup olmadığının sorulmasına karar verdi. Polis Muhtittin Zenit’in talimatla ifadesi alınırken avukatlar hazır bulunmadığı için itiraz edildiğini belirten heyet, Bayburt Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi’ne yazı yazılarak Zenit’in talimatla ifadesinin alınmasına, ifade alınacağının sanık ve müdahil avukatlarına bildirilmesine karar verdi. Heyet ayrıca Hrant Dink’in silah ruhsatı almak için İstanbul Emniyeti’ne herhangi bir başvurusunun ve Emniyet Müdürlüğü Koruma Şubesi’nden herhangi bir koruma talebinin olup olmadığının, kendisine koruma verilip verilmediğinin öğrenilmesini kararlaştırırken, Dink’e ilişkin de iletişimin tespit edilmesi, dinlenmesi, sinyal bilgilerinin tespit edilmesi ve kayda alınmasına yönelik kurumlara itikaf eden herhangi bir kararın olup olmadığının sorulması için Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı’na yazı yazılmasına karar verdi. Mahkeme heyeti, Tuncel’in savunma tanığı olarak göstermiş olduğu Trabzon Emniyeti’nde görevli Mehmet Ayhan, Özkan Mumcu, Onur Karakaya’nın duruşmada savunma tanığı olarak hazır bulunmaları için yazı yazılmasını kararlaştırdı. Duruşma dosya eksikliklerinin giderilmesi için 26 Ocak 2009 tarihine ertelendi.



Dink davasında gizlenen ‘hayati’ belgeler

Dink davasında, cinayete ilişkin önceden bilgi sahibi oldukları öne sürülen, Erhan Tuncel’in de kod isimleriyle dava dilekçesinde belirttiği istihbaratçı polislerin gerçek kimlik bilgilerinin mahkemeye ulaştırıldığı ancak hâkimin belgeleri gizlilik gerekçesiyle dosyaya koymadığı ortaya çıktı

Hrant Dink davasında, mahkemenin talebi üzerine İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek tarafından davanın görüldüğü 14. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilen 90 sayfalık belgelerdeki iki sayfalık gizli ibareli bilgi notunda, belgelerin hayati önem taşıdığı ve desifre olması halinde istenmeyen sonuçlara yol açabileceği ifadelerinin yer aldığı ortaya çıktı. Mahkeme de bu bilgi notu üzerine belgelerin 88 sayfalık bölümünü dosyaya koymayarak belgeleri Akyürek’e geri gönderdi. Trabzon Emniyeti tarafından mahkemeye gönderilen belgelerle polislerin gerçek kimlik bilgilerinin de bulunduğu anlaşıldı. Trabzon Emniyet Müdürü Feridun Boz’un mahkemeye gönderdiği gizli ibareli belgede, “Memduh kod isminin Mehmet Ayhan’a, Özgür kod isminin Özkan Mumcu’ya, Kürşat kod isminin Onur Karakaya’ya ve Ahmet kod isminin ise Muhtittin Zenit’e ait olabileceği değerlendirilmektedir” ifadesine yer verildi.

Dink’in avukatları ‘gizlenen belgelere’ itiraz etti

Hrant Dink’in öldürülmesine ilişkin görülen davanın 7. duruşmasında Dink ailesinin avukatları, geçtiğimiz günlerde kamuoyuna da yansıyan ve gizlilik gerekçesiyle mahkemenin dosyaya koymadığı 90 sayfalık belgenin taraflar hazır bulunmadan incelenmesine itiraz ederek, tarafların da katıldığı mahkemede tekrar incelenmesini talep etti.

“Belgeler incelenirken taraflar hazır bulunmalıydı”

Dink davasının 13 Ekim Pazartesi günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen 7. duruşmasında Dink ailesinin avukatlarından Fethiye Çetin, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı’nca

mahkemeye gönderilen 90 sayfalık belgelerin Ramazan Akyürek’in imzasını taşıyan üst kısmının mahkemede okunmadığını ve bu yazının içeriği itibarıyla yargılama açısından önemli olduğunu ifade etti. Çetin, davaya katılan avukatlar olarak hâkimin davayla ilgisi olmadığı gerekçesiyle Akyürek’e geri gönderdiği belgelerde neler olduğunu bilmediklerini söyledi. ‘Gizli’ ibareli üst yazıda geçen “Belgelerin hayati önem taşıdığı, desifre olması halinde istenmeyen sonuçların doğabileceği” bölümü okuyan Çetin, bu belgelerde davanın önemli sanıklarından olan Yasin Hayal ve Erhan Tuncel ile ilgili bilgilerin yer aldığını belirtti. “Bu kişiler hakkındaki bilgiler mi hayati önem taşıyacak, istenmeyen sonuç doğuracak? Hrant Dink alçakça bir cinayete kurban gidecek. Mahkemenin bu yazıdaki böyle bir değerlendirmeyi reddetmesi gerekir. Bu belgeler incelenirken tarafların hazır bulunması gerekirdi. Taraflar bu belgeleri inceleyememiştir” diyen Çetin, belgelerin yeniden istenerek, tarafların da katıldığı mahkeme önünde incelenmesini talep ettiklerini belirterek, belgelerin dava dosyasıyla ilgisinin olup olmadığının da bunun üzerine takdir edilmesi gerektiğini söyledi.

Müdahil avukatlarından Bahri Belen ise ülkemizde henüz devlet sırrı yasası olmadığını belirterek, suç oluşturan hiçbir eylemin “devlet sırrı” tarifinde yer almadığını da ekledi.

Belen ayrıca, Yasin Hayal’in Mc Donald’s davasının bu davadaki eylem için hazırlık hareketleri niteliğinde bir eylem olduğunu ve Hayal’in talimatı Tuncel’den aldığını belirterek, Mc Donald’s ve Rahip Santoro davasının bu dava ile birleştirilmesini istedi.

Bağcılık Festivali ‘Sanatın Bağındayız’ şiarıyla gerçekleştirildi

DENİZLİ- “Sanatın Bağındayız” şiarıyla Güney ilçesinde düzenlenen 3. Bağcılık Kültür ve Sanat Festivali 3-5 Ekim tarihlerinde coşkuyla gerçekleştirildi. Demokratik Haklar Derneği’nin de katıldığı festivalde, resim, fotoğraf, heykel ve ebru alanında sergiler yapıldı, yanı sıra söyleşi, konferans, konser ve şiir etkinlikleri düzenlendi.

Festivalde, sanatın toplumsal ve ortak bir üretim olduğu gerçeğinin unutulduğu bir dönemde, sanatı ve edebiyatı topluma yayma ve pop kültürüne inat, sanatın ve edebiyatın ne olduğu ve nasıl bir rol üstlenmesi gerektiği vurgulandı. Denizli Demokratik Haklar Derneği de stant açarak festivale katıldı.



Hasankeyf Festivali’nden ‘barajlara hayır’ talebi

Batman Belediyesi tarafından düzenlenen ve Her Yerde Sanat (HYS) organizasyonu tarafından organize edilen 5. Hasankeyf Kültür Sanat Festivali etkinlikleri, 2-5 Ekim’de gerçekleştirildi. Hala tam olarak hangi dönemde yapıldığı bilinmeyen, fakat geçmişinin 12 bin, hatta daha fazla olduğu düşünülen Hasankeyf, tarihi dokusu ve yakında yapılacak baraja karşı derin ürkeliği ile bu yılki sanat etkinliklerini de geride bıraktı. Hasankeyf’in en parlak dönemi olarak adlandırılan M.S. 1101 Artuklular dönemi, Hasankeyf’te bulunan bugünkü tarihi dokunun bilinebilen en eski kaynakları. Artuklular buraya sahip olduktan sonra burayı merkez olarak kabul etmişler ve birçok yapı inşa etmişler. Artuklular’dan sonra Eyyübililer, Osmanlıları gören Hasankeyf, bugüne kadar getirebildiği tarihi köprüsü, Büyük Saray’ı, tarihi camileri, Kale Kapısı, Ortaçağ’dan günümüze iskân yeri olarak kullanılan onlarca mağara ve Küçük Saray gibi birçok tarihi mimarisi ile; onlarca su değirmeni kalıntıları ve saklı su kanallarıyla neredeyse bir eşi benzeri daha bulunmayan kültürel bir dünya mirası. Midyat Dağları ve Raman Dağları arasında, Dicle’nin hemen kıyısında zamana karşı sessiz bir mücadele veren Hasankeyf, beşincisi

gerçekleştirilen festivalle buruk da olsa renklendi. Tüm bu değerleri ile çok önemli bir miras olan Hasankeyf’in AKP’nin barajlar programı ile yok edilmek istenmesi elbette ki festivalin içeriğini belirleyen en önemli şey oldu. Çünkü eğer AKP hükümetinin baraj projesi hayata geçirilirse binlerce yıla dayanan Hasankeyf gibi tarihi bir mirasın yok olması ile birlikte burada yaşayan sayısız kuş türü ve bitki de yok olacak. Bu gerçeği bilen ve festivale derin bir duyarlılıkla katılan festival katılımcıları barajlarla Hasankeyf’in yok edilmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi.

Hasankeyf için nöbet eylemi

Hasankeyf’in yok edilmesini öngören baraj politikasına karşı çıkan binlerce kişi festivalde Hasankeyf’i koruma nöbeti tuttu. Ateşlerin yakıldığı, başında halayların çekildiği nöbet, sabaha dek sürdü. Trafik kazasında yaşamını yitiren Kürt siyasetçiler Cihan Deniz ve Hüsnü Alay’a adanan nöbete, sanatçılar, DTP’li milletvekilleri, belediye başkanları ve sivil toplum örgütü temsilcileri de katıldı. Kürtçe marşların, ezgilerin söylendiği nöbet eylemine yöresel kıyafetleri ile katılan Şır-

naklılar festivalde güzel bir renklilik yarattı. Nöbet eylemine katılan DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk, yaptığı konuşmasında on bin yıllık tarihe sahip Hasankeyf’in yok edilmek istendiğini, ancak buna izin vermeyeceklerini belirtti. Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ise, Başbakan Erdoğan’ın “Allah’ın izniyle barajı zamanında bitireceğiz” sözlerini hatırlatarak, “Biz de burada diyoruz ki, Allah’ın izniyle bu barajın yapımına engel olacağız” dedi.

Batman Belediye Başkanı Hüseyin Kalkan ise, enerji için kurban edilen mirası kimse’nin yok edemeyeceğini söyleyerek, buna izin vermeyeceklerine dikkat çekti. Konser etkinliklerinin gerçekleştirildiği festivalde sahne alan Cevdet Bağca ise, yaptığı konuşmasında Türk olduğunu ifade ederek, “Ama bugün burada sizin kadar Kürt’üm ve Hasankeyfliyim. Delila’yı, Ahmet Kayaları unutmayalım” dedi. 5 Ekim sabahına kadar sanatçıları ayakta dinleyen binlerce kişi, sık sık Hasankeyf’in sular altında kalmasına izin vermeyeceklerini haykırdı. Festival etkinliklerinde sahne alan bütün sanatçılar sert bir dille AKP hükümetini eleştirerek, barış çağrılarında bulundular. Kürt ulusal hareketinin önderi Abdullah Öcalan’ın posterlerinin açıl-



dığı nöbette; “Biji Serok Apo”, “Dişe diş, kana kan, seninleiz Öcalan” sloganları atıldı.

‘Gençlik Şöleni’nde emperyalist krizin faturasına güçlü yanıt



FRANSA- Avrupa’da yaşayan göçmen ve yerli gençlerin bir arada yaşamı örgütlemesi, çağımızın dünya gericiliği olan emperyalizme ve onun her türden bağnaz yönelimlerine karşı birlikler örgütleyebile perspektifiyle hareket eden Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi (ADGH), sistemin bireyci egemen yaşam anlayışına alternatif olarak düzenlediği gençlik şölenlerinin bir yenisini de Fransa’nın Mulhouse kentinde gerçekleştirdi. Avrupa’da her yıl yapılan ve çoğunlukla sadece Türkiye-Kuzey

Kürdistanlılara hitap eden etkinliklerden farklı olarak ADGH, gerçekleştirdiği şölenle Avrupalı diğer gençlik kitlelerini de hedefledi. Etkinlik ön çalışmalarında ve etkinlik sırasında kullanılan tanıtım broşürleri ile dövizlerde ve etkinlikte yapılan sunumda bu kaygıyla hareket edildi ve bu durum ilgi ile karşılandı. Etkinlikte bir sunum gerçekleştiren ADGH Merkezi Komisyonu, emperyalist sistemin krizine değindi ve ADGH’nin önündeki görevlere açıklık getirdi. Sunumda, kriz sonrasında her bir emper-

yalist devletin izleyeceği ekonomik politikanın, yaşadıkları sıkıntıları aşabilmek için ezilenlere fatura çıkarmak olduğu vurgusu yapıldı. Ayrıca 1929 krizi sonrasında merkezileşen kapitalist devlet aygıtlarının aşırı milliyetçiliği ve beraberinde faşizmin iktidarı getirdiğini dile getiren ADGH, göçmen ve Fransız ezilenlerinin aynı cephede yer alması için, anti-emperyalist mücadele siperlerinde örgütlenmeleri için çağrıda bulundu, Şölenle Grup Mevsim, Sinan Şanlı ve Tiyatro Atelye’nin yanı sıra, anti kapitalist tavırlarıyla müzik yapan rock grubu Amer Thune sahne aldı. Birbirinden güzel türküler ve sistem karşıtı Rock müziği anafonda, militan ve geleneksel eserlerle iki farklı kültürün bir aradalığı sağlandı.

Şölene katılan YDG, Aveg-Kom Gençliği, ADKH ve NAP (Yeni Antikapitalist Parti) birer sunum yaptılar. NAP’ı temsilen yapılan konuşmada, ekonomik krizin Fransa boyutu, emperyalizmin içine düştüğü çıkmaz ve emekçilere yönelik gelişmekte oldukları saldırı planlarına değinildi. NAP temsilcisi “Çok çetin bir sürecin içerisinde geçmekteyiz. Çünkü hakim olan sınıf, çürüten vahşi kapitalist sınıftır. Bu çetin süreçten göçmen ya da Fransız tüm ezilenler etkilenecek. Bu saldırılara durmaksızın cevap vermek zorundayız. Kapitalizmin krizini ödemeye karşı çıkmalıyız” diye çağrıda bulundu. Önemli birlikliklerin yakalanmasına vesile olan Mulhouse Gençlik Şöleni, dayanışma ruhunun enternasyonal halkasının, ezilenler için yegane kurtuluş olduğunu bir kez daha teyit ederek son buldu.

KONUK YAZAR Adil OKAY

Engin’i Öldürdüler



Antakya’ya Eğitim-Sen’in toplantısına katılmak ve eski bir arkadaşla söyleşi yapmak için gitmiştim ki aldım bu acı haberi. Üç gün geçti aradan ama bir türlü sakinleşemiyorum. Benim duygularımı belki benden de güzel ifade eden gazetecilerin yazdıkları yüreğime biraz olsun su serpse sakinleşemiyorum. Bu kadar da olmaz diyorum. 21. asırda, 2008’de, hâlâ işkenceler, yargısız infazlar, savaşlar devam ediyor.

‘Zoruma gidiyor’ diyordum bir arkadaşşıma ki; birden o cümleyi bir zamanlar Yaşar Kemal’in sarf ettiğini anımsadım. Usta yazarımız sanırım 2000’li yıllarda ifade vermeye çağrılmıştı bir demeci yüzünden ya da gözaltına alınmış bırakılmıştı. Gazetecilere de ‘artık zoruma gidiyor’ demişti. Bu saatten, bu yaştan sonra, 12 Eylül darbesinden neredeyse yirmi yıl sonra bunların yapılması zoruma gidiyor.

Evet, zoruma gidiyor. Uykularım kaçıyor. Yıldırım Türker’in dediği gibi, gücüm olsa halkı isyana teşvik etmek geliyor içimden. Bu bezirgân saltanatını yıkmaya davet etmek.

Adı Engin’di. Daha çiçeği burnunda bir delikanlıydı. Suçsuz yere gözaltına alındı, işkence gördü. Sonra da, Diyarbakır ve Mamak zindanları gibi 12 Eylül’ün, yani Türkiye’nin yüz karası sayılan, adına ağıtlar yakılan Metris’te ‘güvenlik güçleri’ tarafından dövülerek öldürüldü.

Diyelim ki suçluydu. Suçu da ‘polise mukavemet’. Yani cezası da üç beş aylık bir mahkûmiyetten ibaret olacaktı. Ama Engin’in üç beş ay sonra çıkmasına da tahammül edemedi gözü dönmüş hainler.

Bir gün polisler ‘legal yayın’ kapsamında sol bir dergiyi, ‘Yürüyüş’ü satıyor diye Engin’in arkadaşı Ferhat Gerçek’i kurşunladılar. Ferhat felç oldu. Bir daha yürüyemeyecek. Ferhat’ı vuran polisler tutuklanmadı. Nasıl olsa sahipsizdir bu çocuklar, dedi. Ya bölücüdür ya radikal sol örgüt üyesidir bunlar, diye polisinin karizmasını çizdirmedi Başbakanımız. İçişleri Bakan’ından çıt çıkmadı. Artık hakkında yazıla çizile yalama olmuş, her türlü eleştiriye yüzüstü cevap verip arkasını bilmem kimlere yaslayan, bilinmez hangi kuşkuyla dengelere güvenen Emniyet Müdürümüz ve Valimiz hemen polisini korudu ve çocukları terörist ilan etti. Tut ki teröristti bu çocuklar da, hani hukuk devletiydik, yargısız infazlar, işkenceler tarihte kalmıştı.

1 Mayıs’ta uygulanan faşist teröre rağmen görevden alınmadı bu vali ve emniyet müdürü. Giderek daha da fütursuzlaştılar. Vali ve emniyet müdürü devletin ve hükümetin yüzü-aynası değildi miydi zaten, diyecek okurlar biliyorum. Evet. Ne yazık ki evet.

Ferhat sakat kaldı. Sustuk. Sadece ‘sol’ basında okuduk Ferhat’ın trajedisini. Ama tavır koymadık. Ferhat’ın da bizim çocuğumuz, kardeşimiz olabileceğini düşünmeden devam ettik küçük hayatlarımızda rutin telaşlarla uyuyup uyanmaya.

Ferhat’ın hakkını savunmak da onun gibi genç, çiçeği burnunda delikanlılara kaldı. Yani Engin ve arkadaşlarına. Onların da payına işkence ve ölüm düştü.

Engin’i öldürdüler. Üstelik devletin korumasında, tutuklu olduğu bir anda işkenceyle öldürüldü Engin. Benim, senin, onun oğlunun-kardeşinin yaşında; kaderi benzemesin derler ya. Bu topraklarda yaşıyorsanız, Engin’in kaderi sizin çocuğunuzun da kaderi olabilir. Uğur’un, Ferhat’ın, Engin’in anneleri ağıt yakarken, susanlara, tepki vermeyenlere, katillere, suç ortaklarına beddua ederlerse haklıdır; oğlunuzun kaderi Uğur’un, Ferhat’ın; Engin’in kaderi olsun derlerse.

Siz beddua etmez miydiniz? Susar mıydınız yoksa?

Sustuğunuz zaman suç ortağı olursunuz ve susanların çoğaldığı bir ülke, onurunu kaybeder. Yeni çocukların öldürülmesini engellemek için sokaklara dökülecek insan kalmaz. Sıra size, sizin çocuğunuza geldiğinde şaşırsınız yalnızlığımıza.

Hatırlıyor musunuz, yargısız infazların en fütursuzca yapıldığı dönemde Gündem gazetesinin de binası bombalanmıştı. Ve aydınlar da (Murathan Mungan, Orhan Pamuk dahil) duyarlı bir eylem yapmışlar, sokakta savunulan görüşlere katılmadıkları halde Gündem gazetesini satın, aydın tavrı koymuşlardı. Ben de birçok konuda farklı düşündüğüm halde yürüyüşlerine katılmıştım. ‘Şemdinli Yeniden’, ‘Mahalle Baskı-sıymış günaydın’ başlıklı yazılarım ulusal basında yer alınca tehdit edilmişim.

Ama yine de yazmaya devam etmişim.

Bugün de Ferhat ve Engin için yazmak istiyorum. Onlar için sokağa çıkıp yazdıklarının birçoğuna katılmasam bile) Yürüyüş gazetesi satmak istiyorum. Aydınları bugün bu gazeteyi, yarı da başka ‘radikal sol’ olarak bilinen bir yayını satmaya davet ediyorum.

Engin oğlan çocuğuydu; belki de babasının gizli tercihi. Türkiye’de erkek çocukları babaları için iftihar konusudur.

Ama o, iftiharla kucaklanan oğlan çocuklarını, açık bekliyor.

Adaletsizlik bekliyor.

‘Öteki’ olmak bekliyor.

Bir akşam üstü, babasının kollarında, evinin önünde kurşuna dizilmek bekliyor.

Gazete satarken kurşunlanmak bekliyor.

Siz sustuğunuz süreç.

Biz sustuğumuz süreç..